

ÇOBAN KULÜBESİ

TIM WINTON

Çeviren Seda Çıngay Mellor

konu:

Avustralya'nın en çok satan yazarları arasında yer alan Tim Winton, iki kez Man Booker'a aday gösterildi. Romanları birçok dile çevrildi, birçok ödül aldı. Sert mevzuları hassas, yer yer lirik bir dille anlatmasıyla öne çıktı.

Roman, öksüz Jaxie Clackton'ın babasının ölümüyle başlıyor. Suçun üzerine kalacağını sanan Jaxie yanına sadece bir su şişesi, bir tüfek ve birkaç konserve alarak evden kaçıyor. Telefonunun şarjı tek çubuk. Uçsuz bucaksız Batı Avustralya kırsalında yalnız olduğunu sanırken, sürgündeki bir rahiple karşılıyor.

Çoban Kulübesi hayatta kalmaya, aşka, dostluğa, aileye, yozlaşmış değerlere, özgürlüğü kendi hapishanesi olan insanlara dair sert ama muzipliği de elden bırakmayan fişek gibi bir roman.

"Winton Avustralya'nın büyük romancısı değil, büyük romancı, konu kapanmıştır."
The Times

"Hem alkışlanan, hem de çok satan, kıskanılası bir yazar olan Winton yerel şeyleri şiirselleştirme konusunda özellikle yetenekli ama kaleminin en önemli özelliği çıplaklığı."
The Guardian

"Elden bırakılamayacak kadar dokunaklı. Büyüleyici. Kimi zaman bizim Cormac McCarthy kadar kasvete bürünen bir romancıdan en çıplak haliyle bir hayatta kalma romanı."
The Washington Post

30₺ | No.05

ISBN 978-625-44497-1-0

9 786254 449710

konu:

Konu Fikir Sanat Edebiyat Yapım ve Dağıtım İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.konukitap.com
#konukitap #konuroman

Tim Winton

1960 doğumlu, kuşağının en tanınmış Avustralyalı yazarı. Dünya çapında övgüler alan, satış listelerinde bir numaraya çıkan son romanı *Çoban Kulübesi* de dahil olmak üzere yirmi dokuz kitabı var. Kitapları Avustralya'da şimdiye dek iki buçuk milyondan fazla sattı.

Winton'ın kitapları, 1981 yılında Avustralya Vogel Ödülü'nü kazanan ilk romanı *An Open Swimmer*'dan beri dört defa (*Shallows, Cloudstreet, Dirt Music* ve *Breath*) Miles Franklin Ödülü olmak üzere çeşitli ödüller kazandı, iki kere de (*The Riders* ve *Dirt Music*) Man Booker Ödülü adayları arasına girdi. Romanlarının çoğu sahneye ya da beyaz perdeye uyarlandı. Çoksatan romanı *Breath*'in film uyarlaması yakın zamanda sinemalarda gösterildi.

Tim Winton kitaplarıyla, tiyatro oyunlarıyla ya da kitaplarından uyarlanan filmleriyle ilgili çalışmalar yapmadığı zamanlarda kâr amacı gütmeyen çeşitli çevreci kuruluşlarda, edebiyat topluluklarında ve sosyal adalet sağlamayı hedefleyen derneklerde aktif rol alıyor ve bu tür kurumları destekliyor. National Trust'ın "Ulusal Hazine" olarak nitelediği Tim Winton çevre örgütleriyle sosyal adalet kuruluşlarında uzun süredir tanınan bir isim. Avustralya Deniz Koruma Cemiyeti'nin, Genç Yazarlar İçin Tim Winton Ödülü'nün, Avustralya Sokak Kütüphaneleri'nin, Ningaloo Projesi'in, 12 Buckets'ın, Jubilee Australia'nın ve Güney-Batı Metropolitan Ortaklık Forumu'nun hamilerinden.

Batı Avustralya'da yaşıyor.

Seda Çıngay Mellor

1973 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Atatürk Anadolu Lisesi'nin ardından Orta Doğu Teknik Üniversitesi Ekonomi Bölümünü bitirdi. Uzun yıllar akaryakıt şirketlerinde çalıştıktan sonra 2008 yılında çeviri yapmaya başladı. Yirmi üçü henüz basılmamış yüz on beş kitap çevirdi.

Konu Kitap: 5
Roman: 3

Çoban Kulübesi
Tim Winton

Özgün adı: *The Shepherd's Hut*
Çeviren: Seda Çıngay Mellor

1. Basım: Kasım 2020
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Genel Yayın Yönetmeni: Gökhan Demir
Yayına hazırlayan: Baran Güzel
Redaksiyon: Utku Yıldırım
Dizgi: Süleyman Özkara
Kapak tasarımı: Sancar Dalman

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Baskı - Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık
Tel: (212) 613 17 33
Matbaa sertifika no: 46025

ISBN: 978 - 625 - 44497 - 1 - 0

Konu Fikir Sanat Edebiyat Yapım ve Dağıtım
İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Firuzağa Mah. Hayriye Cad. Mayıs Apt. No: 18 Kat: 3
Beyoğlu, İstanbul
Yayınevi sertifika no: 43951
www.konukitap.com
konu@konukitap.com

Roman

Çoban Kulübesi

Tim Winton

konu:

Gill Dennis'in anısına

Değişim zor, umut vahşidir.
Liam Rector, "Song Years"

I

Zift kaplama yola çıkıp da o pürüzsüz gri gümbürtünün altında akmaya başladığını hissettiğimde her şey amma da farklılaşıyor. Kaygan, dümdüz ve kolay; yepyeni, taze bir dünyadaymışım gibi. Motor uluyarak çalışırken, rüzgâr da pencereyi kırbaçlarken bile sesler yumuşacık, yastık gibi. Medeni diyesim geliyor. Sanki hâlâ dünyadasınız ama bunu pek fark etmiyorsunuz artık. Daha önce arabaya hiç binmediğimi zannedeceksiniz şimdi. Ama haftalar, aylar boyunca pis bir teke gibi taban teptiyseniz, zorlu kırların taşlı, yavaş dalayışını o kadar uzun süre tam yüzünüzde hissettiyseniz acayip ani bir değişiklik bu. Delice, söyleyeyim size. İnsana kendini melekmiş gibi hissettiriyor. Işıktan bir okmuş gibi.

Ayrıca vay canına, şimdiden saatte yüz kilometreyi buldum ve hâlâ en üst viteste değilim. Yumuşacık döşemelerin üstünde, aynada şu çam ağacı şeylerinden biri sallanıyor. Uçuyorum. Hem de yalnızca popomun üstünde oturarak. Yerden yukarıdayım. Tozdan topraktan uzakta. Artık bir tür hayvan gibi de değilim.

Peki neyim o zaman? Geldiğini göremeyeceğiniz biri, işte ben buyum. Hayal etmekte bile zorlanacağınız bir şey.

Diyelim numaranızı çevirdim, sizi aradım, bu ne be diye düşünürsünüz, hepiniz öyle düşüntürsünüz, ağzınız da kurur. Belki yanlışlıkla aradığım bir yabancısınız sadece. Ya da okuldaki mankafalardan biri, onları arayabilirdim. Aranızdan biri şimdi sesimi

duyacak olsa hava zanneder. Ya da bir kuşun çığlığı. Boncuk boncuk ter dökersiniz. Kıyamet benmişim gibi.

Eh, endişeye mahal yok. Sizi affetmiyorum, hiçbirinizi affetmiyorum ama artık bunu geride bıraktım. Hepiniz geçmişte kaldınız.

Telefonumun pili bitik zaten, gösterge paneline takılı, şarj oluyor ya da son nefesini veriyor, hangisi bilmem. O yüzden rahatlayın, aramıyorum. Her şey değişti. Eskiden olduğum kişi değilim. Şimdi yalnızca otoyolda sıcak, güvenli ve ketum kuzey bölgesine doğru ok gibi giden yepyeni bir fikirim. Birini alacağım. Magnet'tan. Kız beni bekliyor, hazır olacak. En azından ben öyle umuyorum.

Beşinci vites. Birkaç denemede bulabildim ama sonunda buldum. Kırmızı topraklar yanımda hızla akıyor. Mulga[1] çalılıkları. Pırıltılı taşlar. Araba çarpıp ölmüş kargalar. Cip, arka tarafta çalkalanıp duran benzin tenekeleri yüzünden leş gibi kokuyor. Ama pencereler açık, rüzgâr sıcak ve kan kokusundansa petrol kokusu her zaman yeğdir.

Birden acıkıyorum. Çifteyi boynundan yakalayıp arka koltuğa atıyorum. Mermi kutularını itip yemeğe ulaşıyorum, teneke tabaktakiler hâlâ sıcak. Güzel, yağlı, tütsü tadı taşıyor. İlk lokmadan itibaren sıcak bir enerjiyle doluyorum.

Böylece sürüyorum arabayı, hız sınırının hemen altında, bir elimde bir pirzola, diğerinde de direksiyon. Hayatımda ilk defa olarak ne istediğimi biliyorum ve oraya ulaşmamı sağlayacak şeyler bende var. Bunu hiç tecrübe etmediyseniz size acırım.

Ama durum her zaman böyle değildi. Buraya varmak için ateşlerden geçtim. Neler gördüm, neler yaptım, inanmakta güçlük çekeceğiniz ne bokluklara katlandım. O yüzden benim adıma mutlu olun. Ve ne bok yerseniz yiyin ama sakın ha yoluma çıkmayın.

---

1 Avustralya'nın kurak orta bölgelerine özgü bodur bir çalılık. (ç.n.)

Eski hayatım sona erdiği gün, örselenmiş gözümü kollayarak ve ihtiyar Deyyus'tan nefret ederek güneş batana kadar tribünlerin altında oturdum. Herife arkasından ne zaman böyle desem annem küplere binerdi. Kaptan Deyyus. Kaptan. Kısaca Kap da olur. Annem, insan babasından böyle bahseder mi, derdi ama hiç tınlamazdım. O köpek kusmuğu kovası kılıklı herif ikimize de alçakça davranırdı, keşke ölse derdim hep. O sırada da ölmesi için dua ediyordum.

Ellerim leş gibi et kokuyordu. Yumruk yaptım, doğranmış sığır inciği gibi sert ve yassıydılar. Ellerime bakıp durdum, sonunda etrafı görebilecek ışık kalmadı ama önemi yoktu çünkü zonklayan kafamda bir elimde satır, bir elimde kemik sıyırma bıçağı olduğunu görebiliyorum, ikisini de mangır kadar gerçek bir şekilde hissediyorum. Kollarıma kramp girene dek bu hayali şeyleri tutarak oturdum, sonra yeniden yere devrilmeyeyim diye serin gece havasına çıkmak zorunda kaldım.

Açık hava daha serindi. Kasabanın ışıklarından başka bir şey göremiyordum. Öbür uçta birkaç kişi karanlıkta top oynuyordu, içimi ürperten seslerden ve sert kütlemelerden ibarettiler. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Param yoktu. Biraz buzun faydası dokunurdu. Donmuş su yani, onu diyorum. Yarı

yarıya kapanmış gözüm için. Hasiktir, başımın yan tarafından dışarı doğru bir şey büyüyordu sanki.

Gökyüzü boştu, beni patakladığı sırada daha çok yıldız görmüştüm. Saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım.

Bunlardan önce, dükkânda, kemik sandığında kendime geliyorum. İnciklerden, eklemlerden ve tavuk kemiklerinden oluşan kaygan yığının içinden kıçım havada ve yarı yarıya aptallaşmış olarak ayrıldım, bir an için nerede olduğumu, oraya nereden geldiğimi anlayamadım. Ama aklım çabucak başıma geldi. Neredeydim? İşteydim tabii. Peki çöp tenekesinin içine nasıl devrilmiştim? Nasıl olacak, her zamanki gibi. İhtiyar Kaptan sizin için kılını bile kıpırdatmazdı ama iş bakmadığınız sırada yumruğu sallamaya geldi mi, eh, o konuda ağzına sıçtığımın Noel Baba'sı gibiydi.

Ön taraftaki radyonun sesini duydum. Havada da o limonlu deterjanın leş kokusu vardı. Demek ki kapanış saatinden sonraydı. Tepsileri kendisi silmek, yeri kendisi temizlemek zorundaydı şimdi, kalın kafalı hıyar. Bütün öğleden sonra ne kadar tembel bir pislik olduğum konusunda kafa ütülüyor, ondan sonra tam da yapılacak işlerin en fazla olduğu sırada çalışmamı engelliyor. İş hayatında bu kadar başarılı olmasına şaşmamalı.

Dizlerimin arasından baktım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama hey Allahım, epey uğraşmam gerekti. Güzel bir resim çıkardı bundan ha. Önünde diyarın dört bir yanındaki çocukların çil yavrusu gibi kaçıştığı it kılıklı Jaxie Clackton. Zehirlenmiş bir sinek gibi yağlı kemik yığınından kurtulup ayağa kalkmaya çalışıyor. Gel de gülme. Neyse ki sonunda başardım. Sıraya tutundum. Pislikle beneklenmiş duvardan destek aldım. Başım dönerken bir an orada dikildim. Japon balığı gibi sular damlata damlata bön bön bakıyordum muhtemelen. Bütün bunlar olurken bölmenin hemen öbür tarafında, kapının ve iğrenç, yapışkan sinek kâğıtlarının ardında paspas yeri siliyor, kova zemin boyunca tekmeleniyor,

herif hırıldıyor, homurdanıyor ve beş para etmediğime, döve döve aklımı başıma getireceğine dair siktiriboktan bir şeyler mırıldanıp duruyor. Zihnimde o anda çoktan gitmiştim. Sokağı aşmış, hızla uzaklaşmıştım. Ama her şeyi olması gerekenin yarı hızında yapıyorum sanki, ağır çekimde hareket ediyorum. Her an kapıdan içeri girebilir, kulağımdan yakaladığı gibi yarım kalan işe devam etmek üzere birkaç tane daha patlatabilir. O yüzden toparlanmam, kıpırdamam, önlüğümü çıkarıp o salak kasap çizmelerini ayağımdan atmam gerektiğini söyledim kendime. Bunların hiçbiri de kolay değil, kafan serseme dönmüşken, parmakların da sosis gibiyken hiç kolay değil. Ama çizmeleri çıkardım, Vans botlarımla arka kapının yanında duran kaykayı kaptım ve sessiz bir perişanlıkla uzaklaştım.

Dışarıda hava sıcaktı, gün de neredeyse sona ermişti. Gölgelerin arasından sokağa baktım, gözümü o kadarcık kısmak bile ağzıma sıçılmış gibi canımı yaktı. Dokununca yüzüm usturalarla dolu bir balkabağı gibi geliyordu elime. Dışarı çıktığım, uzaklaştığım için rahatlamış olmam gerekirdi ama gidecek yerim yoktu. Tek istediğim yüzümde bir paket donmuş bezelye ve yatabileceğim bir yataktı. Ama Deyyus yükünü iyice tutana dek eve gitmek güvenli olmazdı ki bu da epeyce sürüyordu. İş yerinde bütün gün sarhoştu, o kadarı normal haliydi zaten. Küfelik hale gelmesi için birkaç saat iyice gevşemesi gerekirdi. Önce bir sıçtıktan, belki bir de duş aldıktan sonra. Göz bandını söküp çıkararak üstünde donuyla orada oturduktan sonra. Boş göz çukuru kedi götü gibi büzüşmüş halde. Buzdolabından iki litrelik bir kola şişesi al, yarısını lavaboya dök, üstünü Bundaberg romuyla doldur.

İlacını midesine indirene dek eve gitmemin bir anlamı yoktu. Etrafta biraz dolanırdı. Bir şuraya, bir buraya otururdu. Müştemilatta. Ya da çayırlarla tren raylarını seyrederek verandada. Çoğunlukla en sonunda televizyon karşısındaki büyük sallanan

sandalyeyi boylardı, ışıklar yanık, perdeler açık halde körkütük kendinden geçerdi. İnsanın ne zaman harekete geçeceğini tespit etmesi kolaylaşıyordu böylece. Karanlık sokağa park et. Pencereden gözetle. Tam anlamıyla sızıp sızmadığını kontrol et. Sonra arka taraftan içeri gir. Mutfakta şansını dene. Ve çabucak odana git. Kapıyı kilitle. Masayı önüne it. Bırak uyuyup unutsun. Yarın yeni bir gün olacak ki aslında hepsi aynı siktiriboktan sefil günün sil baştan tekrarı. Futbol sahasından başka gidecek yer kalmayana dek. Kız gibi saklanmış halde orada olmamın sebebi buydu. Yol kenarındaki kafeterya kuşkulu bir yerdi, bara gelince orası düpedüz belaydı, o yüzden tribünlerin altına saklanmak zorundaydım. Durum buydu. Ben de öyle yaptım. İçime bir nefes çektim, patates kızartması kutuları, kullanılmış prezervatifler ve Beam[1] tenekeleriyle dolu sıraların altına daldım.

Hava kararana dek bekledim, sonra birkaç saat daha bekledim. Saati öğrenmek ya da mesaj olup olmadığını görmek için telefonuma bakmaya cesaret edemiyordum, ışık insanı anında ele verir, o hatayı iki kere yapmazsınız. Yani oyalanıp metanet göstermekten başka yapacak bir şey yoktu.

Zihnimde kendi başına içkileri birbiri ardına yuvarladığını görüyordum, sanki kentteki herkesten çabuk sarhoş olmak için boktan bir yarışa girmişti. Sid Clackton, dünya Bundy rom şampiyonu, Kaptan Deyyus, usta kasap, otoyolda ölen hayvanlar uzmanı, yeryüzündeki herkesten daha sarhoş. Monkton'un en iyisi, kudretli bir kahraman! Pasaklı hıyarın kendisine bir tava sosis kızartıp televizyona bağırdığını gözümün önüne getirdim. Şu pezevenge bak, kapa çeneni, bu çirkin orospu da kim, hepsi zırvalık. Vır vır da vır vır. Duymak için orada olmanıza bile gerek yoktu. Keşke hepsi zehir olsaydı diye düşündüm. Rom, bira, et, burnundan çıkardığı rezil hava. Siktir olup ölseydi de beni rahat bıraksaydı. Tanrı varsa niye bir kere olsun doğru olanı yapmıyor

1 Jeam Beam, teneke kutuda satılan, viski kola karışımı bir içecek. (e.n.)

da bu şerefsizi öldürüp bu işi bitirmiyor? İnsan kendini güvende hissetmekten başka bir şey istemez ki. Huzur, tek aradığım bu.

Neyse işte, kendime böyle söylüyordum. Ama bu fikirden bıktım. Çok geçmeden benim de canım birkaç sosis istemeye başladı. Boktan huzur biraz bekleyebilirdi. Köpek balığı kadar açtım. Ayrıca şimdi düşünüyordum da, ön taraftaki barın yarısı daha fazlasını isteyerek parka döküldüğünde hâlâ burada olmak istemiyordum. Hele sersemleyene kadar içmiş zencilere ya da John Deere'deki çıraklara bulaşmayı hiç istemezdim. İçimde kavga edebilecek güç kalmamıştı, o yüzden bu kadarının yettiğine karar verdim.

Eski ahşap tribünlerin altından çıkıp sahada birileri var mı diye kulak kabarttım ama ortalık sessizdi. Ben de kaykayı kolumun altına sıkıştırıp sınırı çevreleyen ağaçların arasına daldım ve bir sokak lambasıyla bir parça zift kaplama yol görene kadar orada kaldım. Sonra kaykayla arka yoldan eve gittim.

Sokağımızda ortalık epey sakindi. Televizyon ışıklarının yanıp söndüğü birkaç pencere vardı ama görebildiğim kadarıyla dışarıda kimse yoktu, ne verandada sigara içen Paxton'lar, ne de bütün gün bahçe hortumuyla orada dikilen Bayan Mahood.

Bizim ev büyük ölçüde karanlıktı ama müştemilatın açık kapılarından dışarı ışık vurduğunu gördüm, radyoyu da duyabiliyordum. Işığın ulaşmadığı araba yolunda bir saniye durdum, kendimi çelikleştirmeye çalıştım, gelip de beni buzdolabının önünde bulmasındansa içeri şimdi girmenin daha iyi olacağını düşündüm. Hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir.

Müştemilata yöneldim, sonra durdum. Neden diye sorarsanız bilmiyorum. İçeri bir göz attım işte. Kamyonetinden başka bir şey göremedim. Arka duvardaki rafa kamp malzemeleri yığılmıştı. Kirişten sarkan koca kürenin etrafına birkaç aylık döküntü saçılmıştı. Belki içeridedir, ev yapımı bira fıçısının musluğunun

başındadır diye düşündüm. Ama hafta içi bir akşamdı. Ayrıca fıçının tapasını açtığı anda biranın leş gibi ekşi kokusu bütün sokağı sarar, babam birden popüler olurdu. Ortalığın böyle sessiz olmayacağı kesindi. Sadece aynasızla ikisi içiyor bile olsaydı her yeri erkek gürültüleriyle doldururlardı, ha-ha-ha, yav birader, hasiktir, ayrıca şu anda aldığım etimsi koku da olmazdı. Yoldan geçen heriflerden hâlâ el altından et aldığını biliyordum, aldıklarını dükkândan uzak tutmak için yan tarafta bir de soğutucusu vardı ama kapılar ardına dek açıktı, benimki de birini bekliyor bile olsa her şeyi böyle bırakacak kadar mankafa değildi. Ayrıca kamyonetinin müştemilata park edilmiş olmasında bir tuhaflık vardı. Araba yolundan Hilux'un kıçının çok yukarıda olduğunu görebiliyordum, sanki krikoyla kaldırılmıştı.

Kaykayı birkaç kere çevirdim, burada olduğumu haber vermek için yere attım. Aslında seslenebilir ya da milletin her zaman yaptığı gibi öksürebilirdim ama beni çoktan duymuştu herhalde. Mutlaka. İçerideyse yani. Büyük ihtimal sinsice bekliyor, benimle taşak geçiyordu. Ağzına sıçtığımın herifinin hobisiydi bu âdeta, insana endişeden sinir krizi geçirtmek yani.

Böylece kaykayı kalkan gibi önümde tutarak dikkatle içeri girdim.

Doğru dürüst göremiyorum, diye düşündüm. Gözüm şiş ya hani, ondan.

Belki bu yüzden kirişi hemen kırmamışımdır. Hilux'un ön tekerleri çıkarılmıştı. İkisi yan yana yerde yatıyordu. Vidalar bir yığın halinde bijon anahtarının yanındaydı.

Bir de dişliler. Hasiktir, çıplak dişliler betonun üstündeydi. Ve kamyonet hiçbir ışığın düşüremeyeceği bir gölge yaratıyordu. Gölge dediğin böyle tahliye deliği aramaz. Gölgelerin içinde boğulan et sinekleri olmaz. Ama galiba iki saniye kadar, bunun

yalnızca motor yağı olduğunu düşünme izni verdim kendime. Yağ haznesinin kapağını açmıştı, altına bir tahliye tepsisi çekmeyi akıl edemeyecek kadar da sarhoştu. Sağlam gözümün kıyısıyla sıranın üstündeki yarısı boş şişeyi görebiliyordum. Kolanın kabarcığı hiç kalmamıştı. Bir şey açık ağızdan bir şeyler emiyordu, bir eşek arısı belki.

Ama neye baktığımı hâlâ tam olarak bilmiyordum. Şoför tarafındaki kapının yanından sürünerek geçip kaputun üstünden bakana ve kanguru kafesinin[1] altından uzanan kıllı bacaklarıyla çıplak ayaklarını görene dek.

Kaykayı düşürdüm, kayarak uzaklaşıp tangırtıyla bir şeye çarptı, sonra liftin arabanın yan tarafına devrilmiş olduğunu gördüm. Paçavraların ve betondaki katranlı gölcüğün üstünde yatıyordu. Bir kertenkelenin pisliğin içinden kapıya doğru koştuğu yerdeki izleri gördüm. Ondan sonra da her şey ayan beyan ortaya çıktı. Dizlerimin üstüne çöküp kontrol etmeye bile lüzum görmedim. Belki emin olmak ve bir miktar tatmin için yapmalıydım bunu ama ihtiyar godoşun cavlağı çektiğini biliyordum zaten. Gözyaşı falan dökmüş değilim ama sarsılmıştım. Ayakta durmak için Hilux'a yaslanmak zorunda kaldım.

Kafam hem her yerdeydi hem hiçbir yerde. Yani, bu da neydi ulan? Ama bir süre sonra doğru dürüst düşünmeye başladım. Mesela kapılar ardına dek açıktı. Ve Kap sabah sekiz dedi mi dükkânda olmazsa saat dokuzda birileri ısmarladıkları biftekle bir torba sosisin niye hâlâ gelmediğini merak etmeye başlayacaktı. Kasabanın yarısının parmağını bana sallaması için durup da burada bekleyecek değildim, yok ya. İçeri girip onu bulduğumu, sonunda işini bitiriverdiğimi söyleyeceklerdi. Bunun için sağlam sebeplerim olduğunu herkes biliyordu, herifin ne mal olduğu ve

1 Kanguruya çarpıldığı takdirde arabayı ve içindekileri mümkün olduğunca korumak için araçların ön tarafına takılan madeni kafes. (ç.n.)

bize yaptıkları Monkton için sır değildi. Krikoyı bir tekmede kanguru kafesinin altından ittiğimi ve herifin kafasını karpuz gibi ezdiğimi söyleyeceklerdi. Her şey beni işaret ediyordu.

Ben de döndüm ve hiçbir şeye basmamak için büyük dikkat sarf ederek dışarı çıktım. Her şeyi olduğu gibi bıraktım. Radyoda öfkeli ihtiyar bir hıyar, bana hiçbir şey ifade etmeyen birtakım şeyler havlıyordu. Işıklar cayır cayır yanıyordu.

Yan yoldan doğruca eve yöneldim. Ama bir saniye durmak zorunda kaldım. Gaz şişelerinin yakınında. Vans botlarıma boydan boya kustum. Kusmuk hardal rengiydi. Ayakkabıları ayağımdan fırlatıp attığım gibi yoluma devam ettim.

Ev karanlıktı. Mutfaktaki düğmeyi buldum, buzdolabı birden çalışmaya başlayınca yerimden sıçradım. Vay anasını, ne haldeydim be.

Odama gittim, dolaptan çantamı indirdim. Şilteye baktım ama taşınamayacak kadar ağır olduğunu biliyordum. Dolaptan avcı kıyafetimi, kamuflaj pantolonumla ceketimi çektim. Eşofman altını giyerken ayağım takıldı, az daha devriliyordum. Öyle bir acelem vardı. Çantayı mutfağa götürdüm, konservelerle, paketlerle, buzdolabından aldığım öteberiyle doldurdum. Ocağın çakmağını aldım. Üç kutu kibrit. Tıngırdamasınlar diye hepsini mutfak havlularına sardım.

Büyük yatak odası leş gibi babam kokuyordu ama annemin kokusu da hâlâ tam anlamıyla silinmemişti. Bir an orada dikilip baktım. Sonra kapı çerçevesinin arkasına saklanmış anahtarı aldım. Silah kasasını açtım, .243'lük tüfekle iki kutu kurşun aldım. Yumuşak uçlu, 80 çekirdekli Winchester kurşunlar. Dürbünü de aldım.

Koridorun yarısına gelince dönüp banyoya girdim, bir rulo tuvalet kâğıdı kaptım, diş fırçasını unuttum.

Dışarıdaki çamaşırlıkta çelik burunlu botlarımı buldum, hemen ayağıma geçirdim. Olukta pederin mavi atleti, donu, yağdan

ve kandan katılaşmış çizgili bir de önlük asılıydı. Ayakkabılarımı sıkıca bağlarken onlara bakıp durdum. Sanki o pis kokulu paçavralar şimdi bile kendi kendilerine üstüme atlayabilecekmiş gibi.

Sonra çamaşır makinesinin üstünde her gün iş yerine götürdüğü su şişesini gördüm. Beş litrelik bir Igloo. Herhalde lazım olur diye düşündüm, şişeyi dışarıdaki depodan doldurdum ve herifin pis ağzının emziğe dayandığını düşünmemeye çalıştım. Müştemilatta bir iki Camelbak[1] olduğunu biliyordum, biri bile beş litrelik koca şişeyi sürüklemekten on kere daha iyi olurdu ama oraya hiçbir surette dönecek değildim. Ki bunun büyük bir hata olduğu anlaşıldı, o kadarını önden söyleyeyim, diş fırçasından daha büyük bir hataydı ve bunu takip eden birkaç hafta boyunca bu yüzden ağzıma sıçıldı. Ama Igloo'yu doldurdum, kapattığımda pirinç kapak feryadı bastı. İşimi bitirince evin yan tarafına dolaştım, kocaman, ihtiyar ateş ağacının altında bir dakika durup nefesimi ve aklımı toparladım, arka yoldan benzinliğe giden koca bir tır geldi, hızını azaltmak için tıslayıp sarsılıyordu, gemi gibi baştanbaşa ışıklarla donatılmıştı ve leş gibi koyunyünü kokuyordu. Tır gidince etrafıma iyice bakındım, boş sokağa çıktım ve elimden geldiğince hızla yürüdüm.

Futbol sahasında kimsecikler yoktu hâlâ. Hiç değilse görebildiğim kadarıyla. Soyunma kabinlerinin yanından kestirmeye saptım, iki dakika içinde mulgaların içine dalmıştım. Azıcık bir ay ışığı kalmıştı. Ağaçların gölgesini görmeye, nerenin açıklık, nerenin çalılık olduğunu anlamaya yetiyordu.

Kasabanın ışıklarını herhalde ancak yarım saat sonra kaybettim. Bunun hoş bir his olabileceğini düşünmüştüm ama yapayalnızdım. Ağlayabilirdim be. Yani mutluydum, değil mi? Sadece her şey çok ani gelişmişti.

---

1 Askeri kullanım ya da dağcılık gibi sporlar için üretilmiş, sırtta taşınan ve hortum düzeneğiyle taşıyan kişinin ellerini kullanmasına gerek kalmadan su içebilmesini sağlayan su çantası markası. (ç.n.)

Bunun hayatımın en güzel günü olduğunu söyledim kendime. İçine sıçtığımın sabahı gelene kadar buna inanmış olurdum herhalde.

Ucuzcu pezevengin teki olması sebep oldu ölümüne.

Hilux'un frenlerinde sürekli sorun çıkıyordu ama babam kamyoneti yolun ilerisindeki Cec Barton'a götürmüyordu. Kendi yapacaktı illa. Sorun şuydu ki seyyar krikosunu geçen mart ayında kompresör ve yaylı tüfekle birlikte yürütmüşlerdi. Marsıklar yapmıştır, dedi peder ama aslında hırsız herhangi biri olabilirdi.

O da işte tutuyor kamyoneti kanguru kafesinin altına soktuğu liftle kaldırıyor. Hangi kaz kafalıya sorsanız bunun akıllıca bir şey olmadığını söyler. Şu insanın karısını dul bırakan şeylerin birinde asılı duran bir arabanın altına girilmez.

Şey, kimse dul mul kalmadı. Kimse de onun için gözyaşı dökmüyor. Ne Monkton'da, ne de şu koca dünyanın herhangi bir yerinde. O sırada bunların hiçbirini düşünmedim. Sadece uzaklaştım. Yola çıktım, devam ettim. Günler boyunca sadece bundan ibarettim, hareket halindeki bir çılgın. Zorluyor. Sürüklüyor. Gidiyor.

İlk iki gün otoyoldan uzak durdum, o kadar gerilerdeydim ki otoyolu ne görüyor, ne de duyuyordum. Gece gündüz devam ettim. Becerebildiğim kadarıyla kuzeye yöneldim. Gözlerden uzak durmaya çalıştım ama buğday kuşağında bunu yapmak başlı başına bir iş, çünkü ortada ağaç mağaç kalmamış. Göz alabildiğine anız kaplı otlaklardan başka bir şey yok etrafta. Her şey dümdüz ve çıplak. Bu topraklarda yaya yürürken, doğum günü pastasının üstündeki sıçan gibi sipsivri ortadasınız. Bir keresinde bir çitin köşesindeki bir çift okaliptus ağacının altında bir iki saat uyudum. Granit taşlarından bir yığının içine kıvrılıverdim. Gündüz vaktiydi, uyandığımda tepemde bir kuş bana bakıyordu. Pis pis bakan siyah bir kakadu. Ne bok yemeye geldin buraya dermiş gibiydi.

O iki günde şansım yaver gitti. Özellikle hava açısından, çünkü artık sonbahar hızını almıştı, daha güneyde insanların ekinleri çoktan içeri aldığını biliyordum. Ama buralara yağmurlar gelmemişti hâlâ, henüz kimse de tohum ekmiyordu, o yüzden ortalıkta benden başka kimsecikler yoktu. Ne hareket eden makineler vardı, ne yan yollarda araçlar. Çiftçiler ya kasabada sürtüyor ya da televizyonun önüne oturmuş futbol seyrediyordu herhalde. Belki bu insanların kuluçka zamanı falandı, bilmiyorum ki. Neyse işte,

sınır çizgilerinden süzüldüm, mıcır yoldan uzak durdum, bahçe yollarının ve evlerin epey açığından dolaştım. Buğday diyarında bunu yapmak zor değil, ev dediğin şey oyuncak sallanan attan düşen bok kadar nadir bulunur buralarda.

Uygun adım yola devam ettim, ortam güvenliyse koşar adım yürüyordum ama zorlu bir yürüyüştü. Çok fazla şey taşıyordum. Su şişesi boşaldıkça yürümek kolaylaştı ama şişenin boşalması da uzun vadede faydalı olmayacaktı, değil mi?

İkinci gün öğleden sonra, senelerdir kimse yaşamıyormuş gibi görünen bir yerden biraz su aldım. Sineklikli kapının her yanına kâğıtlar yapışmıştı, ölü çimenlikte de oyuncaklar vardı. Tuz gölleri bölgesinden önce gördüğüm son ev ve son çiftlik oldu bu.

Belki fazla ihtiyatlı davranıyordum. Belki kimse peşime düşmemişti. Belki kimse o kadar ilgilenmemişti konuyla. Ne de olsa alt tarafı Kaptan Deyyus'tu söz konusu olan. Herifin ne şerefsiz olduğunu herkes bilirdi. Ama biri kendi müştemilatında bir arabanın altında pelteye dönmüş halde tahtalıköyü boylayınca millet işin nasılını nedenini kim yapmışını falan bilmek isterdi. Bir de kaykayım onca kandan nasibini almış olarak hâlâ müştemilatta, kusmuklu botlarım hâlâ bahçe yolundaydı, silah kasası da açıktı. Peki Kaptan'ın en yakın arkadaşı kimdi? Altın dişli polis. Evet, tıslayarak gülen o şişko havuç kafa. O ikisinin arasından su sızmazdı, bendeki de şans işte. Müştemilatta ne olduğunu bir türlü anlayamadığım şeylere ibne gibi güldüklerini duyardım hep. Benim pederin onca sene başına bir şey gelmemesi bu sayedeydi mutlaka, sadece et işini kastetmiyorum, annemi haftalarca canını çıkartana kadar dövüp kentte sütten çıkma ak kaşıkmış gibi gezinmesini söylüyorum.

Eskiden annemin Corolla'ya atlayıp polislerin bizi tanımadığı, eli kanlı pisliğin bir numara çeviremeyeceği Perth'e gitmesini isterdim. Yol otobandan dört saat bile çekmezdi. Ama şehrin

annemin tüylerini ürperttiğini biliyordum, bunu anlıyorum. Ben de olsam orada bir dakika duramam. Yine de mesela siktir olup Geraldton'a gidebilirdi. Aslında mesafe aynı. Büyük bir kasaba, Gero'da kimsenin bir şeyi de değiliz. Arabaya atla, bas git, herif de gününü görsün. Gerçek bir karakol, adliye, hepsi var. Deniz kıyısında bir ev tutabilirdi, karideslerle birlikte özgür yaşayabilirdi. Ama beni onunla bırakmaktan kaçınmıştı. Tek başıma. Bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Uzakta bir yerde olduğu her gün, güvende olduğu her gün bu gerçek tepesinde sallanacaktı. Kanuna başvurmasa, sadece ortalıktan kaybolsa bile güvenliğinin neye mal olacağını ve bedelini kimin ödeyeceğini biliyordu. Doğrusu zaten ağzıma sıçılıyordu ama annem kaçsaydı katlanmak daha kolay olabilirdi. O zaman ölesiye dayak yemenin bir anlamı olurdu. Onu suçlamazdım, fedakârlığın, kendini kurban etmenin ne demek olduğunu bilmediğim günlerde bile suçlamazdım onu. Başıma geleni çekerdim. Kendime böyle söylüyorum. Annemin kaçmasını istiyordum, kaçsın diye ona yalvardım, bu doğru ama annem gidemeyeceğini söyleyince sevindim, bu da doğru. O zamanlar sadece bir çocuktum, biliyorum, ama bununla yaşamam gerekiyor. Annemi özgür bırakamadım. Aklım yetmedi buna. Ya da cesaretim.

Gerçi milletin ne düşündüğünü biliyordum. Jaxie Clackton, ahmak beceriksiz. Hak ettiğini buluyordu. Annesi de kendini kurtaramayacak kadar aptal o kuş beyinli kadınlardan biriydi işte. Kap'a iyi davranmak zorundaydılar, hiç değilse şişko yüzüne karşı, hele de IGA süpermarketi kapandıktan sonra. Ama ciğerini bilirlerdi. Biz Clackton'lar beş para etmezdik. Monkton gibi bir kasaba, tek bir yol kenarı barı, tren ambarı, yarısı boş on iki sokak, herkesin bir şey duyacağı ve hepsinin boktan bir fikir sahibi olacağı kadar küçük. Ama annemin yardıma ihtiyacı olduğunda hiçbir komşu koşmamıştı. Kimse polisi aramamıştı. Tek gözlü o

pislik yığını cinnet halindeyken yapmazlardı. Kasabamızda bol miktarda yüce görüş vardı ama iş Shirley Clackton'ı kurtarmaya gelince koca ilçede tek bir taşak bulunmazdı.

Taşaklı olan annemdi. Benim için kaldığını söylemişti. Bunun nasıl bir şey olduğunu, bu kadar güzel ve saf bir şeyin bile insana ne kadar pis gelebileceğini bilemezsiniz.

İlk küçük tuz gölleri karşıma çıkınca nerede olduğumu anladım. Tuz çıkarılan tabakaların arasından yolumu bulurken yığın yığın yumuşak, morumsu pembe börülcenin arasına yatmak geldi içimden. Milletin bunların yendiğini söylediğini duymuştum. Belki eski günlerde karaadamlar[1] yiyordu. Bugünlerde insanların tavukla patates kızartmasından başka bir şey yediği yok.

Kuzeye doğru koşturmaya devam ettim. Güneş bir omzumdan doğuyor diğerinden batıyordu.

Giderken düşüncelerime bir çeki düzen vermeye çalışıyordum. Ama çok düşüncem vardı. Sonra uzun bir süre, saatlerce, hiçbir şey düşünmedim. Düşünceler geri geldiğinde ortalık parazitli bir radyoya dönüyordu.

Birinin ölmesi için dua etmek yanlıştır herhalde. Ama biz Clackton'lar kilise tayfasından değilizdir, benim de artık devam etmek için elimde başka şey kalmayana dek dua etmişliğim yoktu. Kiliseye sadece bir ya da iki kere gitmiştim, o da epey boktandı. Yeminle, o insanların doğruca içini görebiliyorsunuz. Yukarıda, Magnet'taydı bu, ben daha küçükken Marg Teyze ve diğerleriyle birlikte. Marg Teyze kiliseye herkesten fazla bağlı değildir ama

1 Blackfella, Avusturalya yerlilerinin, özellikle de Aborjinlerin kendilerinden bahsederken kullandığı bir sözcük. Beyazların kullanması uygun değil. (ç.n.)

arada sırada vergi tahsildarlarıyla kentin kodamanlarına yalakalık olsun diye bir bebek ıslatma törenine gider. Katolik kilisesine gittik biz, misyonerlerinkine değil. Teyzem öyle insanların, yani yerlilerin olduğu bir yere asla gitmezdi. Neyse işte, kilise çılgın bir yerdi. Saçma sapan konuşmalar, kocaman şapkalı hanımlar. Herkes yapılanları eğitimli maymunlar gibi takip ediyordu. Beni esas ürperten, pederin tam da rahiplere yakışacak türdeki yumuşak, pembe ellerini bebeğe sürmesine izin vermeleri oldu. Bu beyinsizler hiçbir şey bilmiyor mu allasen?

Hayır, böyle hokkabazlıklarla işim olmazdı. Bir hafta sonu birtakım soytarılar küçük sarı bir otobüsle kasabaya gelip sokaklarda, dükkânlarda ve futbol sahasında dolaşarak hepimizle sohbet ettiler. Herhalde beş tanesi peş peşe bana kurtarılıp kurtarılmadığımı sormuştur. Albatrosa benzeyen kuş suratlarına güldüm. Siktirsinler, bir boktan haberleri yoktu. Belki İsa aşağı İsa yukarı laflarını bırakıp otobüslerine binivermeme izin verselerdi beni hemen oracıkta kurtarabilirlerdi. Gideceğimden değil, düşünmem gereken bir annem varken olmazdı zaten ama ne şekilde kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu bilselerdi çenelerini kapatıp bir şey öğrenebilirlerdi.

Yok, ben kiliseye gidecek adam değilim ama duaları çok düşünmüşümdür. Bunca senedir yaptığım buysa yani. Dua etmek, boncuk boncuk ter dökmenize ve hayalarınızın ölmek üzere vücudunuzun içine kaçmasına yol açacak kadar şiddetle istemek, arzulamak ve umutlanmak demekse, eh o zaman bol bol dua etmişimdir. Çabalarımın karşılığında siktiri yemekten başka bir şey alamadım. Karanlıkta onca sızlanıp yalvarma. Gurursuzca bir şey. Bir şeyi, birini, herhangi bir şeyi, çizgi filmlerdeki gibi gökyüzünden kocaman siyah bir örsün düşmesini istemek. Bam! Deyyus'un kafasına. Başka hiçbir şey kurtarmayacaktı çünkü bizi. Kendi ipimi çekip annemi özgür bırakmadığım takdirde. Onu da birkaç

kere düşündüm. Silahların nerede olduğunu, kasanın anahtarının nerede olduğunu biliyordum tabii. Gidip o işi halledebilirdim. Hanım evladının teki olmasaydım. Cesur olmak için dua ettim ve korkmaya devam ettim. Sonra annem hastalandığında merhamet istedim, ölümünün çabuk ve acısız olması için yalvardım. Ama Shirley Clackton için kurtuluş da yoktu, merhamet de. Bana gelince, tek tesellim Kap'ın beni döve döve pestile çevirmesi ve bir şey hissetmemi böylece engellemesiydi.

Annem gittikten ve yalnızca pederle ikimiz kaldıktan sonra duadan büyük ölçüde vazgeçtim. Geriye sadece onu öldürmem ya da ondan uzun yaşamam ihtimalleri kalmıştı. Ve onu zımbalamaya asla cesaret edemedim. Öyle bir şeyi hiçbir zaman yapamayacağımı zannederdim. Bu da bir bok bilmediğimi gösteriyor. Yani ondan uzun yaşamam gerekiyordu demek. Eh, ondan sonra da işte kafasına koca bir ağırlık düştü, iyi mi? Kimin aklına gelirdi? Benim suçum olup olmadığını bilmiyorum. Yani belki Kap bunu kasten yapmıştır. Belki utanıyordu ya da yalnızdı ya da ne bok yediğini bilemeyecek kadar anası bellenmiş durumdaydı.

Ya başka biri yaptıysa? Kasabada ondan ölümüne nefret eden tek kişi ben değildim. Her neyse, her kimse. O lift, kurtuluşum ve merhametim o liftti işte.

Kuzeye doğru taban teperken bütün bu boku püsürü gerçekten düşünüp düşünmediğimi bilemiyorum. Belki birazını. Hatırlamak zor. Boşluklar var. Çoğunlukla bir şeyleri çözemeyecek kadar korkmuş ve uyuşmuş haldeydim. O birkaç gün boyunca düşüncelerini toplamayı benden iyi becerecek köpekler bulunabilir herhalde. Ama bütün bunlara daha sonra kafa yordum. Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ da yoruyorum. Bugün yaptığım da bu değil mi, hâlâ dua ediyorum, kızın orada, yolun yukarısında olması için yakarıyor, aradığımda hazır olacağını umut ediyorum. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda, ele geçirilemeyecek bile olsa, hatta

özellikle ele geçirilemeyecek olduğunda, yine de istersiniz o şeyi. Yani o zırvalıkların hiçbirine inanmasanız bile her zaman bir şeye ya da birine dua ediyorsunuzdur diye düşünüyorum. Televizyona bağırdığınızda, kedilerle konuştuğunuzda ya da arabalara sayıp sövdüğünüzde bile. Aman be, benim su birikintilerine, yıldızlara, taş yığınlarına yalvarmışlığım vardır. Bunu söylemekten utanıyorum da diyemem.

Ama birinin ölmesi için dua etmek? İşte onda pek felsefi bir taraf yok.

Yürüyüşümün o ilk günlerinde bir şeyi biliyordum. İlk panik dindikten sonra yola devam etmemi o sağladı. Ben oydum. Ayakta kalandım. Hâlâ öyleyim. İster şansın yüzüme gülmesi deyin, ister dualarımın cevap bulması. Bir mucizenin ardından ben buradayım işte. Ben orospu çocukları, ben!

Gözüm çok parlak durumda değildi. Biraz serinletmek için üstüne su damlatıp durmak istiyordum ama bir yudum suyu bile ziyan edemezdim, o yüzden sersemlemiş, ağrıyan kafamla yürümeye devam ettim ve etrafa sağlam gözümle baktım, oldu bitti. Elimden geldiğince kuzeye doğru ilerledim. Belli bir planım yoktu, sadece Magnet'a erişmeyi düşünüyordum. Ama bu da Monkton'dan üç yüz kilometre demek. Oraya varmak zaman alacaktı, üstelik nasıl yapacağımı da daha tam kestiremiyordum. Ama o anda esas önemlisi saklanmaktı. Birkaç ağaç bulmam gerekiyordu. Hem de hemen. Çalılıklara bir gelsem, ondan sonra görünmeden ilerleyebilirdim. Ondan sonra aceleye gerek yoktu. Düşünecek vaktim olacaktı.

Kuzey'e gitmeye eskiden beri niyetim vardı. Yanına gidecek kimsem olmadığında bile. Buranın güneyi hep çiftlik arazisi. Koyunla sığır beslediklerı yerlerde birkaç ağaç var ama insan sayısı da fazla. Orayı geçince de şehir, hayatta olmaz.

Hayatım boyunca kimse bana şanslıdır dememişti ama belki de öyleydim. Birincisi, Monkton altın yataklarından fazla uzak değildir, arabayla taş çatlasa bir saat, pek bir şey bilmiyorsanız oraların çöl gibi bir yer olduğunu düşünürsünüz ama zannettiğinizden yeşildir. Bazı taraflarını bilirim, bu da şanslı olduğum bir başka şey, aslında Kaptan'a borçlu olduğum bir şey. Bana birkaç şey verdi de ondan. Döve döve beni biraz sertleştirdi. Ayrıca avlanıp kasaplık yapmak da elimden gelir. Kamp yapacak sakin birkaç yer de biliyorum. Altın yatakları bölgesinde. Ayak altında olmayan yerlerde. Kimsenin gelip bakmayacağı yerlerde.

Günün sonunda gepgeniş mavi bir çizgiye gelince az daha altıma sıçıyordum. Karşımda beni bekleyen bir polis ordusu vardı sanki. Küçük kızlar gibi ciyaklayarak bir hendeğe yüzüstü daldım. Ağzıma bir güzel toprak doldu, su şişesi de kaburgalarıma çarptı. Nefes nefese orada yattım, sağa sola dönerek ne tarafa kaçacağıma karar vermeye çalıştım. Arkamda çıplak araziden başka bir şey yoktu. Nefesimi toparlayınca dışarı bir göz attım. Ve ne biçim bir kaz kafalı olduğumu gördüm. Orada duranlar adam değil, ağaçtı. Kendime nasıl kızdım. Ama rahatlamıştım. Ayrıca insan eninde sonunda gülmeye mecbur kalıyor.

Igloo'dan bir yudum alıp bir dakika sırtüstü yattım. Nasıl memnundum, yumuşayıp yumuşayıp cıvımıştım. Sonra galiba biraz uyukladım. Kendime geldiğimde bir çift tepeli güvercin hendeğin ucundan bana bakıyordu. Beni ölçüp biçiyorlardı. Arkalarındaki gökyüzü solgundu, neredeyse günbatımı vaktiydi. Kıpırdandığımda kuşlar kanatlarının o gıcırtılı sesiyle havalandı. Sonra ayağa kalktım, kendimi topladım ve ağaçların sığınağına koştum.

Çoğunlukla mangart ve gümüş tepeli okaliptuslardı. Bir de kurrajonglar. Büyük bir şey yoktu. Ama saklanmaya yeterdi. Göz

alabildiğine uzanıyorlardı. Hemen aralarına daldım, karanlık çökene kadar yürüdüm, öyle yorgundum ki tökezleyip bir yerimi kıracağımdan korkuyordum. Ama etrafımın çevrili olması, kapalı olması hoştu. O gece ateş yaktım. Ateşin ne büyük fark yarattığını bilemezsiniz. Görseniz yaşayacak bir ev, arabamı park edecek bir garaj buldum zannederdiniz, öyle mutluydum.

İki soğuk pirzola, üç de fırın patates yedim, kokuları bütün gece ellerimde kaldı, hani bir kızla birlikte olduğunuzda olur ya, öyle. Ve sırf bunu düşündüğüm için telefonu açtım. Aptalcaydı ama kafam karmakarışıktı. Tek bir sinyal çubuğunu zar zor yakalayabiliyordum, yine de ekranın ışığı güzeldi. Mesaj ya da cevapsız çağrı yoktu, sayfamda da hiçbir şey yoktu, bildirim gelmemişti. Ondan gelen bütün mesajlar da eski şeylerdi. Birkaç fotoğrafa baktım ama bu beni öldürdü. Aklımı başıma alıp şarjı idareli kullanmalıydım. En önemlisi de akıllıca davranmam gerekiyordu. Hiç arama yapmamak ve GPS'ten uzak durmak bir şeydir ama telefonunuzu açarak bile bir yerlerdeki bir kuleye bağlanır ve bir iz bırakırsınız. Salak gibi. Gerçi polisler muhtemelen telefonunuzu uzaktan kurcalayabiliyor, siz fark bile etmeden takip sistemini açabiliyordur. Şimdi kapatmalı ve güçlü olmalıydım. Ama telefonu kaldırdığımda keyifli halimden eser kalmamıştı.

Ateşe baktım ve kendime acımaktan vazgeçmeye çalıştım. Soğuk değildi, sivri de yoktu. Anam bellenmişti ama karnımı doyurmuştum, üstelik epeyce bir yol kat etmiştim bile. Bir ya da iki gün daha, ondan sonra güvende olabilirdim.

Rahat uyudum ama rüyalar gördüm ve sık sık uyandım. Rüzgâr yoktu, yine de ağaçlar gıcırdayıp çatırdıyordu. Birkaç kere kütleme sesi duydum. Belki bir kanguruydu. En azından ben öyle umuyordum. Ne zaman bir şey duysam kalbim gümbür gümbür atıyor, doğrulup oturuyordum.

Siktir oradan, dedim kendi kendime, biraz sağlam dur ulan.

Bir kere duymuştu bunu benden. Annem. Dizi azıcık kanadığı için çamaşırlığın yanında avaz avaz ağlayan küçük kuzenime söylediğimde. Yüzünde tiksinti dolu bir bakış belirmişti. Ne? demiştim. Bir şey yapmadım.

Babandan bir farkın yok, dedi annem. Şu konuşmana bir bak Jaxie, tıpkı onun gibi konuşuyorsun.

Onunla üç gün konuşmadım. O kadar tepem atmıştı.

Hakkımda yanılıyordu. Ama ben de kendi hakkımda yanılıyordum.

Kendine, yok be dua edecek adam değilim ben, dersin, kendi kendine konuşacak, anne diye ağlayacak ya da hatunun biri için kendini paramparça edecek biri değilim dersin. Öyle yumuşak büllük değilsindir. Zorba da değilsindir ama. Kavgadan hoşlanırsın sadece, eskiden beri hoşlanırdın. Ama herkes ne düşünürse düşünsün psikopat değilsindir. Birinden şiddetle nefret etsen de adam öldürecek biri değilsindir, bunu kesinlikle bilirsin. Ve en acayip rüyalarında bile Tanrı'nın bir aracı olduğuna inanmazsın. Bunun ne demek olduğunu bile bilmezsin. Çocuksundur, bir şey bildiğin yoktur.

Uyandığımda ilk ışıklar yükselmişti. Toprak mordu. Konserve domuz etiyle fasulye ısıtmak için ateşi yeniden yaktım, sonra konserve açacağımın da bıçağımın da olmadığını fark ettim. Açacak büyük sorun değildi, fazla konservem yoktu zaten ama bıçağım olmadan bok yığınının içinde debelenecektim. Fena sarsıldım. Bu kadar salak olduğuma inanamıyordum. Ne Camelbak, ne bıçak, mankafa seni.

Kuru kuru biraz noodle yedim ama bu sefer de susuzluktan ölecek gibi oldum, su şişeme saldırdım. Keşke o gün o terk edilmiş çiftlik evine girip bir bıçak bulsaydım. Mutfakta, hatta belki müştemilatta bir şeyler kalmış olabilirdi. Şimdi buradan ta yere batasıca Bali'ye kadar çiftlik evi falan olmayacaktı.

Güneş yükselince yeri ve ölü kütükleri boydan boya sarmış, ışıl ışıl parlayan belki bir milyar örümcek ağı gördüm. Hani millet tünelin ucunda bir ışık gördüm der ya, öyle. Belki her şey yoluna girer diye düşündüm. Böylece kalkıp yola koyuldum.

Muhtemelen bir saat sonra iki paslı teneke levhayla birkaç kangal telin kıvrılmış halde durduğu küçük, taşlı bir açıklığa geldim. Sanki maden falan aranması planlanmıştı ama sonra planlar yatınca geriye bunlar kalmıştı. Suyolları, çukurlar, ufak taş ve toprak yığınları, yarısı çökmüş bir de hendek. Pek öyle çaba

harcanmış gibi görünmüyordu doğrusu. Ama bütün o çerçöpün içinde eğilmiş bir yıldız uçlu kazık buldum, hıyarın birinin balyozla vurduğu arka tarafı çentiklenmişti, işte o kazıkla konservelerimi açtım. Domuzla fasulyeyi soğuk soğuk yedim. Şişelerle dolu bir çukurda oturuyordum. Tadı hiç de fena değildi. Ananas konservesiyle sığır etini de açtım, dökülmesinler diye çantamın arka tarafına yerleştirdim. Konserve açacağı niyetine yanımda kazık taşımaya niyetim yoktu.

Ama sonra konserve tenekelerini yeniden dışarı çıkardım, çantamı boşaltıp elimde neler olduğuna baktım. Sığır etiyle ananastan başka dört portakal, bir soğan, ikinci bir paket noodle, bir çakmak, üç kutu kibrit, iki mutfak havlusu, bir rulo tuvalet kâğıdı ve kurşunlar vardı. Dürbün boynuma asılıydı, su şişesi bir elimdeydi, tüfeği de omzuma asmıştım. Çok fazla şey taşıyordum ama yine de hayatta kalmama yetecek kadar öteberim yoktu. Belki iki litre suyum kalmıştı. Ve ne şapkam vardı ne de bıçağım. Ne beyinsizlik ama.

Çelik burunlu botlardan o kadar emin değildim artık. Buralarda toprak taşlıydı ama Vans botlarla yürümek daha kolay olabilirdi aslında. Ayaklarım ağrıyordu, omuzlarım da öyle ama durmanın bir anlamı yoktu. Elimdeki yiyeceklerle iki gün idare edebilir, ondan sonra da belki birkaç gün daha dayanabilirdim ama yarın içecek su bulamazsam şimdiye dek kazılmış en büyük bok çukurunun içinde olduğumun resmiydi. Bu işin etrafından dolaşmanın yolu yoktu, kuyu muyu, su deposu meposu bir şey bulmak zorundaydım yoksa ayvayı yiyecektim. Bu ikisinden birine rastlama ihtimalim pek fazla değildi ama su bulamazsam toplanıp otobana çıkmak, bir kamyonu durdurmak zorunda kalacaktım. Ondan sonra neresinden bakarsanız bakın her şey sona ermiş demekti.

Yola düzüldüm. Kendime çok kızıyordum, hele de bıçak konusunda. Ama öfke yola devam etmemi sağladı, hem de hızla.

Öğleden sonra olduğunda sol tarafımda bir yerlerden tırların gök gürültüsü gibi geçtiğini duyabiliyordum artık, yolun altın yataklarına gitmek üzere kıvrıldığı yerden otobana çıkacağını tahmin ettim. Bir buçuk gündür hiç çit görmemiştim. Tastamam haklıydım. Bu kadar yolu arabayla ne kadar kısa sürede gelebileceğimi düşünmenin de bir faydası yoktu.

Bundan sonra yüzlerce kilometre boyunca sadece maden aranan topraklar vardı. Doğu yönü, hatırlayabildiğim kadarıyla sadece çöldü, içinizi bir günde kaynatıp kurutabilecek türden yerler. Oralarda ancak karaadamlar yaşayabilirdi, onlardan da geriye kimse kalmamıştı, o yüzden şapkam, bıçağım ve koca bir tulum dolusu suyum olsaydı bile öyle bir şeye kalkışacak değildim.

Bir iki saat daha kendimi zorladım. Otoyoldan uzaklaşmadım, arada sırada bir kamyon sesi duyacak kadar yakındım ama kimsenin beni göremeyeceği şekilde ağaçların arasındaydım. Ama yol aklımı çelmeye başladı. Bu kadar yakınımda olması kötüydü, oradan uzak durmam gerektiğini biliyordum ama ağaçların arasından görünen, dorseleri binalar kadar yüksek ve renkli tırların ışıltısına bakmaya gittim. Bir mangart ağacı kümesinin arasına, gölgelerin içine çöktüm. Zift, yağ ve lastik kokularını alabiliyordum, o kadar yakındım. Tır şangırdayıp sarsılarak geldiğinde üçlü dorseler ayaklarınızın altındaki toprağı titretip saçlarınızı havalandırıyor, çakıl sıçratıyor, kulaklarınızı geriye yapıştıracak kadar hızlı bir rüzgârla geçiyordu. Gittiklerinde arkalarında pembe bir toz bulutu, dilinizin üstünde yüzlerce, binlerce dizel taneciği kalıyor, sükûnetin yeniden çökmesi uzun süre alıyordu.

Kuzeye doğru giden onca sütü, birayı, eti, meyveyi düşündüm. Oraya hiç gitmemiştim ama ta yukarıdaki bütün o büyük şehirleri, Karratha'yı, Hedland'ı, Broome'u, Kununurra'yı kafamda can-

landırdım. Doyuracak ne çok insan. İhtiyaç duydukları her şey yoldan oralara taşınıyor. O kamyonların sadece birinde bile beni bir yıl hayatta tutacak malzeme yüklü olurdu. Muhtemelen iki. Silahım vardı doğru ama kamyon soyduğumu gözümün önüne getiremiyordum. O iş ne kadar sürerdi? Hem zaten gayet güzel araba kullansam da üç dorseli, on sekiz ileri vitesli bir tırı kullanmayı hiç denememiştim.

Orada öylece oturdum. Hipnotize olmuş gibi. Her an dışarı doğru bir adım atıp kendimi gösterebilirim diye düşünerek. O tırlardan birine atlardım, iki günde ver elini tropik kuşak, Wyndham belki. Darwin. Tüfeği bırakırsam biri eninde sonunda alırdı beni. Ama Browning'le kurşunlar olmadan bile fena halde şüpheli görünecektim. Çalılık alandan sendeleyerek çıkmışım, suratım bir kova dolusu ezilmiş yengece benziyor, kokum da burun direklerini kıracak gibi. Kokuyorum. Hem belki şimdiye kadar haberlere çıkmıştım bile. O zaman boku yerdim. Gerçi herkes örnek vatandaş değildir. Bazı kamyon şoförleri her şeye göz yumar. Ama bedavadan değil. Kuzeye gidişin kaça mal olabileceğini bilecek kadar uzun süre bir yol kenarı tesisinin yanında yaşamıştım. Bunun sadece hatunların başına geldiğini mi zannediyorsunuz? Eh, o kadar çaresiz değildim, henüz değildim.

Yine de o yolun kenarında koca bir saati ziyan ettim. Kim olduğumu, ne yaptığımı unutmuştum sanki. Dünyada tek başımaydım âdeta.

Aklımı başıma toplamak zorundaydım. Su bulmam lazımdı. Dinlenmem. Magnet'a varmam. Yoksa teslim bayrağını çekip buracıkta ölsem de olurdu. Böylece sonunda kalkıp yeniden yola koyuldum. Ormanlık alanın derinliklerine daldım, yolu arkamda bıraktım.

Mesele şu, dünyada yalnız değilim. Yola devam etmemi sağlayan tek şey bu.

Düzensiz ağaçların arasından dosdoğru ilerledim. Gölgelerdeki milyonlarca ağaç dalıyla ağaç kabuğu parçası arasında adımlarımı dikkatle atıyordum, çünkü yılan tarafından sokulmanın durumuma pek bir faydası dokunmazdı.

Hayatımda biri vardı. Bunun da bir anlamı vardır. İşte bu yüzden Magnet'taki o gölgeli bar verandasını, o uzun perdeleri düşünmeye başlamıştım yine. Arka avludaki kuyu suyunun kokusunu.

Çok geçmeden otoyolun sesini bile duyamaz olmuştum. Hava sıcaktı, taklaböcekleriyle, arılarla, çekirgelerle capcanlıydı. Bir süre, onca özsuyun ve ağaç yağlarının kokusunun neye benzediğini bulmaya çalıştım. Sonra anladım. Annenin sen küçükken göğsüne sürdüğü şey gibiydi. Vicks. Yağ lekeli kavanozda.

Günün geri kalanı boyunca bir daha durmadım. Bacaklarım sertleşip gerilmişti ama yoldan uzaklaşınca kafam yeniden temizlenmişti. İşte o zaman onu düşünmeye başladım. Lee'yi. Galiba onu belli ettiğimden fazla düşünüyordum ama iğrenç pislikleri uzakta tutmanın bir yoluydu işte.

Anlayacağınız, ikindi vaktiydi, okul dağılmıştı demek. Geniş, boş caddelerden birinde kendi başına çantasını eve sürüklüyor olacaktı. Kaykayını ona verdiğim yeni tekerlerle ve dingille kullandığını ümit ettim. Gerçi belki gönderdiklerim eline geçmemişti, hiç haber almamıştım ki. Abec markaydı. Pembe SickSick'ler. Dört haftalık yevmiyeme mal olmuştu. Önemli değil, değerdi.

Eve kadar onu takip ettim. Kafamda yani. Bara kadar. Üst kata. Büyük verandada, gölgede görebiliyordum onu. Kitap okuyordu ya da kulaklıklarını takmıştı. Hapishane kitaplarını severiz. Ve thrash müziği. Aslında şey, kitapları o okur, bana anlatır. Müziği kulaklıkları paylaşarak birlikte dinleriz.

Hava sıcaktı şimdi, onun oralarda daha sıcak olduğunu tahmin ettim. Belki havuza inerdi. Kolaylıkla canlandırabiliyordum gözümde. Delicesine mavi sular. Havlularımızı serdiğimiz yumuşak çimenler. Yakından saçlarının ozon kokusu.

Ah, kır çiçeği mevsimi olsaydı keşke be. Böylece oraya vardığımda ona verecek bir şeyim olurdu. Ama buralarda eylül ayına kadar çiçek bitmeyecekti. Elimde bir şeyle gideceksem, bunun kır çiçeği olmayacağı kesindi.

Buralarda mevsimin güzel geçtiğini söylüyorlardı. Bilmem kaç seneden beri ilk defa yağmurlu bir kış olmuştu. Millet çekirge gibi üşüşmüştü buraya. Şehirli insanlar. Turistler. Asyalılar falan filan. Pasta-börek ve benzin almak dışında Monkton'da asla durmazlardı normalde. Kasabamızda çiftçi kadınlardan ve dişleri sararmış ayyaşlardan başka görecek bir şey yoktur. Ama o haftalarda gidiş gelişlerini seyrettim. Sırf iyice bakıp ahmaklıklarına gülmek için yol kenarındaki kafeteryanın önünde otururdum.

Kır çiçeklerini görmeye giden insanlarla bir alıp veremediğim olduğundan değil ha. Küçükken annemle birlikte kaç sene bu taraflara gelmişliğimiz vardır. Annem kır çiçeklerine bayılırdı. Hepsinin ismini bilirdi. En sevdiği, ortası yeşil, etrafı beyaz ve pembe, kocaman, yassı bir daire şeklinde yetişen çiçekti. Çelenk çiçeği, çoğu yıl ender bulunur. Doğru dürüst yağmur ister. Annem o çiçeğe deli olurdu, toprağa yeni inmiş bir meleğe benzediğini söylerdi. Bu ülkede beş dakika bereket yağsın, kucağında bir mucize bulursun, derdi. Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki orman yolunun yanında bulduğunuz çelenk çiçeği tam da onun söylediği gibidir.

Tabutunun üstüne o çiçeklerden istemiştim. Ama şubat ayında insan kupkuru topraktan ve bira tenekelerinden başka bir şey göremez. Geçen yaz hiç bereket yağmamıştı, hiç mucize de yoktu. Hiçbir haftada, hiçbir günde. Cenazeden sonra herkes evine gidip

ben de fırın kaplarındaki yemekleri dondurucuya yerleştirmeyi bitirmişken en iyi kıyafetimle salonda durmuştum, Kaptan arka verandada oturmuş ev yapımı içki ve rom içiyordu. Kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. İkimiz de bir şey dememiştik. Bir daha asla güzel bir şey olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

Çekip gitmek için doğru dürüst planlar yapmaya hemen o anda başlamalıydım. Ama bir şey yapmamıştım. Kovalanan bir tavşanın kaçmaktan vazgeçtiğini gördünüz mü hiç? Yalnızca durup orada dikildiğini? Nefesi tükenmiş, aklına gelen bütün fikirler bitmiş, artık hareket edemiyormuş gibi? Hah, o bendim işte. Çoktan gitmiş olmalıydım. Lee'ye e-posta göndermeli, ayarlamalar yapmalıydım. Ulan be, ta o zamandan Marble Bar'a giden bir otobüse binmiş olabilirdik. Felç olmuştum sanki.

Ertesi gün iş yerindeki yalağa bir diş tükürdüm. Aslında yarım diş. Ve herifin tek gözlü suratındaki o bakış, o gülümseme her şeyi anlatıyordu. Ee, şimdi ne bok yiyeceksin anasının kuzusu, nereye gideceksin der gibiydi. Kırıp dizini oturacaksın. Sende çekip gidecek taşak yok çünkü.

İğrenç pislikler derken bunları kastediyorum. Güzel bir şey düşünecekken beni yolumdan saptıran şeylerden. Lee'yi düşünerek başlıyorum, bir bakıyorum bunları düşünmeye başlamışım. İşte bu yüzden oralarda bol bol bağırdım. Göğsüm yanana kadar haykırdım. Ağaçlara baka baka kaçıklar gibi çığlıklar atan bendim.

Gölgeler uzadı. Zemin biraz daha taşlık bir hal aldı. Toprak şimdi pembe, yer yer kırmızıydı, çok geçmeden kocaman okaliptuslar çıktı ortaya. Gövdenin üst yarısından itibaren kabuk döken somon okaliptusları. Bazıları koskocaman, boğum boğum canavarlardı. Gömleklerini çıkarmış ihtiyarlar gibi öylece dikiliyorlardı. Yara izleri, tutam tutam tüyler, erkek memeleri, her şeyleri vardı işte. Bakınca komik geliyorlardı insana. Hiç değilse kemik

gibi kupkuruyken ve bütün gün hem yürüyüp hem bağırmaktan yarı yarıya aklını kaçırmış haldeyken.

Hava neredeyse kararana dek devam ettim, sonra kırmızı topraklı güzel bir açıklığa geldim ve yürümeye o günlük son verdim. Biraz ağaç kabuğuyla dal toplayıp bir ateş yaktım. Botlarımı çıkardım. Yatabilmek için bir yeri temizledim.

Ateş sorunsuzdu. Her taraf odun doluydu, beyaz karıncalar yüzünden grileşip kâğıda dönmüş ölü ağaçlar vardı, güzelce yanıyorlardı. Bu da nihayet bir şeydi işte.

O gece ananas konservesini yedim. Yorgunluktan geberiyordum, başımı yere koyar koymaz ışıkları kapatmışlar gibi gidiverecegimi sanmıştım ama uykuya dalamadım.

O zaman keşke bir şişe romum olsaydı dedim. Üstelik o mereti sevmem bile. Birkaç kere hap atmıştım bir ara, öylesi daha benlik. Annemden aşırabiliyordum, sırf o yüzden. İnsanın üstüne sis inmiş gibi oluyor. Hoş.

Çaresizdim herhalde. Yani keşke romum olsaydı demeler falan. Cidden, insanın bazen köpek olası geliyor. Köpek dediğin düşüne düşüne kendine eziyet etmez. Taşaklarını yalar ve yatar uyur. Bu da bana mantıklı geliyor. Köpek hayatı böylece katlanılabilir oluyor, değil mi?

İşin aslı, annemin evlendiği adamdan daha akıllı köpeklerle tanışmışımdır. Bu hale nasıl geldi diye meraklanacak çok zamanım oldu. Belki böyle doğmuştu. Ama insanlar hayatlarına gaddar olarak başlar mı? Bu fikirden nefret ediyorum ulan. Ayrıca herhalde onun da kendine göre endişeleri vardı, Kap'ın diyorum. Ama yanlış anlamayın. Puşt heriften nefret ederdim. Rezil hıyarın tekiydi. Üstelik ölümüne aptaldı. Başka kim sineklikle kendi gözünü çıkarır ki? Başka kim ekmek bıçağını sapı dışarı dönük olacak şekilde yarısı lavabonun içinde yarısı dışında bırakır? Havuzdaki tramplen gibiydi bıçak. Orada durmuş herifin mutfakta sineği

kovalamasını seyrediyorum, sinek gidip bıçağın sapına, tam ucuna konuyor. Ve bam. Ondan sonra bir bakıyorum bıçak kafasının ön tarafından dışarı çıkıyor. Gülemeyecek kadar çok korkmuştum aslında. Ama nasıl komikti anlatamam. Annem içeri giriyor, ah Sidney diyor. Herif annemi piyanoya yapıştırdığı gibi dışarı çıkıp arabaya biniyor. Annem hava kararana kadar avazı çıktığı kadar ağlayarak orada yatıyor. Herifçioğlu iki gün sonra Geraldton'dan gözsüz olarak dönüyor.

Bakın, bahane falan uydurmuyorum ama belki babam ne kadar boktan biri olduğunu biliyordu. Bazen kendinden utanıyordu bence, bu mümkün. Korktuğunu biliyorum. Annem hastalandığında hiçbir faydası dokunmadı adamın. Dikenli tele dolanmış da anası sikilmiş bir koç gibi bir panik ifadesi vardı yüzünde hep. Annem iyice kötülemeye başlayınca de genellikle hiç ortalarda görünmedi. Onun yanımızda olmamasının, arkadaşı aynasızla birlikte bütün gün dükkânın arkasında oturup kafaları çekmelerinin ya da müştemilatta sızıp kalmasının bir lütuf olacağını zannederdim. Ama o yokken de durum daha iyi olmamıştı, gerçek bu. Kimse annesinin ölümünü tek başına seyretmek zorunda kalmamalı.

Ama öyle oldu işte. Son haftalar boyunca annem çoğunlukla pencerenin yanındaki bir sandalyede oturur, hiçbir şey söylemezdi. Konuşmaya zahmet edemeyecek kadar güçsüz ya da üzgündü sanki. Ama bazen canlanıp konuşmaya başlardı. Hatırladığı şeyler hakkında. Okul. Piknikler. Bir hanımefendi sayılabileceği günlerde yaptıkları. Monkton hakkında hiçbir şey anlatmadı. Sadece eski günler, daha mutlu zamanlar hakkında konuşuyordu, sanki bunca senedir tüm anılarını bir kutuda saklamıştı. En sonunda sadece fısıldayabiliyordu artık, hikâyeleri de karmakarışık bir hale gelmişti. Sürekli aynı üç şeyden bahsediyordu. Gittiğimiz plajdaki büyük yeni yıl partisi. Öyle güzel, öyle romantikti ki. Bir de

konser, Kasey Chambers, Moora'da. Bir de Mogumber'daki bir rodeo. Ama bunların hiçbirinde ben yoktum, hiçbirinin benimle bir ilgisi yoktu. Valla Mogumber'a hayatımda hiç gitmemiştim bile. Hiç plaj partisine gitmişliğim de yoktu. O sıralarda artık o kadar hastaydı ki beni o zannediyordu, hay ben böyle işin ulan. Onu gerçekten sevmişti mutlaka. Sik kafalı herifi.

Ama annem elinden geleni yaptı. Onu kınamıyorum. İyi bir anneydi.

Yine de. O son haftalarda beni tek başıma bırakma konusunda ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Ölmekte olduğunu biliyordu, herhalde öyle bir durumda kafanın içindekilere çeki düzen vermek kolay değildir ama kendisi gittikten sonra güvende olmamı istememiş miydi?

Bununla ilgili tek kelime etmedi ama bence Noel'den önce planları vardı. O zaman durumu fena değildi. Hazırlık yapmış, Marg Teyze'yle konuşmuştu. Vakti geldiğinde buraya gelip Jackson'ı alacağına söz ver, demişti. Lütfen Margie, lütfen onu burada bırakma. Söz ver. Evet, buna bahse girerim. Annem buradan kurtulmamı garanti altına alırdı. Gidip Mount Magnet'taki kuzenlerimle yaşayacaktım, kolay olmayacaktı, hiçbirimiz için kolay olmayacaktı. Yine de aile ailedir, değil mi.

Ama Noel'in ardından Marg Teyze inadım inat kıçım iki kanat der de beni yine almazdı. Pis suratımı bir daha görmek istemiyor. Annem de bunu hak ettiğimi düşünür gibiydi.

Bu da hayatımın en büyük sürpriziydi. İnsanın kendi annesiyle ilgili ağır bir ders bu. Sizden yana olacağını sanırsınız. Ama artık bunu düşünecek vaktim oldu, belki o kadar da şoka uğramamalıydım. Ne de olsa baştan beri böyleydi, yalnızca ben görememiştim. Ama her şeyden arındım artık. Bütün o çocukça bok püsürden. Bakın, şimdi şöyle. Monkton'da geçen onca sene, Kap'la işler gerçekten kötüleştikten sonra, annemin cidden orada

kalması şart mıydı? Benim için yaptığını söyledi hep, öylece çekip giderek kendini kurtaramazmış, beni düşünmesi lazımmış. Ben de ona inandım. Ama şimdi düşünüyorum da, niye giderken beni de yanına almıyordu ki? Arabayı doldurup, beraber istediğimiz yere gidebilirdik. Birlikte yeni bir hayat kurardık, sadece ikimiz. Deyyus efendinin ne yapacağından, gelip bizi bulacağından o kadar mı korkuyordu? Ya da belki ben o riski almaya değmezdim, öyle mi? Belki herkes gibi annem de pisliğin teki olduğumu anlamıştı. Görüyorsunuz, öz annem kendisini beni seçmeye zorlayamamıştı. Üçüncü kişi fazlalıktır. Annem onu seçmişti.

Köpeklerin yemek artıklarıyla beslendiğini bilirim. Dayak da yerler, doğru. O yüzden hayatları her zaman şahane değil belki ama bakın size söyleyeyim, köpek olmak o kadar da fena bir şey sayılmazdı.

Neyse, siktir edin gitsin. Bütün bu boktan şeyler beni şaşırtmıyor artık, hepsini geride bıraktım. Ama gece daha yeni başlıyordu ve insanın içine işliyordu. Bol bol odun yaktım ve bol bol yıldız gördüm.

Ertesi sabah pek parlak durumda değildim. Güneş yükselene kadar uyudum. Kahvaltı için bir portakal soydum. Hayatım boyunca yediğim bütün portakallardan güzeldi. Tadını iyice çıkarmak için o sulu zilliyi ağzıma bir lokmada tıkmak yerine ağır ağır yemem gerekirdi. Ama çok açtım ve deli gibi susamıştım.

İşediğimde çişim koyu renk ve kokuluydu. Çok geçmeden koyunlar gibi çakıl taşları sıçmaya başlayacağımı düşündüm. Bir süre yalınayak dikildim. Sonra öteberimi topladım, biraz gönülsüzdüm ya da belki hâlâ yarı uykudaydım. Igloo şişesi hemen hemen boşalmıştı. Bir kova dolusu hava taşıyordum sanki. Oysa tüfek ağırlaşıyordu. Bacaklarım hâlâ gergindi, bütün vücudum da ağrıyordu artık. Çoraplarımı çekip botlarımı bağlamak için oturduğumda çürük gözüm öyle fena battı ki. Sıcaktı, zonkluyordu, keşke üstüne koyacak soğuk bir şeyim olsaydı diye düşündüm. Sığır bifteği, donmuş bezelye, soğuk fanila kullanmışlığım vardır, aklınıza ne gelirse. Bir keresinde okuldan eve giden otobüste gözüm patlamış erik gibi mosmorken dondurmalı bir kızın yanından geçmiştim. Dondurmayı yakaladığım gibi doğruca suratıma yapıştırdım ve en arkaya oturdum. Öyle güzeldi ki. Kız da, arkadaşları da, otobüsteki diğer çocukların hepsi de fena halde kızmıştı ama hiçbirinin ağzını açıp da tek söz edecek cesareti yoktu.

Hiç sikimde değilmiş gibi o pisliği eriyip suratımdan akmaya bırakmıştım. Ama bu sabah elimde sadece portakal kabuğu vardı. Yerde, tam önümde duruyordu. Başka bir şey yoktu, o yüzden kabuğu alıp gözüme yapıştırdım. Anam anam, ulumam Sidney limanından duyulmuştur. Patlak göz için muz kabuğu fena değildir ama lafıma inanın, portakal kabuğu bu işe hiç gitmiyor.

Bu yaptığımın beni uyandırdığını söyleyebilirim, hiç değilse o işe yaradı. Sırt çantamı yüklendim, hemen yola koyuldum.

Güneş yüzüme vuruyordu. Başlarda sarsaktım ama sonra bir ritim tutturdum. Bir süre her şey gerçekten huzurluydu. Bilmem anlıyor musunuz. Sessizlik. Sadece ayak sesleri. Sonunda onları bile duymaz oldum zaten. Sadece kuşları duyuyordum. Kızkuşları. Ve insan o sesten hiç bıkmaz. Bana okulu hatırlattı. Müdürün odasının önünde oturuyorum. Her zamanki gibi. Bu küçümen kuşlar hani şu eski haydut çetesi lideri Ned Kelly kadar şamatacıdır ha, şaka yok. Bahçeye gelen bir çift vardı. Her seferinde. Verandanın hemen altına, her zaman oturduğum banka. Neredeyse ayaklarımın dibine kadar sokulurlardı. İkisi de elimden büyük değildi. Göğüslerini dışarı çıkarıp beni uğurlamak için ya da artık her ne yapıyorsam onu tebrik etmek için o sesleri çıkarırlardı. Sırf bunu hatırlamak bile mutlu etmişti beni şimdi.

Annem biraz metelik verseydim okulun benim için bambaşka bir yer olabileceğini söylerdi. Belki de öğretmenlerin dediği gibi, bana harcanan bütün emekler heba oluyordu. O zamanlar bir felsefem yoktu, o yüzden neyi dinleyeceğimi bilmiyordum. Çoğu ipe sapa gelmez boktan şeylerdi. Okula gittiğim onca sene boyunca tek bir aklı başında insanla tanıştığımı sanmıyorum ama dediğim gibi, pek de dikkatimi vermiyordum. Ve işin doğrusu okulu biraz özlüyorum. Böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ne olduğumu, neler yapabileceğimi bilmiyordum. Yaptığım saçma sapan şeyler haricinde. Ama bana daima boktan bir şeyler yapılırdı,

her Allah'ın günü, öyle olunca insan eninde sonunda dur ulan, esas benim başkalarına bir şeyler yapmam gerek diye düşünmeye başlıyor. Yani dördüncü sınıfta çocuklar benden korkar olmuştu. Galiba bundan hoşlandım da ha. Dally District Lisesi'ne gittiğim sıralarda psikopatın teki olduğumu düşünüyorlardı artık. Bana göre hava hoştu.

Geçen kasımda bıraktım gitmeyi. Okul kaçaklarının peşine düşen o av köpekleri birkaç kere gelip beni aradı. Ama çok geçmeden vilayetteki herkes annemin kanser olduğunu öğrenmişti. Ondan sonra beni fazla rahatsız etmediler. Belki benim ihtiyar aynasıza bir şey söylemiştir. Neyse işte, bence okulu bırakmama okuldakiler de memnun olmuştu. Öğretmenler için işleri hiçbir zaman kolaylaştırmazdım. Öfkem burnumdaydı falan filan. Suça meylimden yaptığım maskaralıklar, öyle diyorlardı.

Jaxie Ateti, bana taktıkları isim buydu. Aman ne komik, gül gül öldüm. Ben de bu sözcüğe bir bedel biçmiştim, bana öyle dediğini duyduğum bütün yavşaklara bu bedeli fazlasıyla ödetiyordum. İskonto yoktu, istisna yoktu, depozito geri ödenmez, satılan mal geri alınmazdı.

Bakın, at eti yedim ben ha. O kadar kötü değil. Kasaba ahalisi bugünlerde kanguru bile yiyemeyecek kadar yumuşak. Çok geçmeden hepsi vejetaryen olup çıkacak başıma, ondan sonra da sürekli zırıldamak için gerçek bir bahaneleri olacak. Hepsi maymunluğa geri dönse ya.

Peder beyin destansı aptallıkta bir şey yapması, bunu bir ömür sırtınızda taşımak zorunda olduğunuz anlamına gelmez. Kap'ın aklından zorunun olması benim suçum değil. Annem onun işini iskambil kâğıtlarının bitirdiğini söylerdi. Sonra bilgisayarı ve çevrimiçi kumar oyunlarını suçladı. Sanki herifin kendisinin hiçbir suçu yokmuş gibi. Midem bulanırdı bundan. Bir çocuğu patakladığımda bunu Kaptan'ı savunmak için yapmazdım. Siktir et onu. Kendimi kolluyordum ben.

Ama öğretmenler canlarından bezmişti. Bir keresinde Perth'ten bir deli doktoru getirdiler. Beyaz önlüklü bir herif olur zannetmiştim ama mini mini elbiseli bir hatun çıktı. Çocukların kafasını kırmanın hoşuma mı gittiğini öğrenmek istiyordu. Evet dedim, çünkü bunu duyunca heyecanlanacağını biliyordum. Kızardı mıydı kızarıklık yüzünden ta aşağılara iniyordu. Hoş biriydi aslında ama bütün kasabanın seninle alay etmesinin nasıl bir şey olduğuna dair zerre kadar fikri yoktu. Ayrıca belki çocukların kafasını kırmak gerçekten hoşuma gidiyordu, kim bilir. Özellikle de vır vır ötenlerin. Sırtüstü yere uzanmış nefes almaya çalışırken nasıl sessizliğe büründüklerini görmek hoşuma gidiyordu. Hatun yalnız olup olmadığımı sordu, evde bir sıkıntı var mıydı. Amanın, tam bir dâhi. Gayet iyiyim, bomba gibiyim dedim, bana inanmış olmalı çünkü bir daha görünmedi. Ondan sonra bana daha çok ceza verdiler. Birkaç kere uzaklaştırma aldım; onlar tart diyor ama ihraç daha iyiydi. Sırf verandanın altında oturup bayrak direğine bakmak, o cüretkâr kızkuşlarını seyretmek için otobüsü yakalamaya değiyordu. Evde kalmaktan daha güvenliydi, o kadarını söyleyeyim.

İlkokul o kadar kötü değildi. O zamanlar bir arkadaşım vardı. Kenny Chen. Anasıyla babasının barın yanında bir çekik göz yemekleri lokantası vardı. Kenny ufak tefek ve dörtgözdü ama akıllıydı. Böyle kurnazca, yan yan bir konuşması vardı, sanki hiç gülmeden bir şaka patlatırmış gibi. Aslında biraz iğneleyici bir tipti. Çocuklar onun kendini herkesten üstün gördüğünü söylerdi ki komikti bu. Pirinç yiyip duran ufacık tefecik bir şeydi Kenny, niye öyle düşünecekti?

Benim görüşüme göre millet Kenny Chen'e biraz boktan davranıyordu. Böylece onun etrafında takılmaya başladım, arkadaşça davranıyordum. Öğle paydosunda top oynamayı diye teklif ediyordum falan filan. Ona saygısızlık eden olursa müthiş bir önyar-

gıyla yumruğu patlattığım gibi dünyasını şaşırtıyordum. Ulan var ya, Kenny bir süre resmen dokunulmazdı. Sanki her gün boyu uzuyor, her gün daha Avustralyalı oluyordu. Ama sonra biraz tuhaflaştı. Ben bile biraz ukalalık tasladığını düşünmeye başladım. Teneffüslerde kütüphanede takılıp ulaşılmazı oynuyordu. Sokakta onu görürsem bana bakmıyordu. Ana babası beni onaylamıyor mu acaba diye merak ettim. Ya da Kenny beni eşcinsel mi sanıyordu yoksa. Asyalılar, bilirsiniz, ibnelere hoşgörüyle bakmaz. Bir keresinde futbol sahasında kolumu omzuna atmaya kalkmıştım, arkadaşça bir şey işte canım, Kenny irkilerek geri çekilmişti. Sanki ona vuracakmışım gibi eğilmişti desem daha doğru. Biraz incinmiştim ne yalan söyleyeyim. Ben de ondan sonra uzak durdum ama onu kollamaya devam ediyordum. Sadakat benden sorulur, bunun ne demek olduğunu anlayan çok kişi bulunmaz. Bir kere bağlandım mı tamamdır. Sonsuza kadar bağlanırım.

Neyse, Chen'ler bir gün tek bir söz etmeden kasabadan gitti. Neden bilmem. Kenny kalsaydı keşke. Liseye geldiğimizde Ateti ve Köpeketi olabilirdik birlikte. Okulu kasıp kavurabilir, iki mağlup süper kahraman gibi önümüze gelene saldırabilirdik.

Lise başladığında Dally'ye gitmek için otobüse binmem gerekiyordu. Daha ben ortaya çıkmadan herkes kim olduğumu öğrenmişti sanki. Vilayetteki bütün süzme salaklar, Abolar[1] falan filan bile bana bulaşmak istiyordu. Hiçbir zaman öyle aman aman güçlü olmadım ama oynamaya hazırdım. Mesele şu, kimsenin bana Deyyus'un daha önce on kere yapmadığı bir şey yapma ihtimali yoktu, o yüzden kimseden korkmuyordum. Bana sataşmak isteyen bir hıyar mı var, anında belasını sikerdim, durup da hazır olmasını falan beklemezdim. Sonra bir çocuk çıktı, bir hafta bana bok atıp durdu. Asla yüzüme karşı yapmıyordu ama kulağıma geliyordu. Trent Bisley. Babası kodaman bir buğday tüccarı mıydı

1 Aborjinleri kast ediyor. (e.n.)

neydi. Bir gün spor salonundan çıkarken çocuğun boğazına yapıştım. Yetişkin bir erkek gibi kerli ferli olduğundan favorileri vardı. Sesini tekrar kazanması iki gün sürdü.

Ama her zaman böyle değildim. Herkesin düşündüğü gibi de değildim. Öğretmenin arabasıyla ilgili mesele tamamen yanlış anlaşılmıştı. Arbalet konusuna gelince, öyle bir şey olmadı bile. Millet hikâyeye bayılır. Çenemi hiç kapatmayışımla öğretmenleri canlarından bezdirdiğimi biliyorum ama pislik olsun diye yapmıyordum bunu. Çoğu sırf eğlence olsun diyeydi. Ayrıca bence bazıları gizli gizli hoşlanıyordu bundan, söylediğim şeyleri komik buluyorlardı. Cenazeden sonra kaçakları takip eden köpekleri bir kere daha peşimden gönderdiler. Sanki ellerinden kaçmıştım da beni geri istiyorlardı.

Ama asla geri dönmeyeceğim. Sebebini bilmiyorum bile ama aslında yazık oldu biraz. Böyle mulga çalılarının arasında düşe kalka yürürken okulu düşünmek de tuhaftı. Herhalde o kuşların, bir de huzur duygusunun yüzünden.

Güneş yukarılara tırmandı, bütün sıcaklığı ve sertliğiyle kafama yerleşti. Bir mutfak havlusu çıkarıp o cihatçılardan biri gibi kafama bağladım, biraz faydası dokundu. Bir de devem olsa iyi giderdi ha. Kemiklerin atıldığı çöp kadar kocaman bir de su fıçısı. Öğle olduğunda şişe kupkuruydu çünkü.

Ama sonra şansım gerçekten yaver gitti. Ben henüz bilmesem de.

Patikayı gördüğümde otoyoldan ne kadar uzakta olduğumu bilmiyorum. Belki on kilometre, daha fazla da olabilir. Ama hiç beklenmedik bir biçimde rastladım patikaya. Üç aşağı beş yukarı kuzeye doğru gidiyordum yine, sonra bir baktım ayaklarımın altındaki, öyle ahım şahım bir şey değildi, takip ettiğim şey yolun üstünde tekerleklerin açtığı bir çift oyuktu sadece, ama biraz afalladım. Sanki trafikte bir boşluk beklermiş gibi aval aval bir sola bir sağa bakarak orada dikildim ama buralardan araba geçmeyeli uzun zaman olmuştu, orası kesindi. Toprak pişip sertleşmişti, başka hiç tekerlek izi filan yoktu.

Kafamı toplamak için bir dakika oturmak zorunda kaldım. Öyle bir durumdaydım ki yani. Deve çonçonu gibi kupkuruydum, kendimi epey sıradan hissetmeye başlıyordum. Bugün suyum yoktu, yarın illa bulmam gerekiyordu, yoksa işte kapı, işte sapıydı durum.

Yapmam gereken bir seçim vardı. Batı beni otoyola götürecekti, o kadarını hâlâ biliyordum. O taraf beyaz bayrağı çekmek demekti, yapamazdım. Ama kendi kendime dedim ki, ulan ölsen kime ne faydan olacak? Doğu, patikadaki tekerlek oyuklarının iç bölgelere uzandığı taraftı. Ee, birileri bu izi bırakmış, demek ki ileride bir şey var diye düşündüm. Ya da bir şey olmasını ummuşlardı. Ya da belki eskiden bir şey vardı da artık yoktu. İnsanlar buraya ancak bir sebepleri olursa gelir. Sandal ağacı kesmek ya da altın aramak için. Deyyus'la birlikte bu taraflara gelip keçi vururduk eskiden. Tam buraya değil de işte, buranın kuzeyine. İnsanların suyun yakınlarına yerleştiğini ya da yerleştikleri yere su getirdiklerini de biliyordum. Belki ileride bir yerde su deposu veya değirmen yalağı vardı, hatta madencilerin su tankeri oraya park edilmiş bile olabilirdi. Uzak ihtimaldi ama imkânsız değildi.

Mesele şu, pes edecek bir tip değilim ben. Bu da okuldaki çocukların söylediği gibi aptalın teki olduğum anlamına gelebilir

tabii. Ya da müdürün dediği gibi inatçıyımdır belki. Neyse işte, o patikada bir yukarı bir aşağı bakıyorum. Ya otoyolu seçecektim ya da el değmemiş ormanlık alanı. Verilecek karar buydu. Sabit bir gerçekle gerçek olduğunu umduğun bir şey arasındaydı. Bir yanda otoyolda kamyonlarda ve ihtiyarların karavanlarında çalkalana çalkalana gittiğini kesinlikle bildiğin su, bir yanda bu teker izlerinin sonunda orada olmasını umduğun su. Her şeyi bu ihtimale yatırmış oluyordum, belki o sırada kafam tam olarak yerinde değildi ama doğuya gittim. Zar atmak mı dediniz, ben varım.

O tarafa giden yolda zemin fazla farklı değildi. Sadece patikanın iki yanı biraz daha taşlıydı. Eskiden kamp kurduğumuz yeri hatırlatıyordu bana. Altın arayıp birkaç da keçi nallayalım diye gittiğimiz yeri. O zamanlar kocaman bir Ford kamyonetimizle bir de metal detektörümüz vardı. Hem annem de bizimle gelirdi. Balthazar Gölü'nün yakınlarına. O hafta sonları var ya, altın diye delirirlerdi. O zımbırtıyı bütün gün sırayla kullanıp dururlardı, hatta dikenli telden bana da bir tane yaptırmışlardı ki peşlerinden gidebileyim. Daha epey ufaktım. Son gün bir dişi keçi vurur, temizler, kamyonetin arkasındaki büyük sandıkta buza yatırıp eve götürürdük. Annem etten tuz çalılıklarının tadının alındığını söylerdi. Çoğunlukla gölün üst tarafındaki somon okaliptuslarının altına kurardık kampımızı. Annem kamyonetin kasasında, babamla ben yere yığdığımız öteberinin üstünde. Dolunayda göl kuru tuzla değil de suyla doluymuş gibi görünürdü. Başka bir ülkeymiş gibiydi o şey, bambaşka bir kıtaydı. Bomboş beyazlık göz alabildiğine uzanırdı. Adımınızı atıp içine gireceğiniz, yutulup gideceğiniz ve dönüş yolunu asla bulamayacağınız bir şey gibiydi. O tarafa hiç gitmezdik. Altın ormanın derinliklerindeydi, avcılık da ancak kayalıkların tepelerinde yapılabiliyordu. Sadece arabaya binip bakmaya giderdik arada sırada, çünkü öyle manyak bir yerdi ki. Koyu kırmızı topraklı, bol miktarda devrik ağaç bulunan

güzel açıklıklara yerleşirdik daima. Ve daima güzel bir ateş yakardık. Dükkândan aldığımız etleri kızartır, sabahları tost yapardık. Annem emu[1] yumurtası arardı. Yumurtaları eve götürür, Aboların yaptığı gibi içlerini boşaltıp üstlerini asitle boyardı, hatta birkaç kere turistler dükkânda yumurtaları görüp satın aldı.

Orada üçümüz birlikteyken mutlu günler geçirdik. Hatırlayabildiğim en güzel zamanlardı. Sonra annem bizimle gelmeyi kesti. Avlanma işinden hoşlanmadığını söyledi. Makul sanırım, çünkü büyüyüp de tüfek kullanmayı öğrendiğimde altın için eşelenmekten ziyade avcılık yapmaya başlamıştık. Sonra bir hafta sonu annem güneşten çok fena yandı, omuzlarındaki deri ıslak kâğıt gibi soyuldu. Ondan sonra kampa sadece Kap'la ben gittik. Sonunda metal detektörü kullanmaya zahmet etmez olduk. Babamın o günlerde bir .222 Remington'ı vardı. Doğru dürüst bir dürbünü olan, merkez ateşlemeli bir aletti. Birkaç kanguru da devirmiştik ama çoğunlukla keçi avlardık.

Üç, belki dört gün daha yürüdükten sonra oraya varacağımı hesaplıyordum. Bir süre saklanacaktım. Ortalık sakinleyene kadar. Haber dediğin çabucak eskir. Belki birkaç haftaya kadar otoyol yine güvenli hale gelirdi. Öyle düşünüyordum. Böyle bir planla başlamamıştım, sadece körlemesine yola çıkıvermiştim. Ama otoyoldan ayrıldığımdan beri bu fikir usul usul kafama süzülüyordu. Yani, Balthazar kıyısında saklanacağım şu koca dünyada kimin aklına gelirdi ki? Böyle bir şeyi tahmin edebilecek herkes ölmüştü.

Ava gittiğimiz son hafta sonunda başka bir adam da bizimle geldi. Bill Cox diye bir herif. Küçük, eski bir Land Rover'ı, bir .303'ü, içine sıçılası bir fil tüfeği gibi ses çıkaran bir de Mauser'i vardı. Deyyus'la asker arkadaşı olduklarını söylüyordu ama benim pek aklım yatmıyordu buna. İkisinin de hiç askere benzer tarafı

1 Avustralya'ya özgü bir devekuşu türü. (ç.n.)

yoktu, ikisi de şişko ve sakallıydı, askerden ziyade motosiklet çetesi üyesine benziyorlardı. Oraya varmamızla bu ikisinin ateşin başında kafaları bulması bir oldu. Hava kararana kadar zamzum ettiler, ondan sonra sabah geç kalktılar ve ertesi gün de aynısını yaptılar. Sadece konserve kutularıyla şişelere ateş ediyorlardı, üstelik götlerini yerden bile kaldırmadan. Bir iki keçi devirmek için alıp başımı gitmek istiyordum ama olmazdı, o ikisi geniş kalibreli mermileri sağa sola saçarken yapamazdım. O yüzden boğucu derecede sıkıcı bir hafta sonuydu. Bütün gün kamyonetin kasasında oturup üç tane çizgi romanı evire çevire tekrar tekrar okuyor, zaman keşke daha hızlı geçse deyip duruyordum. Tek bir keçi bile avlamadık, eve dönüşü iple çektim. Daha sonra askerlik meselesini anneme sorduğumda Bill'le babamın birlikte denizaşırı bir yere gittiklerini söyledi ama ağzından başka laf alamadım.

Bill Cox'a hiç ısınamamıştım. Onu bir daha gördüğümde, soğutucu kutularla dolu bir treyleri evin önüne park ediyordu. Yolcu kapısı açılınca Mauser'i ve .303'ü gördüm. Deyyus barakadan motorlu bir testere, öteberisini doldurduğu bir de çantayla çıkıp ikisini de arka tarafa tıktı, bana da bir bakış attı. Ondan sonra çekip gittiler. Ahmak hıyartolar.

Parlak fikir kime aitti bilmiyorum ama dükkân için zor günlerdi. Herhalde hiçbir tedarikçi pederin telefonlarına bile cevap vermiyordu artık. O da sen kalk, Bill Cox'la ve bir motorlu testereyle çiftlikler bölgesine git. Eve yarım ton biftekle döndü, iyi mi. Ah, böyle bir planın işlememesi imkânsız tabii. Yabani atları mı kesmişlerdi, yoksa davar çobanlarının eşeklerini mi, orasını hiç öğrenemedim ama Meat and Livestock şirketindekiler için bir şey fark etmezdi herhalde. Neyse işte, bu küçük katakullinin batağa saplanması uzun sürmedi. Deyyus'un ruhsatını nasıl kaybetmediğini bilmiyorum. Bütün vilayet bunu konuşuyordu. Ve o sırada evde işler boka sarmaya başlamıştı zaten ama bu olaydan sonra her şey tam anlamıyla kubura yuvarlandı.

Belki bütün bunları anımsamaya fazla dalmıştım, belki susuzluktan kafam biraz gitmişti, çünkü altın arama yerini şöyle bir eşelemeye bile yeltenmeden geçip gidiyordum az daha. Ne gördüğümü anladığımda kazı alanı solumda, yarı yarıya arkamda kalmıştı bile. Bir şey unutmuşum gibi durdum ama ne olduğunu hatırlayamadım. Sonra dünyanın en yaşlı adamıymışım gibi döndüm, maden artığı öbeklerini, paslı teneke kutu yığınlarını ve teneke çatıdan yansıyan güneşi gördüm. Gün neredeyse bitiyordu, ona bakılırsa ben de bitmek üzereydim aslında. Mankafanın teki gibi gözlerimi kırpıştırarak bir süre orada dikildim, karşımdakinin gerçek olduğuna ancak ondan sonra inanabildim.

Bir baraka. Teneke bacalı, güneşten parçalanmış tenteden geriye kalan son şeritler ön tarafından sarkıyor. Ve hemen yanındaki bir platformun üstünde gerçek mi gerçek, Allah belamı versin ki gerçek bir su deposu duruyor.

Ağzım açık öylece dikiliyordum, hani içeride biri varsa resmimi yapacak, sonra kendine bir fincan çay koyup polisi arayacak vakti vardı ama jetonum düşer düşmez dümdüz yere uzanıp sürünmeye başladım. Tam gözünün önünde duran bir altın arama kampını bile göremeyen izansız bir yarım akıllı değil de Call of Duty oyunundaki heriflerden biriymişim filan gibi.

Neyse işte, kocaman toprak yığınının kıyısına vardım, buranın bir maden kazı yeri olduğunu gördüm. Dört bir tarafında dikenli tel parçaları, çürümüş keresteler, paslı demir levhalar, cüruf ve taş yığınları vardı. Bacadan duman tütmüyordu, dışarıdaki direklerin arasına çekilmiş, artık sarkmış olan telde asılı kıyafet de yoktu. Araba da yoktu.

Boynuma asılı kutudaki dürbünü çıkardım, uzun bir süre her tarafı gözetledim. Deponun yanında filizlenmiş domates çalısını gördüm. Branda tenteden başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Dayanabildiğim kadar bekleyip gözledim. Seslenirdim aslında

ama seslenmeye yetecek nefesim yoktu henüz. Sonunda siktir et ya dedim kendi kendime, nefes alamıyorum ulan. Ben de ayağa kalktım ve büyük bir dikkatle içeri girdim. Browning'i çıkarmış, azılı bir herif falanmışım gibi önümde tutuyordum ama işin aslı içinde kurşun bile yoktu silahın. Öyle kuru, öyle boktan bir gündü ki hiçbir şeyi doğru yapmak mümkün değildi.

Adamın birinin arkadaşlarıyla aşama aşama çattığı barakalardan biriydi. Oluklu demirden çatıyla duvarların oluşturduğu ilk kareyi görebiliyordunuz, bağlantı yerleri ya güçlü rüzgârlardan, ya kötü işçilikten ötürü yarı yarıya sökülmüştü. Bir tarafta da bazıları kontrplakla ya da teneke levhalarla tutturulmuş panjurları olan bir tür eklenti vardı. Ona da kokusunu Adelaide'den alabileceğiniz bir tuvalet oturtulmuştu. Sinek kâğıdı şeritlerinden bir kapı, tenekeden bir de oturağı vardı, görebildiğim kadarıyla başka bir şey de yoktu. Berbat kokular çıkıyordu.

Barakanın ön kapısı kapalıydı. Şöyle bir tıklattım ama içeride hiç ses yoktu. O sırada hâlâ üç buçuk atıyordum ama bir yandan su diye deliriyordum. Kolu çevirdim, kapı kilitli değildi. İttim, içeri bir göz attım. Baraka loştu ve leş kokuyordu. Bir altın arayıcısını suratı sıçan kemirmiş pastaya dönmüş halde yatağında bulacağım diye ödüm bokuma karışıyordu. Ama kimsecikler yoktu. Yatak da yoktu zaten. Bir odun sobası, beton bir yalak, arkalıksız, krom bir sandalye, bir de süt kasalarıyla bir kapının yarısından yapılmış masa. Kokusuna bakılırsa helanın kapısından yapılmıştı.

Yükümü sırtımdan çıkarıp oracığa attım. Hemen depoya gittim, yumruğumu indirdiğimde depo uzun uzun dalgalandı, yani işler yolundaydı. Musluğun pirinç tepesi düşmüştü ama boruda paslı sıkıştırma anahtarları vardı, işimi gördüler. Yapış yapış toprak zemine sular sızdı. Bana iyi görünmüştü ama belki de kahverengiydi de ben anlayamıyordum. Domates çalılığının yanına diz çöküp suyu doğruca musluktan emdim.

Tadı o kadar kötü değildi. Suya kanamıyordum bir türlü. Kimsenin duymadığına memnun olduğum sesler çıkarıyordum. Hayatınızda hiç o kadar susamadıysanız ne dediğimi anlayamazsınız. Ama bakın size söyleyeyim, taşaklarımın, bacaklarımın ve ayaklarımın su dolduğunu hissedene kadar, karnım sertleşip sırtım ağrıyana kadar içtim. Sonunda musluktan ayrıldığımda ayağa bile kalkamayacaktım az daha.

Şarapçı gibi geri geri kulübenin içine doğru sendeledim, çantama takılıp düştüm, sobaya yaslandım. Yamuk yumuk tencerenin, simsiyah tavanın ve eğilip bükülmüş çatallarla dolu tenekenin durduğu rafı gördüm. Beton zeminden doğruldum, ayakta durup etrafıma bakındım. Ve şansımın ne kadar yaver gittiğini işte o zaman gerçekten anladım. Rafta kemik saplı bir tereyağı bıçağı vardı. Öyle sıradan bir tereyağı bıçağı da değildi üstelik. Daha elime bile almadan bir kenarının keskin olduğunu anlamıştım. Kolumdaki tüylerin üstünde gezdirdim, ustura gibi keskindi. Herifin biri bu bıçağı daha benim doğmamış olduğum günlerden beridir bileyleyip durmuştu herhalde. Lazım olduğundan değil de vakit geçsin diye. Yoksa niye geride bırakacaktı bıçağı? Kendisi her kimse, kıçımı kurtarmıştı.

Su bir şeydi. Canıma değmişti, doğru. Hiç değilse o an için. Ama bıçağımın olması, dinlenmeme ve bir şeyleri düşünmeme yetecek kadar süreyle hayatta kalabileceğim anlamına geliyordu. Silah et elde etmenizi sağlar, ona şüphe yok ama bıçağınız olmadan eti yemeniz pek mümkün değildir.

Aman be, o kadar rahatlamıştım ki az daha muslukları açıverecektim. Odun sobasının üstüne oturup aklımı başıma toplamaya çalıştım. Birkaç dakika sonra temizlenmeye can atar olmuştum, soyundum, tencereyi kaptığım gibi su deposuna döndüm, her yerime bir güzel su döktüm. Taşlaşmış toprakta güneşin altında durup kurudum, kendimi çok daha iyi hissediyordum ama içeri

girip de kirli kıyafetlerimi üstüme geçirince elim ayağım boşandı. Bitkindim, ben de çimento zemine uzandım, kamuflaj ceketimi dürüp yastık yaptım ve uykuya daldım.

Uyandığımda nerede olduğumu anlayamadım. Tenekedeki yüz çivi deliğinden içeri ışık çizgileri doluyordu, bir an için bir kafesin dibinde uyandığımı zannettim. Ama sonra yarı açık kapıyı gördüm, tüfek de orada duvara dayanmıştı, sobanın önündeki kırık sandalyeyi de görünce başımın dertte filan olmadığını anladım.

Dışarıda maden atığı öbekleri altın rengiydi, ağaçların gölgeleri çakıllara upuzun ve yamyassı bir şekilde yayılmıştı. Bir dakikalığına yalınayak yürüdüm. Kısa bir süre de olsa mola vermek güzeldi. Eski tenekelerle, tellerle, plastik çerçöple dolu bir varile işedim, ortalığı pislik içinde bırakma konusunda kimsenin madencilerle aşık atamayacağını düşündüm. Huzurluydum. Şurada burada, bazıları epeyce taze olan hayvan pislikleri gözüme çarptı, su deposunun durduğu platformun etrafında da kazı malzemeleri, madencilik aletleri ve biraz daha kanguru boku vardı. Bundan biraz cesaretlendim. Yani belki burada bana bir şey olmazdı, belki idare edebilirdim.

Yeniden içeri girdim, bir panjuru açtım, temiz hava ve ışık girsin diye çubuğuna tutturdum. Sonra botlarımı ayağıma geçirdim, dışarı çıkıp biraz yakacak buldum. Etrafta epey odun vardı, kurumuş mulga, eğri büğrü çivileri hâlâ üstünde duran eski jarrah[1] kerestesi parçaları. Geceyi geçirmeme yetecek kadarını toplayınca yapraklı bir dal kopardım, kulübedeki fare boklarını elimden geldiğince süpürdüm. Kapının arkasındaki süpürgeyi

1 Avustralya'da çok yaygın olarak bulunan marginata cinsi okaliptus ağacı. Jarrah adı Aborjin dilindendir. (ç.n.)

ancak süpürmeyi bitirdikten sonra gördüm, ertesi gün ortalığı adamakıllı temizlerim diye karar verdim.

Izgarada bir ateş çattım ama hemen tutuşturmadım. Çantamı boşaltıp her şeyimi dışarı döktüm, hepsini yan yana dizdim. Bir kutu mermi açtım. Browning'in şarjörünü çıkarıp doldurdum. Tüfeği ve şarjörü süt kasasından masaya bıraktım, açık kapının hemen içine koyduğum arkalıksız sandalyeye tünedim. Belki alacakaranlıkta kangurular gelir diye düşünüyordum, kartlarımı doğru oynarsam hava karardığında biraz taze etim olurdu.

Ama çalılıklardan hiçbir şey çıkmadı. Her yer tablo gibi sakin ve kıpırtısızdı.

Ortalık fazla bir şey göremeyecek kadar kararınca sobayı yaktım, son portakalımı yedim. Bitirdiğimde hâlâ açtım. Taze et düşlemeye başlarsan böyle olur işte. Ama bu yüzden moralim bozulmamıştı, etrafta hayvanlar olduğunu biliyordum. Şu anda biraz çekingendiler ama su kokusuna karşı koyamayacaklardı. Yarın diye bir şey vardı.

O gece oturdum, odunum bitene kadar ateşi besledim. Üşümüyordum ama ateş insana yoldaş oluyordu. Sonunda dükkânı kapattım, başımı yere koydum.

Yorgunluktan epey perişan haldeydim ve hâlâ mutluydum ama yine de o kadar iyi uyuyamadım. Önce sert zemin sorun oldu. Sonra karnıma sancılar girmeye başladı. Açlık sancılarıdır diye düşündüm ama öyle değildi. Bir süre kıvranıp sağdan sola, soldan sağa döndüm. O leş gibi, pis kokulu helayı karanlıkta denemeye hiç niyetim yoktu, o yüzden hâlâ zamanım varken botlarımı giydim, sonunda daha fazla erteleyemez hale gelince de dışarı, yıldızların altına koşup işimi görmeye koyuldum. Amanın, lahana yesem bu kadar olmazdı ha. Gece boyunca ördek gibi sıça sıça bir içeri bir dışarı koşup durdum. Önceleri fazla uzağa gidip de bir çukura düşmekten korkuyordum. Sonralarıysa kapıdan dışarı çıkabildiğime sevinir olmuştum.

Ne dokundu diye düşünmek için bütün gece vaktim vardı. Güneş çarpması insanı kusturur, bağırsaklarınızı şelaleye çevirmez. Yediğim bir şey de olamazdı, çünkü artık yiyecek pek bir şey kalmamıştı. O zaman geriye bir tek su kalıyordu. İçmeden önce depoyu kontrol etmek aklıma bile gelmemişti. Orada herhangi bir şey yüzüyor olabilirdi, uykusu gelmiş bir keseli sıçan ya da kendini kuğu zannetmiş bir karga. Her neydiyse tüfek yağı gibi aktı içimden. Şafak söktüğünde arka tarafım öyle bir yanıyordu ki kıvılcımlı bujiyi rahat rahat ateşlerdi.

Anlayacağınız altın arayıcıların kampında ilk sabahımda pek bir şey yapmadım. Biraz uyukladım. Rüya gören bir it gibi seğiriyordu her yerim. Bir gün önceyi o kadar harala gürele geçirdikten sonra biraz yavan bir histi.

Öğleden sonra depo ayaklığına tırmanıp içeri baktım ama fenerim olmadan bir şey görmem mümkün değildi aslında. Suyu kaynatmaya başladım. O tavadan pek memnundum.

Bağırsaklarım karanlık çökene kadar guruldadı ama sancıların en kötü kısmı geçmişti. Ayrıca yine dilim damağıma yapışmıştı ama kendimi biraz odun toplayacak ve sıçtığım yerlerin üstüne ayağımla toprak örtecek kadar toparlayana dek şişeden küçük küçük yudumlarla yetindim. İnanın örtecek yer çoktu.

Karanlıktan hemen önce kampın arka tarafında bir kanguru göründü. Çalılıkların gölgesinden dışarı çıktı ama daha yakına gelmedi. Eşikten içeri bir adım atıp Browning'i aldım, büyük bir sessizlikle namluya mermi sürdüm. Gelin görün ki şiş gözüm aynı zamanda nişan gözümdü. Sağlam gözümü silahın dürbününe uydurmak için bir iki saniye oyalanmak zorunda kaldım, bu da bana pahalıya patladı. Her şey çok çabuk olup bitti. Kangurunun havayı koklar gibi kafasını azıcık kaldırdığını ve durumdan hoşlanmadığını gördüm. Muhtemelen geceki faaliyetlerimin kokusu

her yerden burnuna vuruyordu. Kocaman, kırmızı bir yaratıktı, sırf omuz ve kulaktan ibaretti. Kurnazdı da ha, sanki epey görüp geçirmişti. Ayrıca sanırım kokumu almakla kalmıyor, varlığımı da hissediyordu. Bir an titreyerek ayaklarının üstünde dikildi, ondan sonra bir dönüştür dönüp kocaman atık yığınlarının arkasından voltasını aldı. Bu iş de burada bitti.

Deyyus'un avcılıktan hemen hemen vazgeçmiş olmasının sebebini aç geçirdiğim o gecede nihayet çakozlayabildim. At eti yüzünden soğumamıştı bu işten. Hatta sürekli kafası kıyak gezdiği için ellerinin titremesi de değildi sebep. Gözüydü. Sağ gözü, nişan gözü oydu. Yani sineklikle vals yapmasının ardından boku yemişti. Bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine biraz bozuldum valla. Kendimi aptal gibi hissetmekten nefret ederim de ondan.

Neyse işte, durumum böyleyken böyleydi. Dünkü kadar açtım. Dünkü kadar da güçsüzdüm. Ama hiç değilse hâlâ hayattaydım. Suyum vardı, kaynatmayı unutmazsam tamamdı. Başımın üstünde bir çatı da vardı. Hayatta kalmama yetecek şeylere sahiptim. Zar atmıştım ve şansım yaver gitmişti. Bundan sonra akıllıca davranmam gerekiyordu sadece. Sabırlı olmam. Sinirlerimi bozmamam.

O gece ateşin yanında eski bir fasulye konservesi tenekesiyle bir parça dikenli telden kendime küçük bir çaydanlık yaptım. Yapacak bir şeydi işte, durmadan yemek düşünmeme engel oldu. Üstelik şimdi su kaynatmak için bulabildiğim bütün tenekelere ihtiyacım vardı. Ama telden sapı kıvırıp tutturduğum sırada uyuyakalmak üzereydim artık. Bazen günün sonunda kafayı vurup yattığında insan öyle bir bitkin olur ki tek bir rüya bile görmeyeceğini bilir. Endişelenemeyecek kadar yorgun, hatta bir kâbus bile tasarlayamayacak kadar tükenmişsindir. Beş dakikalık bir merhamet anı daha işte.

İkinci gün patlak gözüm o kadar kötü değildi. Hâlâ şişti ama gerginliği azalmıştı. Güneş doğduktan hemen sonra kolum kadar bir bungarra[1] indirdim. Hani mağrur da bir şeydi piç kurusu. Beni gördü, kılını bile kıpırdatmadı. Kavga mı istiyorsun lan, gel de al beni o zaman der gibi bir süzdü beni. İstemez miyim yavrum, geliyorum şimdi. Kulübeye girip Browning'i aldım, döndüğümde hâlâ oradaydı, bir cüruf yığınının üstünde güneşleniyordu. Bir saniye önce âlemin kralıyken bir saniye sonra kafası on metre ötedeki bir dalda sallanıyordu. Hani ne derler, ne oldum demememeli, ne olacağım demeli. Şimdi .243'le kertenkele mi vurulur, amma da abartmışsın diyebilirsiniz ama artık açlıktan nefesim kokmaya başlamıştı. Mecbur kalsaydım gülle bile kullanırdım. Sonra da kertenkeleyi dallardan yalardım.

O goanna kertenkelesini karaadamlar gibi közlerin üstünde pişirdim. Ve size şu kadarını söyleyeyim, çok daha kötü şeyler yemişliğim vardır.

İnsanların terk edip gittikleri yerlerin hüzünlü bir havası oluyor. Gerçi belki böyle boktan şeyler sadece benim aklıma geliyordur. Ayrıca bir sürü evin içlerinde hâlâ birileri varken de aynı şekilde hüzünlü olduğunu söyleyebilirsiniz herhalde. Tanrı biliyor ya, bizim evimiz de onlardan biriydi kesinlikle. Belki boş kulübe sinirlerimi geriyordu, ne bileyim. Daha önce hiçbir yerde gerçekten yalnız kalmamıştım. Yapayalnız kalmamıştım. Çalılık arazide yalnızlık, kendi başına kalmaktan kötü bazen. Belki evimizi düşünmeye bu yüzden başlamışımdır. Öyle ahım şahım bir şey değildi, sokaktaki bütün diğer evler gibi fibro çimento bir evdi işte. İçindeki tek sosyetik şey annemin piyanosuydu. Kimsenin çaldığını görmedim. Gerçekten çaldığını yani. Küçük kuzenlerim

1 Avustralya monitör kertenkelesi. Bungarra ismi Aborjin dilindendir. (ç.n.)

Magnet'tan bize geldiklerinde tuşlara vurmayı severlerdi ama birinin piyanoda doğru düzgün bir ezgi çaldığını hatırladığım tek bir sefer bile yok. Annem çaldıysa bile ben hiç duymadım. Her hafta tozunu alırdı, üstüne çerçeveli fotoğraflar dizmişti. Biri, pederle ikisini bir yerlerdeki bir plajda gösteriyordu. Belki bahsedip durduğu partiydi. İkisi de genç ve mutlu görünüyordu. Annemin saçları uzundu, peder beyin de sakalı makalı yoktu. Benim de bebekken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. O resimde pek öyle halimden memnun görünmüyorum. Suratım, öğle yemeğinin acele gelmesini isteyen şişko, ihtiyar bir hıyarın suratıydı.

Annemin tek başına bir resmi de vardı. Şarkı söylüyor. Koroda falanmış gibi, ellerinde kart mı, defter mi neyse işte bir şey var, gözleri de şarkısını çatıya ya da belki gökyüzüne söylüyormuş gibi yukarı dönük. Eskiden beri en çok o resmi sevmişimdir. Annem her hafta dantel örtüyü kabartır, piyanonun üstünün tozunu alır ve fotoğrafların camlarını silerdi. Sonra piyanoya Mr. Sheen cilasından geçerdi. Bazen de onu gözünü dikmiş piyanoya bakarken yakalardım. Mesela yemek yediğimiz sırada. Gözlerini televizyondan bir saniyeliğine ayırıp piyanoya bakardı ve yüzünde tam o sırada aklına çok eskiden tanıdığı biri, ölmüş biri gelmiş gibi bir ifade olurdu. Ondan sonra çatalını bir sosise batırır, yüzüne de bomboş bir ifade yerleşirdi.

Arada sırada o fotoğrafı düşünüyorum. Annemin gözleri öyle yukarı dikilmiş. Yükseklerdeki bir şeye bakıyor. Anlayacağınız, onu o kadar iyi tanımazdım. Lee'nin her şeyini biliyorum. Ama insanın annesiyle aynı şey olmuyor. Anneler hep orada ama çoğunlukla görünmez. Sadece gittiğinde o mahrumiyet duygusuna kapılıyor ve merak ediyorsunuz. Lee onu tanımamı istiyor. Annemin bunu hiçbir zaman gerçekten istediğini sanmıyorum.

Bütün bu boklavat lafları biri duysa, itin öldüğü bu yerde düşünecek çok fazla zaman bulduğumu söyler ha. Kasabadan, in-

sanlardan ve bütün o hayhuydan uzaklaştıktan sonra bazı şeyler hakkında tefekkürde bulunmak için daha fazla zamanım olduğu doğru. Tefekkür, kazı yerindeyken bu sözcüğü bilmiyordum bile ama tınısı hoşuma gidiyor. Bunu bana öğreten herif sözcüklerle doluydu. Anam, o kadar çok sözcüğü vardı ki içlerinde boğuluyordu. Bol miktarda tefekkürde bulunan biriydi. Bunun için yeterli zamanı vardı. Ama onu tanımanızı isteyen bir adamdı. İş sahiden oraya gelince cüret edemese de. Çok tehlikeli olduğunu söyledi. Belki öyleydi. Bana gelince, benim kaybedecek bir şeyim yoktu. Artık yoktu. Bir tek Lee.

Bungarradan sonra iki gün hiçbir şey yiyemedim. Kulübenin ve kazı alanının oralara tek bir şey bile gelmedi. Ben de geceleri yine aç geçirdim. Küçük teneke çaydanlıkta su kaynatıp sıcak sıcak içtim, çünkü o zaman mideyi daha çok dolduruyordu sanki. Karga ya da galah[1] görseydim vurur, ikisini de yerdim. Madencilerin pisliğinin ilerisinden kızkuşlarının sesini duyuyordum ama yakına gelen olmadı. Bütün dünya ağzıma sıçmak için elbirliği etmişti sanki. Bakın yeminle söylüyorum ne olsa yerdim, yılan, çekirge, dikenli molok. Yakınlardan sürünerek geçen canlı herhangi bir şey. Ama hiçbir şey geçmedi, ben bakarken geçmedi. Dümdüz kırmızı toprak yemeyi birkaç kere aklımdan geçirdim ama öylesi yolun sonuna gelip keçileri tamamen kaçırmış delibozuklara göredir, ben oradan epey uzaktım daha. O günlerde yakalayabildiğimin en iyisi birkaç bok sineğiydi ki onları da kasten yuttuğumu iddia edemem. Beni ayakta tutan tek şey is, fasulye ve yanık teneke tadındaki sıcak suydu.

---

1 Pembe-gri kakadu papağanı. Galah ismi Aborjin dillerinden gelir. (ç.n.)

Kulübenin yakınlarında iki şey daha ortaya çıktı, bir şapkayla bir de harita. Doğrusunu söylemek gerekirse sadece şapka bir işe yarıyordu. Siyah bir beyzbol şapkasıydı işte. Ön tarafında Pentite Oil yazıyordu. Pisti, yarısı güve yeniğiydi, açıkçası boktan bir şeydi ama kafama oturuyordu ve ortalıkta kafasına bez sarmış bir Arap gibi dolaşmaktan iyiydi.

Haritaya gelince, herifin biri bir şeyleri anlamaya çalışırken çizmişti sanki. Öyle dikkatli de çizmemişti ha, sadece batı tarafını kabaca gösteren, Avustralya'nın geri kalanının kesilip atıldığı bir şeydi. Monkton'la Dally haritada yoktu bile. Balthazar Gölü de. Sadece Perth, Kalgoorlie, Broome, Halls Creek ve Wyndham. Yan tarafta da bir sıra halinde birkaç sayı. PER-KAL 590, PER-EUCLA 1428, PER-WYNDHAM 3227. O solmuş sayılara bakmak nefesimi kesti. Monkton'dan Magnet'a üç yüz kilometre yol olduğunu bilmek bir şeydir. Ama on katı uzaklığa gitmek, işte o bambaşka bir şey. Haritanın bana bir faydası yoktu, sadece bakacak bir şeydi, zaten çok geçmeden fazla bakmamam gerektiğini de öğrendim.

O günlerde genellikle kazı alanının etrafında gezinip durdum. Dikkatli olmak şarttı, çünkü her yerde çukurlar, hendekler ve kanallar vardı. Buraya kadar gelip de bir maden tüneline düşerek boynumu havuç gibi çat diye kırmak istemiyordum. Düşüş yüzünden ölmezseniz, filmlerdeki zavallı piç kurularından biri gibi çukurun dibinde kare biçimi bir gökyüzü maviliğine bakarak uyanmak da vardı. Kalaslarla çerçevelenmiş, demir basamaklı eski tünellerden bazılarına şöyle bir bakmak hoşuma giderdi aslında ama tahtalar yumuşak ve gri, basamaklar da yarı yarıya paslanmış haldeydi, o yüzden denemeye gönlüm yoktu. Burada görüp dokunduğunuz her şey, kıçınızı ısırmak üzere bekleyen tetanosa benziyordu. Çentik çentik konserve kutularıyla ve kırık cam parçalarıyla, tüfek ve tabanca mermisi kovanlarıyla dolu hendekler.

Boyumdan yüksek şişe yığınları vardı, bira şişeleri, viski şişeleri, kola şişeleri, şampanya şişeleri, küçük bira şişeleri, minicik, şişman ilaç şişeleri, mavi, yeşil, kırmızı. Kırmızı sırtlı örümceklerle ve yılanlarla dolu bir müze gibiydi. Teneke levhaları kaldırınca eski çizmelerle kemer tokaları, sıçanın birinin yarısına kadar dişlediği yarım bir eyer buldum. Her taraflarını ot bürümüş paslı karyolalar, dokunur dokunmaz dağılan kangal kangal tel vardı. Ulan nasıl bir karışıklıktı anlatılamaz, sanki savaş olmuştu da herkes birdenbire artık canına yetmiş gibi pılısını pırtısını toplayıp siktir olup gitmişti. Burada kaç kişinin zengin olduğunu düşündüm, hatta kaç kişi arkadaşlarına barda içki ısmarlamaya yetecek kadar altını ancak bulmuştu acaba?

Şimdi geriye bakınca maden kampında yaptıklarıma inanamıyorum. Kendime ait bir yerimin olması iyiydi ama oturmuş açlıktan ölmeyi bekliyordum. Avlanarak yiyecek bulmaya çalışmıyordum, ciddi anlamda çalışmıyordum. Sudan ve başımın üstündeki çatıdan uzaklaşmaya korkuyordum sanki.

Çöp yığınlarının birinde çit telinden yapılma küçük bir ekmek kızartma aleti buldum. Güzel bir şeydi ha, ekmeği içine atıp ateşin kömürlerinin üstüne tutabiliyordunuz. Ama ızgarayı bulmak aklıma ekmek düşürmekten başka bir işe yaramadı.

Sosis de çok düşünüyordum. Pazarları pişirdiğimiz sosisleri. Her taraflarını tuzlayıp yağda kızartırdık.

Yağda jambonlu yumurta düşünüyordum.

Köfte ve domates sosu düşünüyordum.

Muz.

Soğuk süt.

Bütün bu düşüncelerin hiçbir faydası yoktu.

Bir gün gölgede oturup da telefonu açacak kadar aptallaştım. Servis Yok diyordu ama yine de Lee'nin numarasını buldum, yüzüne baktım. Eski bir fotoğraftı, sarnıçtayken ben çekmiştim.

Bulduğu şu renkli şapkayla Lee. Şimdi farklı görünüyor. Ayrıca orada telefon biraz olsun çekseydi de aramanın bir anlamı yoktu çünkü telefonu Marg Teyze açacaktı, Lee değil. Bunu unutacak kadar ahmaklaşmamıştım.

Sonra herhalde iğne ipliğe dönüp gebermeden önce aklımı başıma aldım. Götümü kaldırdım, kendimi topladım ve çalılıklara daldım. Kulübeyi geride bırakmak zordu. Maden alanı görüş alanımdan çıkınca başladım mı sana titremeye. Kendimden utanıyordum ama elimde değildi. Yolumu kaybetmemeye dikkat ederek etrafa işaretler bıraktım ve dikkatimi et bulma işine vermeye çalıştım.

Sadece birkaç saatliğine uzaklaştım ama zorlu bir koşu oldu. Vurmaya değer bir şey göremeden pilim tükenmiş halde kazı alanına dönecektim neredeyse. Küçük bir euro,[1] dünyada hiçbir derdi tasası yokmuş gibi okaliptusların arasından sıçraya sıçraya geldi, ki ben ortaya çıkana kadar bir derdi tasası da yoktu zaten. Euro gibi güzel başka kanguru türü yoktur. Hayvanın kimseyi beklemediği apaçıktı. Herhalde hayatında hiç insan görmemişti. Tüfeğin ağzına kurşun sürdüğüm sırada doğruldu, işte o zaman gördü beni. Korkmuştan ziyade meraklanmışa benziyordu. Nefesimi kontrol etmeye, onu dürbünün görüş alanında tutmaya çalışıyorum, euro da ne oluyor burada diye merak ediyor. Bir kulağı benden yana, öbürü seğirerek dönüyor. Kendi kendime, acele etme, dedim, bol bol vaktim vardı. Ama hay sıçayım böyle işe, o sırada yaprak yiyecek kadar acıkmıştım artık. Iskalamayı göze alamazdım.

Euro, bende nahoş bir şeyler olduğunu epey çabuk anladı. O yüzden artık harekete geçmenin zamanı gelmiş gibi yana doğru

1 Wallaroo da denen, kanguruya benzeyen ama ondan küçük bir keseli hayvan. (ç.n.)

döndü. Sonra biraz ileri uzandı, hani öyle yaparlar ya. Güneye doğru baktı. Kirişi kırmaya hazır olduğunu kesinlikle anladım. Kendini tutamıyormuş gibi bir kez daha benden tarafa baktı, gitmek üzere döndüğü sırada onu zımbaladım.

Kurşunun sesi yetişmeden önce bir yarım saniye kadar sanki sadece boynunda bir kaşıntı varmış gibiydi. Sonra ses sert bir tokat gibi patlarken hayvan kıçının üstüne indi. Bir şeyi vurduğunuzu her seferinde anlarsınız. O sırada gözünüzü kırpmış ve yere devrildiğini görmemiş olsanız bile. Başka bir şeyle karıştırılmayacak bir kütlemedir. Serçe parmağınızın tırnağı kadar bir kurşunun o kadar ses çıkarabileceğine ve o kadar zarar verebileceğine inanamazsınız. Güzeldi.

Size söyleyeyim, onu kampın yakınlarında indirdiğime memnundum. Ufak bir şeydi ama daha ileriye sürükleyemezdim, sanmıyorum. Geri dönüp de kulübenin önünde yerde bir ateş yaktıktan sonra tereyağı bıçağının kasap bıçağı olarak kullanmak için pek elverişli olmadığını keşfettim ama iş gördü. Hayvancağızı yüzüp bir ağaca astığımda dirseklerime kadar kıpkırmızı kesilmiştim. Kandan eldivenler takmış gibiydim, sonra onca kan kurudu ve kollarımın üstünde gerçek eldivenlermiş gibi sertleşip gerildi.

Dingolarla yabani kedilerin deriyle iç organlara gelmesini istemiyordum, o yüzden hepsini bohça gibi sardım, derin tünellerden birine yürüyüp içine attım. Sonra biraz kum ve suyla deponun yanında yıkandım. O euroyu kaçırsaydım ne yapardım diye düşünüyordum. Ama babam deyyusun teki olmasaydı hayatım nasıl olurdu acaba, diye düşünmek gibi bir şeydi bu.

Yemeye hazırdım, o kadarını bedavadan söyleyebilirim size. O zavallı küçük piçi pişirmek için ateşin ölmesini bile bekleyemedim. Hayvanın kanları bile doğru dürüst akıp boşalmadan küçük bir parçasını kestim ve ne yalan söyleyeyim çiğ çiğ yedim. Sonra birkaç parça daha kestim, madencilerin çerçöplerinin

içinden bulduğum buzdolabı rafına dizdim, kömürlerin üstünde cızırdayıp sıçramalarını seyrettim. Hayatınızda hiç böyle bir et yememişsinizdir.

O gece yıldızlar erkenden çıktı, hayatımda görmediğim kadar parlaktılar. Etrafımdaki çalılıklardaki her şeyin kokusunu alabiliyordum. Havada duman ve okaliptus tadı vardı. Kuş gibi ağır pervanelerle böcekler bana çarpıp üstümden sıçrıyordu. Kanım kaynıyordu sanki, yemek yemek beni tazelemiş, yenilemişti. Yorgunluktan bitkindim ama uyuyamayacağımı biliyordum. Aşırı heyecanlıydım, aşırı rahatlamıştım. Ateşe odun yığdım ve yere dökülmüş yağ gibi gökyüzüne yayılmış Samanyolu'nu seyrettim. Kendime geldiğimde kuşlar cıvıldaşıyordu, ben de sıcak bir kül yığınının yanında yerde yatıyordum.

Böyle dışarıda yaşayarak bir şey öğrendim. Bir bahar kuzusunda, eurodan fazla et var. Kahvaltıdan sonra öğle yemeği için yanıma alacak pek bir şey kalmamıştı.

O gün daha ileriye gittim, çöl çamlarıyla ve somon okaliptuslarıyla dolu araziye daldım. Bir gri indirdim, kamuflaj elbisesi gibi üstüme geçirip eve kadar sırtımda taşımak zorunda kalacağım kadar büyüktü. Kasadaki o avcı bıçağı işime yarardı. Bir de kasap çengeli. Kanguruyu toprağın üstünde kesip biçmek hiç de hoş değil. Ama yiyebileceğimden de fazla etim vardı artık, doğru düzgün saklayabileceğimden de fazlaydı aslında. O gece bu sorunu göremeyecek kadar yorgun, yemeğim ve evim gibi dönecek bir yerim olduğu için memnundum.

Erkek kanguruyu çöp yığınlarından birinin yanındaki kuru ağaca astım. İp vardı, telden yana da sıkıntı yoktu. Keşke kasap çengelim olsaydı dedim yine ama idare ettim, hayvanı elimden geldiğince temizleyip koca koca et parçaları pişirdim, tıka basa yedim.

O gece içeride, sert çimento zeminde uyudum, valla su yatağında yatsam ancak bu kadar rahat ederdim. Bütün gece rüyamda

evin arkasındaki tren raylarında olduğumu gördüm. Evde kimse yoktu. Sadece arkamdaki çamaşır ipinde asılı çamaşırlar vardı, rüzgârda beyaz bir tekerlek gibi dönüp duruyorlardı. Raylarda yürüdüm. İlk buğday treni otlayan sürülerin arasından gümbürdeyerek geldiğinde çekilmedim, yürümeye devam ettim. Motorinin ve makinistin ayağının altında yerde duran portakal kabuğunun kokusunu alıyordum. Vagonların demirinin, tren geçtikten sonra havada asılı kalan buğday tozunun tadı ağzımdaydı. Durdurulamazdım sanki. Gideceğim yere varana kadar yürüyecektim. Ama nereye gittiğimi hatırlayamıyordum. Mesele de buydu. Bir şey takılıp kalmış gibi aynı şeyin üstünden defalarca, defalarca geçtim.

İki gün epeyce iyi beslendim. Boğa köpek balığı gibi kangurunun altından girdim üstünden çıktım. Başlangıçta aç olduğum için, sonraları da mecburiyetten. İkinci günün sonunda leşin bazı yerleri çürümeye yüz tutmuştu. Hayvanı astığım ağaç karınca ve sinek kaynıyordu, kargalar da damlamakta gecikmedi. Eti bir süre daha bozulmadan saklayabilmek için yapabileceğim tek şey sıvıları kurutmaktı, bu da geri kalan parçaları pişirmem gerektiği anlamına geliyordu. Ben de öyle yaptım. Sağrıları kesip kızarttım. Söylemesi kolay. Tereyağı bıçağıyla kemikleri çıkarmak fazla uzun sürecekti, o yüzden bacakları bütün halde bıraktım. Kemik testerem yoktu tabii. İncik kemiklerini paslı bir demir çubukla kırdım. Hoş bir şey değildi ama işimi gördü. Sonra her şeyi toplayıp fırına tıktım, sobayı içerisi oturulamayacak kadar sıcak hale gelene kadar harladım. Etleri bir vergi tahsildarının kalbi gibi kuruyup sertleşene kadar pişirdim. Kesmek eziyet, çiğnemek ölümdü ama ne yaparsınız, başa gelen çekilir.

O sıralarda durumun aslında nasıl olduğunu görebiliyordum artık sanırım. İki kutu kurşunum vardı, birinden epeyce kullan-

mıştım bile. Oralarda bir iki haftadan fazla hayatta kalabilmek istiyorsam her atışı iyi değerlendirmem gerekiyordu. Her gün avlanıp sonra da ele geçirdiklerinizin yarısını ziyan edemezsiniz. Ayrıca etrafta çok fazla et artığı bırakmak istemiyordum, yoksa yaban köpekleri gelirdi. Eti saklamanın bir yolunu bulmam lazımdı, ihtiyacım olan buydu. Soğukta saklama imkânım yoktu. Tütsülemenin işe yarayabileceğini düşündüm ama Kap bir türlü zaman ayırıp da bu işin nasıl yapıldığını bana göstermemişti. Bunlardan başka aklıma gelen tek şey tuzdu ama tuzum da yoktu ki.

İşin komik tarafı da bu. Hemen yakınımda milyar ton tuz vardı ya.

Bunun kafama dank etmesinin bu kadar uzun sürmüş olmasına inanamıyorum. Sonunda o sidikli haritaya bakarken aklım başıma geldi. Üstelik Balthazar Gölü haritada yoktu bile.

Ertesi sabah daha karanlıkken giyinip karnımı doyurdum, çünkü yürüyüşün ne kadar süreceğini bilmiyordum. Güneş batmadan geri dönmeyi umuyordum. Teker izlerini takip edersem eninde sonunda tuz havzasına varacağımı düşünmüştüm, taşıyabildiğim kadarıyla, bir süre yetecek miktarda tuzla eve dönerdim işte. Yine zar atıyordum, hem de nasıl ama o sırada bunun farkında bile değildim çünkü bu fikri kafaya takmıştım, tuzun tahmin ettiğim kadar yakında olduğu düşüncesine bel bağlamıştım. Ne kadar büyük bir kumar oynadığımı bilmiyordum, bahisler benden yana sonuçlanmasaydı, ki beklediğimden çok farklı olmuştu onlar da, elli sene sonra falan kemiklerime rastlar, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde böyle kuruyup kalmış olan zavallı herifçioğlunun kim olduğunu merak ederdiniz. Yani Jaxie Clackton'a acımayınız. Acayip şanslı bir fırlamayım çünkü. Ya da belki Fintan'ın dediği gibidir. Seçilmiş kişiydim. Kaderim çizilmişti. Öyle olmasaydı şimdiye kadar beş kere ölmüştüm. Bugün olduğum yerde, dünyadaki önemli her şeyin üç saat uzağında olmazdım.

O sabah ciddiyetle işimde gücümdeydim anlayacağınız. Gecenin yarısını plan kurarak geçirmiştim. İlk ışıkla kapıdan çıkarken su şişem doluydu, çantamda da bol et vardı. Dürbün boynuma, .243 de bir omzuma asılıydı. Doğuya giden yolu kafama koymuş-

tum bile. Yol arkadaşı beklemiyordum. O yüzden maden artığı yığınlarının yanındaki loş grilikte birinin durduğunu görünce az daha altıma sıçıyordum. Gördüğümün adam değil de savunma oyuncusu iriliğinde kocaman bir kanguru olduğunu ancak iki saniye sonra anlayabildim. Dikildi, dirseklerini büktü, onu niye vurduğumu bile bilmiyorum, sırf orada olduğu için herhalde. Nasıl o kadar çabuk indirdiğimi bile söyleyemem. Kuyruğunun üstüne oturup yana doğru devrildi, ben de hasiktir, şimdi ne bok yiyeceğim, diye düşündüm.

Hayvanı iyice temizleyecek vaktim yoktu, o yüzden bir ağaca astım, içini boşaltıp çıkanları bir tünelden aşağı attım. Hayatımda gördüğüm en büyük kangurulardan biriydi. Paslı kırmızı. Ve ağır. Postunu bıraktım. Kafasını da. Yapılacak en iyi şey bu değildi ama yola çıkmak gerekiyordu. Sonra düşünürdüm.

Bir kanguruyu böyle zımbalayıp da orada bırakmak rezilce bir şey sanırım. Ama dönüşümün o kadar uzun süreceğini bilmiyordum. Hem tam gözünüzün önünde duran bir yemek fırsatını geri çevirmek kolay değil.

Yola çıktığımda güneş yükselmişti, ben de kan revan içindeydim. Maden alanından uzaklaşınca dönüp baktım, pek hoş bir manzara değildi valla. Kazılmış, anası bellenmiş topraklar. Hepsinin ortasındaki biçimsiz baraka. Ve ön tarafta bir okaliptus ağacından sarkan, zavallı herifçioğlu bu maden kampından bıkmış usanmış da kurtulmak için kendini asmış gibi rüzgârda dönüp duran bir ceset.

Orayı son görüşüm bu oldu.

Tekerlek izlerini takip etmek hiç zor değildi. Rüzgâr yoktu, hava hâlâ serinceydi, güzel bir yürüyüştü. Şamata koparmadan ne kadar hızlı yürünebiliyorsa o kadar hızlı yürüdüm. Küçük

teneke çaydanlığın sesinden başka ses duymuyordum. Çaydanlığı çantamın kenarına asmıştım, meret neredeyse attığım her adımda tıngırdayıp zangırdıyordu.

Tahminime göre Monkton'dan ayrılalı bir hafta falan olmuştu. Lee şimdiye kadar her şeyi duymuştu mutlaka. Nerede kaldığımı, oraya gitmemin niye bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor olacaktı. Sonra anlardı. Akıllıdır benim Lee'm. Beni de iyi tanır. Dolabında çantası hazır duracaktı. Bekleyecekti. Gitmem ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyecekti. Marg Teyze'nin onu Moora'daki yatılı okula göndermediğini ummak zorundaydım. Ya da Perth'e, öylesi daha da beter olurdu. Ama öyle bir şey ancak Lee dikkafalılık ederse, her şeyi sineye çekip soğukkanlılığını korumak yerine vırvır konuşmaya başlarsa gerçekleşirdi. Lee akıllıca davranacak ve beklediğini hiç belli etmeyecekti. Hâlâ Magnet'taydı. Orada olmadığını düşünecek olursam yola devam edemezdim.

Sabahın ortalarında yol kuzeye doğru kıvrıldı, batıdan doğuya doğru eğimli kayalık tepelerin ilkini gördüm. Biraz nefes alıp birkaç yudum su içmek için durdum. Ve sessizliğin içinde eskiden beri sevdiğim bir kuş sesi geldi kulağıma, beni her defasında canevimden vuran hüzünlü bir şarkı söyleyen kuşun sesi. Kasap kuşu. Buna da ne buyurursunuz?

Kıçımı yine kaldırıp tepelere doğru yola çıktım ama hedefim göründüğünden uzaktı. Eteklere vardığımda güneş iyice yukarıdaydı. Tepeye tırmanan patika epey zorluydu, bazı yerlerde dize gelen çamur birikintileri vardı. Sıradan araçların hiç şansı olmazdı, 4x4'le bile buradan geçmek için canınızı dişinize takmak zorunda kalırdınız. Yukarılarda bitki örtüsü keçilerin yiyip yiyip güdükleştirdiği dikenli çalılardan ibaretti, her taraf da keçi boku doluydu. Donmuş süte benzeyen iri kuvars parçalarıyla dolu kayalar kızıl-sarıydı.

Tepeye vardığımda kuzeye baktım, belki iki kilometre ötede bir yükselti daha gördüm. Daha yüksek ve görünüşe göre daha taşlıktı. Benim bulunduğum tepeyle diğeri arasındaki vadi gölgelerle ve ağaçlarla maviye bürünmüştü. Vadi tıpkı umduğum gibi sağa doğru meylediyordu ve orada, doğuda, ağaç tepelerinin ötesinde gölün parlak, pembe-beyaz yüzeyi görünüyordu. Uzaktı, o akşam geri dönemeyeceğimi hemen anladım ama tuzu görmek bana biraz enerji verdi, o yüzden mahvolmalara falan kalkmadım.

Ama orada biraz durduğum, kendimi yola vurmadan önce durumu hazmetmeye çalıştığım doğrudur. Bakmadan duramıyordum. Takip etmem için tekerlek izleri vardı iyi ki, onlar olmadan geri dönüş yolunu bulmam zor olurdu.

Yamaçtan aşağı dikkatle indim, her şeyin gölgeli ve serin olduğu, somon okaliptuslarının kuşlarla titreştiği vadiye girdim. Burada ilerlemek daha kolaydı. Çoğu insanı böyle milyonlarca ağaçla ve dalla vadinin çok güzel olduğunu, kaç zamandır debelenip durduğum mulga çalılıklarından daha güzel olduğunu söyleyecektir herhalde ama burada fazla ileriyi göremiyordunuz ve gerçek şeyleri gölgelerden ayırt etmek de cehennem azabıydı, dolayısıyla vadiye o kadar da bayılmamıştım. Ayrıca dediğim gibi, güzel yürünüyordu ama ucu bucağı yok gibiydi.

Eskiden beri iyi geçinirdik, Lee'yle ben yani. Benden altı ay küçük, ben 2 Temmuz doğumluyum, o 4 Aralık. Sanırım arkadaş olmamızın sebebi bazen arkadaş olarak birbirimizden başka kimseyi bulamamamızdı. Marg Teyze bize gelmediyse, biz Magnet'a giderdik. Uzun hafta sonları, okul tatilleri. Bir keresinde hepimiz karavanlarla Coral Körfezi'ne gittik, Ted Enişte hâlâ hayatımızdayken. Bir yaz da Dongara'da hep beraber bir yazlık kulübe kiralamış, hepimiz sıkış tıkış orada kalmıştık, nasıl eğlenceliydi

anlatamam. Her şeyi hep birlikte yapıyorduk, yetişkinler, çocuklar. Ama sanırım birbirine en yakın olanlar kadınlarla çocuklardı. Erkeklerde bunu yapmalarını engelleyen bir şey var. Neyse işte, Ted Enişte Lee on yaşındayken çekip gitti. Aslında annem de teyzem gibi terk edilseydi keşke. Bana sorarsanız bu heriflerin sırra kadem basmaları daha iyi oluyor.

Anlayacağınız birlikte büyüdük, Lee'yle ben. Uzun bir süre için gerçekten tanıdığım tek kız oydu. Yakından yani. Beraber iribaş yakalamaya falan giderdik. Bisikletlerimizle yarış yapardık. Etrafta olması hoşuma giderdi, olmadığında onu özlerdim. Belki okuldaki çocuklara fazla metelik vermemem bu yüzdendir. Lee her zaman yanımdaydı da ondan.

Onu niye sevdiğimi bile bilmezdim. Oradaydı işte. Ona alışkındım. Dediğim gibi, birlikte bir şeyler yapardık. Diğerleri bebekti daha. Ön dişlerinin döküldüğü günleri hatırlıyorum. Adımı bile düzgün söyleyemiyordu. Peltek peltek "Jaksiii, Jaksiii" diye bağırarak futbol sahasında kovalamıştı beni. "Seni bir elime geçirirsem Jaksi Charlton!" Geri zekâlı gibi konuşuyordu. Gülmekten neredeyse koşamayacaktım.

Demek istediğim, Lee okuldaki kızlara benzemezdi. Kafadardı. Ayrıca ağlak da değildi. Durmadan elbisesi ya da ne bileyim parlak küçük ayakkabıları veya dizlerinin kirlenmesi gibi ıvır zıvırlar için dırdır yapıp kafa şişiren kızlardan değildi. Mesela top atmayı iyi becerirdi. Ama en güzeli, abuk sabuk şeyler yapmaya her zaman dünden razı olmasıydı. Eğlenceli şeyler. Susie ile o küçük sümüklü Norman yan gelip yatarak Aslan Kral'ı tekrar tekrar seyrederken biz sıvışıp granit ocaklarına ya da sarnıca giderdik. Monkton'daysak tabii. Magnet'taysak havuza giderdik ama ben bize bulaşacak kimselerin olmadığı ocakları ya da demiryolunu daha çok severdim.

Yazları granit ocakları her zaman çok sıcak olurdu, o yüzden genellikle sarnıca giderdik. Sarnıç dediğim, eski günlerde trenlere su vermek için inşa ettikleri kocaman taş bir depo işte. Suya atlayabileceğiniz ya da üstlerine uzanabileceğiniz kocaman, yassı taşlar vardır. Yeterince derine dalarsanız su iyice soğur ve yemyeşil kesilir, dip de öyle kaygan, öyle yosunludur ki dokunmaya çekinirsiniz.

Granit ocaklarında karaadamların yağmur yağdığında su depoladığı taş çukurlar vardır. Bazıları ancak şapka büyüklüğündedir. Lee'yle ikimiz orada iribaş yakalar, mağaralarda kemikler bulurduk. Kuş kemikleri ya da bandikot kalıntıları falan filan, öyle şeyler. Mağara dediysem gerçek mağara değil, öyle tepedeki oyuklar ya da kıvrıla büküle içine girip serinleyebileceğiniz uzun çatlaklar. Duvarları saran likenleri ellemeyi severdim. Uzak uçta, canınız isterse yalınayak, maymun gibi tırmanabileceğiniz uçurum gibi dik yerler vardır. Biz küçükken pek modaydı. Lee, yağmur oluğundan tırmanan bir sıçan gibi tırmanabilirdi dik kayalara. Daha sonra biraz büyüdüğümüzde çoğunlukla güneşte yatmayı tercih eder olmuştuk. Konuşurduk herhalde. Ya da hiç konuşmazdık, bu da konuşmak kadar güzeldi.

Magnet'tan çıkınca ikisini de yapmak için bol zamanımız olacak, konuşmak ya da konuşmamak için yani. Ta kuzeye kadar gidecek çok yol var. Darwin'de karides teknelerinde çalışabilir ya da doğuya yönelip Queensland'e gidebiliriz.

Lee'nin bir gözü yeşil, diğeri gridir. Kulağa ucubenin biriymiş gibi geliyor böyle deyince ama hiç alakası yok. Saçları gür, dümdüz ve buğday rengidir. Küçükken annesi saçlarını kıvır kıvır yapardı. Lee bu yüzden spastik falanmış gibi görünürdü. Belki geçen sene evden sıvışıp saçlarını erkek gibi kısacık kestirmesinin sebebi budur. Önceleri hoşuma gittiğini söyleyemem ama alıştım. Elinizi kafasında gezdirdiğiniz zaman yavru köpek seviyormuşsunuz

gibi oluyordu. Ama her şey boka sarmadan önceydi bu. Şimdiyse hemen hemen hiç saçı yok.

O vadide yürümek güzeldi. Eski tekerlek izleri yer yer epey belirsizdi ama yolu takip etmek o kadar zor değildi. Biraz kıvrıla kıvrıla gitti, dolambaçlarla ta aşağı kadar indi, eğim öyle tatlıydı ki insan fark etmiyordu bile. Ayrıca her şey serindi, gölgelerle doluydu. Zemin çakıllıydı, gerçi iri kumluydu desem daha doğru ama şurada burada ölü dallarla, kuru yapraklarla kaplıydı. Somon okaliptusları böyle bir aradayken sert toprakları güzel gösteriyor. Kakadularla halka boyunlu yirmi sekiz kuşları sürüler halinde geçiyordu. Bıldırcın ve tanımadığım bir sürü başka kuş gördüm. Avlansaydım beni bir hafta doyuracak kadar et bulabilirdim. Çoğunlukla eurolar, bir iki de emu. Orada olmaktan ötürü mutluydum, o kadarı yetiyordu. Hedeflediğim yere yakındım. Süratle ilerliyordum. Ayrıca bir nevi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Lee Noel'den yılbaşına kadar cezalıydı. Cezalı olmaktan da beteri, evde hapisti. Noel'in ertesi günü, köpekleri tıraş etmek için kullanılan makasla saçlarını kesti. Hepsini, sıfır numara gibi. Bana mesaj atıp haber verdiğinde inanamadım, kıtır atıyor sandım. Sonra resim yolladı. Hasiktir be, çok fenaydı. Gözleri koskocaman ve hüzünlüydü, ayrıca o makas da kördü herhalde çünkü kafasının her tarafı kesiklerle doluydu. Bir filmde gördüğüm bir şeye, kazığa bağlanıp yakılmak üzere olan bir kıza benziyordu. Fena halde korktum. Ama bu sayede kendini güçlü ve arınmış hissettiğini söyledi. Bir süre sonra bunu anladım sanırım, anladığımı düşünüyorum, çok geçmeden de resmi beni çelik gibi sertleştirdi. Hâlâ öyle. Bütün o yavşakları yeneceğimizi işte o zaman anladım,

hepsinden çok yaşayacaktık. Sanki Lee ikimiz için yapmıştı bunu. O zaman ben de kafamdan makine geçirdim. Sonra da iyice kazıdım. Aman Allah, annem tam anlamıyla fıttırdı. Sonra gözlerini çıkarırcasına ağladı. Deyyus beni bir tekmede ön basamaklardan yuvarladı, yüz karası olduğumu söyledi, anneciğimi hiç düşünmüyor muydum. Ancak o zaman hatırladım. Annem son senenin büyük kısmında peruk takmıştı. Beni kel kafayla görünce ikisinin de ödü patlamıştır herhalde. Oysa ben kafamı kazırken bunların hiçbirini aklıma bile getirmemiştim. Ukala dümbeleği olmak için yapmamıştım ki bunu. Annem orada durup pederin beni sokağın ortasında pataklamasını seyretti. Ondan sonra ikisinin de ne düşündüğünü sikime bile takmaz oldum.

Lee'yle aramızda özel bir şey olduğunu çok uzun süre anlamadım. Arkadaşlıktan öte bir şey. Öyle şeylerden hiç anlamazdım, ikimiz de on bir yaşına falan gelene dek. Bir keresinde sarmaçtayken işler tuhaflaştı. O gün kasabadaki herkes oradaydı sanki. Liseliler tam bir sirk gösterisi sergiliyordu. Bilirsiniz işte, sigara sarıyor, bağıra çağıra konuşuyor, boğuşuyorlardı. Bir süre sonra daha küçük çocuklar kalkıp gitti, geriye sadece yeniyetmelerle biz kaldık. Ne zaman gülseler bizimle alay ediyorlarmış gibi geliyordu. Biraz sefil bir durumdu ama eve gitmek istemiyorduk, biz de gölgeli tarafta oturduk, ne yüzdük, ne bir şey. Havlularımızın üstüne kamp kurup görünmez olmaya çalıştık, duymasınlar diye fısıltıyla o çocukların arkasından atıp tuttuk. O gün kavga dövüş istemiyordum ama içlerinden biri gelip de bize doğrudan bir şey söylerse onu oracıkta alaşağı etmek zorunda olduğumu biliyordum. Belki kıçıma tekmeyi yerdim ama bu işe kalkışan hıyar da zahmetinin karşılığını birkaç yumrukla alırdı. Lee benim sırf ısırdığımı, hiç havlamadığımı iddia eder ama şimdi eskisine göre çok daha gevezeyim. Etrafta dinleyecek kimse olmayınca insan nasıl da çalçene oluveriyor, komik.

Neyse işte, öğle yemeği vakti civarı hava iyice ısındı, çok geçmeden liseliler bu kadarı yeter deyip gittiler, sarnıçta sadece ikimiz kaldık. Gölge de bizim tarafımızdaki kayalardan çekilmişti, o yüzden tişörtlerimizle şortlarımızı çıkardık, hapishaneden salıverilmiş gibi suya daldık.

Su insanın dişlerine keman çaldırıyordu. Hoplaya zıplaya su sıçratıp soytarılık yaptık, Lee ileri geri tur atarak serbest stiliyle hava attı, çünkü yüzmede ailenin feriştahı odur. Marg Teyze Magnet okul şampiyonu olduğunu iddia ediyor ama ben öyle kupa mupa görmüş değilim hani. Birkaç dakika sonra ikimiz de tavşanlar gibi titremeye başlamıştık. Feci kaygan, yosun kaplı, insanı tırmanma konusunda ikinci bir defa düşünmeye yönelten sıçrama taşında, işte tam orada, ilk çıkan olmak için yarıştığımız sırada böyle birbirimize çarptık. Öylesine bir kazaydı, üstünde durulmayacak bir şeydi. Lee'nin sırtına toslamıştım işte, o da döndü, bana baktı ve kollarını bana doladı, bir baktık kucaklaşıyoruz. Önce soğuğa karşı kucaklaşıyorduk, sonra sımsıkı sarmaştık, kemiklerimiz birbirine karıştı. Komikti be. Başladık gülmeye. Ta ki ben sertleşene kadar. O zaman Lee sudan çıktı, ben de vaziyet güvenli hale gelene kadar yüzdüm, sonra da her şey normalmiş gibi yaptık.

Daha sonra orada, güneşte yatıp ısındık, biraz utangaçtık ama bir yandan ona bakmadan duramıyordum. Saçları geriye atılmış, kayanın üstüne yayılmıştı, eli güneşi kesmek için yüzündeydi, cildi soğuktan diken dikendi. Bikini giymişti. Kahverengi kollarıyla bacakları. O kayaların üstünde ona bakmak, kasığa tekme yemek gibiydi. Bundan sonra ikimiz için de hiçbir şey eskisi gibi olmadı sanırım.

Ama hiçbir şey yapmadık. Normalde yapmayacağımız hiçbir şey. Hiç değilse uzun bir süre. Çocuktuk ulan, çocukça şeyler yapıyorduk. Ayrıca şehir insanları gibi yapacak bir sürü şeyimiz

de yoktu. Otobüse atlayıp sahile ya da sinemaya gidemez, büyük alışveriş merkezlerinde takılamazdık. Her yere arabayla ya da yayan yapıldak gitmek zorundaydık. Yol kenarında bir milkshake içmeye git, sağı solu kolaçan et. KFC ya da Subway yoktu ki. Otoyolun kenarında yürüyüp kartal tüyü arardık. Lee hayvanları çok sever. Kuşlarla yılanlar hakkında benim bile bilmediğim bir sürü bok püsür anlatır. Bana bazen züccaciye dükkânı arayan bir boğaya benzediğimi söyler ama o yanımdayken kendimi öyle hissetmiyorum. Millet Lee'nin çok konuştuğunu söyleyebilir ama beni rahatsız etmiyor bu. Bizim evde herkesin ağzından kerpetenle laf çıkardı ya, birinin konuştuğunu duymak öyle güzel ki.

Kendi telefonlarımızı almadan önce Lee bana Magnet'taki sabit hattan telefon ederdi, ya da ben kaykayla yol kenarındaki barın önündeki paralı telefona giderdim. Bir ya da iki kere dükkândan aradım onu. Doğrusu herkes gibi biz de saçma sapan konuşuyorduk. Hayvanlardan bahsetmiyorsak tanıdığımız ya da keşke tanısak dediğimiz insanlardan ya da çok aşırı ünlü insanlardan bahsederdik. Dalga geçmeyi de severdik. Ryan Gosling'in vücuduna JLo'nun kafası takılsa neye benzerdi falan, böyle şeyler. Önemli bir şey olması şart değildi. Sırf sesini duyduğumda, kahkahasını duyduğumda mutlu oluyordum. Derinlerde bir yerlerde bu duyguyu sarmıçtan hatırlıyordum ha. Ve onun gibi daha başka günlerimiz olsun istiyordum. Biriyle bir kere o kadar sımsıkı yakınlaşınca bunu unutmak zor.

Lee sadece tek bir kere tepemi attırdı. Hiç kavga etmedik. Bütün tartışmalarımız eğlence içindi, sadece atışırdık. Ama yürüyüşümün komik olduğunu söylemesi hoşuma gitmemişti. Siloların oradaydık bunu söylediğinde. Ondan sonra tuttu yürüyüşümü taklit etti, tam önümde yaptı bunu, ben de delirdim. Çakıllı yolda taklidimi yaparken gerçekten öyle yürüdüğümü hemen anladım. Yürüyüşümü tanımıştım. Ama çıldırdım. Hem de nasıl. Ona vur-

muş falan değilim, öyle bir şey yapmadım, hatta lafını geri almasını bile söylemedim. Onu orada bıraktım sadece. Çektim gittim. Ellerim Allah'ın belası ceplerimde. Lee daha sonra futbol sahasında özür diledi benden. Ben de niye öyle bir şey yaptığını sordum. Seni anlıyorum da ondan dedi. Beni anlıyordu ve bunu bana göstermek istemişti. Dirseklerim dışarıda, kavgaya hazırlanan bir akrep gibi yürüyordum, çünkü bu sayede daha iriyarı görünüyordum. O zaman boğazına bir yumruk patlatabilirdim, çünkü ufak tefekliğime gülünmesinden hoşlanmam. Lee bunun doğal olduğunu söyledi, şişen engerek yılanları da böyle yapardı, balon balıkları da. Onun yanında öyle yürümeme gerek yoktu, söylemeye çalıştığı oydu sadece. Demek ki aslında özür mözür dilemiyordu. Biraz hararetli bir biçimde bunu ona dan diye söyledim, doğru olduğunu kabul etti. Tuhaf ama o zaman ona kızgınlığım geçti. Alevler sönüverdi. Belki ne demek istediğini anlamışımdır. Onun yanında rahatlayabileceğimi söylüyordu. Lee yanındayken bok püsür şeyleri denemek konusunda endişelenmeme gerek olmayan tek kişidir. Benimle kavga etmek istemeyen, beni engellemek istemeyen tek kişidir.

Ve birine doyamadığınızda o kişinin gerçekten özel olduğunu anlarsınız.

Marg Teyze evi kaybettikten sonra Lee'yle diğerleri bütün tatillerde ve çoğu hafta sonlarında bize geldiler. Biz artık Magnet'a pek gitmiyorduk. Annem bunun sebebinin ailenin Marg Teyze'nin çalıştığı bara taşınmak zorunda kalması olduğunu söyledi, teyzem utanıyordu. Neyse zaten, bize gelmeleri gayet güzeldi. Lee'yle ikimiz bir dakikayı bile ziyan etmiyorduk. O iki sene hayhuyla geçti ama aileden birileri her zaman her yerdeydi, her odada yataklar ve içinde uyuyan birileri vardı, yalnız kalacak hiçbir yer yoktu. Biz de kahvaltıdan karanlığa kadar alıp başımızı gidiyor, ne yapacaksak yapıyorduk.

Bazen siloları geçip kasabanın kıyısındaki somon okaliptusu koruluğuna dalıyorduk. Etrafta sarhoş marhoş yoksa futbol sahasının kapalı tribünleri de vardı. Kışları eski bovling kulübünün çatısına tırmanırdık, pek nane şekerli olurdu. Oraya kimse gitmez, yeşilliklerin hepsi ölmüştür, senelerdir orada oynayan kimse de olmadı. Sırtımıza dalgalı izler çıkana kadar asbestin üstünde yatardık, etrafta yalnızca biz ve siyah kakadular olurdu. Ondan sonra işler her zaman saptığı yola saptı sanırım. Bunu açıklamak için çizim yapmam falan gerekmez herhalde. Alt tarafı sıradan iki insanız işte.

Ve tamam, biliyorum, Lee kuzenim. Annemin kız kardeşinin kızı. Bu konuda hiçbir bok yapamayız. Kuzen olmayı biz istemedik. Doğmayı biz istemedik. Ayrıca bunu planlamış da değiliz. Annemin bana söylediği gibi, aşk her zaman usturuplu olmak zorunda değildi. Eh valla doğru söylemiş. Daha sonra hiç öyle bir şey söylememiş gibi yapmış olsa da.

Bu iş sinsi sinsi içimize işlemiş. Pis kafalı müptezeller olduğumuzu, böyle şeylere girişmek için yaşımızın fazla genç olduğunu düşünebilirsiniz ama bir şey diyeyim mi, artık kimin ne düşündüğü umurumda bile değil. İtilip kakılmaktan yoruldum, bana beş para etmezmişim gibi tepeden bakan yavşaklardan bıktım usandım. Bu şey benim, bir tek bu var elimde. Daha önce sahip olduğum her şeyden daha güzel, o yüzden özür dilemiyorum ve karşıma kim çıkarsa çıksın geri adım atmıyorum.

Muhtemelen bunun sadece bir düzüşme meselesi olduğunu düşünüyorsunuz. Ya evet, öyle, neyse ne, paşa gönlünüz hangi fikri beğenirse. Ama o kısım işin yarısı bile değil. Bütün gün iş üstünde falan olmuyorduk. Nasıl olabilirdik? Herkesin sizi gözetleyeceği kadar küçük yerler olan Monkton ya da Magnet'ta olacak iş değildi. Hayatınızda hiç kamyon şoförlerinden kaput satın almak zorunda kalmadıysanız anlayamazsınız. Kasabadaki herkesin

ne haltlar karıştırdığınızı öğrenmesini istemiyorsanız elinizi kolunuzu sallayarak bir dükkâna girip bir paket prezervatif isteyemezsiniz. Her zaman ihtiyatlısınızdır, sinsice, kimseye çaktırmadan gezinir, elinize geçen fırsatları değerlendirirsiniz. Her şey derli toplu olmalı, normal görünmelidir. Hayatınızdaki en önemli şeyi yaşarsınız ama bunu ölümüne saklamanız gerekir.

Bu da insanı yer bitirir. Saklama çabasının heyecanı bile insanı yorar. Elimizden gelenin en iyisi, her şeyin başka türlü olduğunu hayal etmekti. Bazen granitlerdeki bir çatlağa sığışmışken, hatta sadece siloların orada kaykayla bir aşağı bir yukarı giderken, keşke gidebileceğimiz başka bir yer olsaydı diye hayal kurmaktan başka bir şey düşünemezdik. Kendimize ait bir evimiz olsaydı. Ya da turistlerde olan şu karavanlardan. Belki bir gün Demiryolu hanının arka merdiveninden yukarı süzülüp kendimize boş bir oda bulabiliriz. Bir yatak, bir lavabo, panjuru indirilmiş yüksek bir pencere. Sırf bizim. Sadece kapıyı kilitleyip yastıklarla çarşafların üstünde yatmak. Elinizde kuru otlardan, asbest çatılardan ve kapalı tribünlerin leş kokulu gölgeliğinden başka bir şey yoksa, doğru düzgün bir oda fikri hakiki bir lükstür. Baş başa olmak. Kendi başımıza kalmak.

İkimiz de bunu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmedik ama her şey böyleyken asla güvende ve mutlu olamayacağımızı ikimiz de biliyorduk. Sır saklamak iyi hoş ama kendini rahat ve güvende hissetmek kadar güzel olduğunu sanmam. Baş başa kalabileceğiniz bir odadan bahsetmeye, ne bileyim televizyonda gördükleriniz gibi sahneler hayal etmeye başladığınızda, evinizde canınızın istediğini yapma şansınızın sıfır olduğunu biliyorsunuz demektir. Lee'yle ben her durumda kaçmak zorunda kalacaktık. Sadece bir plan yapmaya henüz fırsat bulamamıştık işte. İnsan olaylardan ötürü nasıl da çılgına dönüyor ve dikkatsizleşiyor.

Bazı günler kafanız hatıralarla dopdolu halde taban tepersiniz, düşüncelere öyle bir dalmışsınızdır ki sonunda ne kadar yol gittiğinize inanamazsınız, sanki yola çıkmanızla varmanız bir olmuştur. Eh, somon okaliptuslarının arasındaki o gün hiç öyle değildi. Tanrı biliyor ya, zihnim meşguldü ama yol sanki ileride görünmez biri varmış da yürüdükçe yolu uzatıyormuş, o arada başka bir hıyar da şakayı devam ettirip beni çıldırasıya öfkelendirmek için iki yanda yeni ağaçlar yetiştirip üstlerini kuşlarla donatıyormuş gibi uzadıkça uzuyordu.

Yemin ederim o vadinin sonsuza dek süreceğini düşünmeye başlamıştım.

Sonra vakit o kadar geç oldu ki o günlük dükkânı kapattım. Ateş yaktım, botlarımı çıkarıp attım. Sıcak su içtim, soğuk etle karnımı güzelce doyurdum ama yalan söyleyemem, o gece süngüm biraz düştü. Üstelik pek uyuyamadım. Yere batasıca ağaçlar bütün gece boyunca çatırdadı, fısıldaştı, osurdu ve inledi.

Ertesi sabah epey sıradan bir şekilde başladım güne. Fazla düşünmedim. Ağaçların arasında bir açıklık, bir parça beyazlık arıyordum ki umutlarım yeniden tazelensin.

Sonunda ağaçların arasından açıklığa çıkabildiğimde vakit gün ortasını geçmişti. Açıklıktan biraz önce ağaçların arasında sanki seyreliyorlarmış gibi bir pırıltı belirmişti ama nihayetinde seyrelmekle kalmayıp tamamen sona erdiler, etrafta güdük tuz çalılıklarıyla börülceden başka bir şey yoktu. Galiba kıyıda sırf bakarak, her şeyi görmeye çalışarak epeyce vakit harcadım. Tuz hatırladığımdan daha lekeliydi. Göl de bir uçtan diğerini göremeyeceğiniz kadar büyüktü.

Takip ettiğim tekerlek izleri kuzeye dönüyordu ama son zamanlarda buradan kimsenin geçmediği kabak gibi ortadaydı. Patikanın kıvrıldığı yerde iki derin oyuk vardı, birisi burada kenefe benzeyen çamur deryasına saplanıp kalmıştı herhalde ama çamur şimdi yine pişip sertleşmişti.

Oralarda patikadan ayrıldım. Patikanın bana bir faydası yoktu artık. Yola börülcelerin üstünden devam ettim, sonunda onlar da seyrelip azaldı, geriye tuzdan başka bir şey kalmadı. Tuhaf bir yürüyüştü, bakınca yol düz görünüyordu ama yürürken yamuk yumuktu. Çoğu yer iyice sertleşmişti ama arada sırada botlarımdan biri hafifçe içeri gömülüyordu. İnsan o zaman ne beklemesi gerektiğini bilemiyor. Yani baktığınız şeye güvenip güvenemeyeceğinizden emin olamıyordunuz sanki. Ayrıca şuramdan buramdan sarkan öteberiyle bazen dengemi korumakta güçlük çekiyordum.

Bir süre sonra durdum, eğilip yerden biraz tuz kazıdım. Ama buradaki tuz kirli görünüyordu, içinde siyah taş parçacıkları vardı. En yumuşak yerlerde sanki bir şeyler bozulmuş gibi gri, damarımsı bir şeyler uzanıyordu. Yoluma devam ettim.

Belki yüz metre sonra bir çukura denk geldim ama içine düşene kadar görmedim bile. Her şey o kadar parlak, o kadar göz alıcıydı ki her yer dümdüz görünüyordu ama zemin yavaş yavaş çiftlik göletinden büyük olmayan bir kratere dönüşmüştü, onun ortasında da öyle bir yumuşamıştı ki ayaklarınız doğruca dış tabakadan içeri geçiyor, bileklerinize kadar gömülüyordunuz. Beyaz tabaka kırıldıktan sonra alt taraf morumsu balçıktı. Sonunda çıkabilmek için tüfeği baston gibi kullanmak zorunda kaldım. Vay anasını, o pislik insana bokun battaniyeye yapışması gibi yapışıyordu ha.

Diğer taraftaki düzgün beyaz tuz tabakasına vardığımda botlarım pis kokulu kocaman birer balçık kütlesinden ibaretti, çamur ayaklarımdan şapır şupur aktıkça arkamda gün gibi aşikâr bir iz kalıyordu. Gerçi daha düzgün zeminlerde bile beni ele verecek ayak izleri bırakıyordum zaten. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Ağaçlar arkamda yeşilimsi mavi bir çizgi halinde kalana dek uzaklaştım, bayırın ötesinde güneş neredeyse alçalmaya başlamıştı bile. Doğuya bakınca karşı kıyıyı belli belirsiz seçebiliyordunuz ama göl sağa ve sola doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

Yürümeye devam ettim, tuz gözüme yeterince kuru ve temiz görününce de taşıdığım her şeyi üstümden attım, şişemden çabucak bir yudum aldım, evden getirdiğim iki mutfak havlusunu yere serdim. Şapkamın altında kullandığım havlu epey pisti artık ama ince eleyip sık dokuyacak halim yoktu. O kadar titiz olsaydım yanıma yedek gömlek ya da temiz don alırdım ama ikisini de almamıştım. Yine de kazıdığım tuzu koyacak bir şeyim olduğuna memnundum. Şişenin kapağını kullandım, kazıdım, kazıdım,

sonunda sıkıştırıp yabani karpuz ya da ne bileyim bebek kafası iriliğinde bir top haline getirebileceğim bir yığın elde ettim. Sonra iki havluyu da büzdüm, bir parça paslı telle bağladım. Ondan sonra da çantama kapak kapak tuz doldurdum, elimi kapatacak derinliğe ulaşınca da iki paketi dökülmeyecek şekilde çantaya yerleştirdim. Ama var ya, bu meret düşündüğünüzden ağır. Çantayı tekrar sırtıma vurduğumda kayalarla dolu gibiydi.

Bütün bu debelenmeler ne kadar sürmüştü bilmiyorum. Gölden tuz almanın zannettiğim kadar kolay ve çabucak yapılacak bir iş olmadığı anlaşılmıştı. Saatler falan geçmemişti ama uzun bir süreydi işte. İçime kötü bir his dolmaya başladı. Bu gece yine somon okaliptuslarının arasında kamp kurmak zorunda kalacağımı biliyordum zaten. O kanguru da ağaca öyle asılmış haldeyken gitgide tazeleşmiyordu. Ama ürpermemin sebebi bu değildi. Açık alanda bu kadar açılmış olmam ve yaptığım işin bu kadar zaman almış olmasıydı. Anasını satayım, bilmem kaç kilometre ötede bile kim var kim yoksa bu kocaman, çıplak alanda şimdiye kadar beni görmüştü mutlaka. Ayrıca sanki benim gözüme de bir şeyler görünmeye başlamıştı.

Çantamı sırtıma taktım, ellerimi birbirine vurup temizledim. Sonra tüfekle su şişesini almak için eğildim, ayağa kalktığımda sağlam gözümün kıyısında koyu renk bir leke yüzüyordu. Kafanıza benimki kadar çok vurulduysa uçuşan noktalara ve beneklere alışırsınız. Bazen gözünüzdeki sadece bir kirpiktir ama bu defaki değildi. Siyah bir lekeydi. Bütün o beyazlığın içinde. Başımı çevirdim, kayboldu. Yeniden baktım, oradaydı. Kuzeyde, uzak bir yerde. Sıcak, dalgalı ışıkta dans ediyordu.

Hasiktir be dedim yüksek sesle. Boynumdaki dürbünü kaptım. Koyu renk, ince ve uzun bir şey gördüm. Ya da birini. Emin olamadım. Ama kesinlikle biriymiş gibi görünüyordu. Mesafeyi kestiremedim. Yüz de seçemedim. Dürbünü elimden bıraktım, bir koşu kopardım.

Bağırış yoktu. Henüz silah sesi de yoktu. Zaten bir kere koşmaya başladıktan sonra pek fazla bir şey göremez olmuştum.

Balçık çukurunun etrafından dolaşmaya çalıştım ama kenardan ayağımı kaptırdım. Az daha kıçüstü düşüyordum. Börülceleri geçip de ilk ağaç sırasına vardığımda körük gibi nefes alıyordum artık. Dümdüz uzandım, tüfeğin dürbününden baktım ve daha önce nasıl fark edemediğimi anlayamadım. Sadece bir kişi değildi. Şimdi üç kişi sayıyordum. Hayır, dört. Bir araya toplanmışlardı. Beni seyrediyormuş gibi. Bekliyormuş gibi. Belki ne yapacağımı görmek için. Hay sikeyim, ne yapacağımı ben bile bilmiyordum. Menzile girdiklerinde ne olacaktı, bu hıyartolara ateş mi edecektim yani? Bunun ne anlamı olurdu? Tanımadığım insanları öldürme fikri hoşuma gitmiyordu. Öyle biri değilim ben, diye düşündüm. Delilikti bu. Peki ya yakınlarda daha fazla insan varsa? Bir tarafım siktir et Jaxie, tabanları yağla diyordu. Ama bir yandan da kim olduklarını görmem gerektiğine dair delice bir hisse kapılmıştım. Belki benim peşimde bile değillerdi. Öte yandan, buralarda kim olursa olsun biriyle karşılaşmak bela demekti. Sadece burada olduğumu kimse bilmediği takdirde güvende olabilirdim. Yapılacak en akıllıca şey batıya doğru vadinin içine çekilmek, herifleri ağaçların içinde gözden kaybetmekti. Tabii ben ne yaptım, kuzeye gittim. Kendimi tutamıyordum sanki.

Eğilebildiğim kadar eğildim, kendi boktan filmimin içindeymiş gibi ağaçların arasında zikzak çizdim. Genellikle gölü doğru dürüst göremiyordum bile. Çok geçmeden adamların nerede olduğunu da kestiremez oldum. Ama sonunda gölün yukarısındaki küçük, kayalık bir çıkıntıya geldim, kıvrılıp bükülerek onlara dürbünle bakabileceğim bir yere girdim.

Ne kadar ağzına sıçılası bir beyinsiz olduğumu işte o zaman gördüm. Göldekiler insan değildi. Hayvan bile değildi. Yerin dibine batasıca kayalardı. Kıvrımlı sıralar halinde tuzların arasında duruyorlardı. Ayrıca birkaç tane de değildi, Allah'ın belası şeyler-

den bir yığın vardı. Ne gördüğümü sonunda anlayınca rahatladım mı, yoksa sinirlendim mi kestiremedim. Yüzüstü yattım, kalbim yavaşlayana, kafam biraz berraklaşana dek kafadan çatlak bir hıyar gibi kendi kendime söylenerek nefes nefese dinlendim. Ondan sonra yine meraklandım, çünkü o tarafta neler olduğunu hâlâ çözememiştim. Doğal değildi. Biri gidip o şeyleri oraya koymuştu. Bu da biraz tepemin atmasına yol açtı.

Göründüklerinden çok daha uzaktaydılar. Bir süreliğine çit gibi göründüler. Ta ki iyice yakına gidene dek, o zaman helezonik kafalı, uzun kuyruklu, iribaşı andıran bir biçimleri olduğunu görüyordunuz. Hakikaten böyle acayiplik görülmemiştir. Taşların boyu bel hizasına ancak geliyordu.

Saklandığım yerden çıkmadan önce göle iyice göz gezdirmiştim. Etrafta kesinlikle hiç kimse yoktu. Taşlardan ve titreşen havadan başka hiçbir şey yoktu. Tatmin olmak için biraz daha bakındım ama bir kaya yığını yüzünden neredeyse fıttıracak hale gelmişken insanın tatmin olması zor.

Neyse işte, tekrar yola koyuldum. Koyulmadan önce bir yudum su içtim, şişe elime hafifçecik geldi. Yani dönüş yolculuğu pek hoş olmayacaktı. Bir çeşit misyonerlik görevine dönüşüyordu bu iş.

Kıyıya inen yolu yarıladığım sırada, takip ettiğim izlerde bir tuhaflık olduğunu gördüm. İzler değişmişti. Doğru dürüst dikkat edince bot izinin tamamen başka olduğunu gördüm. Bunlar benim botlarım değildi. Ve yemin ederim bunu fark edince kıçıma okkalı bir tekme yemiş gibi oldum.

Kesinlikle emin olmak için ellerimle dizlerimin üstüne çöktüm ama yanılmamıştım. Bunlar başka bir pezevengin bot izleriydi. Hasiktiiiiir diye bağırayazdım. Tekrar ayağa kalktığımda ağır ağır, dikkatle etrafa bakındım. Sonra o taş zımbırtıların yanına döndüm ve bir açıyla uzaklaşan başka bir sıra ayak izi gördüm. O

tarafa yürüyüp çelik burunlu botumu izlerden birinin üstüne bastım, bu bendim, o tamamdı. İzlerim olması gerektiği gibi uzaklardaki ağaçların oluşturduğu bulanık lekenin tarafından geliyordu. İyice bakınca öbür izin kuzeye doğru uzaklaştığını gördüm. Yeni değildi ama tüylerimi diken diken edecek kadar tazeydi yine de. Artık somon okaliptusları bile güvenli görünmüyordu gözüme.

Bir kere daha dolambaçlı yoldan gitmek ağzıma sıçacaktı. Kendi yoluma gitmem ve ciddi bir mesafe kat etmem gerekiyordu. Ama etrafta biri varsa hiçbir yerde rahat edemezdim. Kim olduklarını, kaç kişi olduklarını, ne haltlar karıştırdıklarını öğrenmek zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu.

İzi belki yarım saat takip ettim. Gölün üstündeki gibi yeşilimsi, koyu renk taşlardan oluşan birtakım alçak kayalıkların yakınlarında kıyıya ulaştı. Oradan kıyı boyunca uzanan tuz çalılarının arasından yeniden kuzeye yöneldi. Zeminin taşlık hale geldiği yerde izi kaybettiğim sırada ta ileride bir yerde bir gümüş pırıltısı ilişti gözüme. Dürbünü çıkarıp baktım, bir arabanın, ön camın ya da ona benzer bir şeyin ışıltısı gibiydi.

İşte o zaman gölün yanından hemen çekildim, kasuarinalarla mangartların sağladığı uyduruk sığınağa saklandım.

Tam o sıralarda doğudan bir rüzgâr esmeye başladı. Belki de esintiyi ağaçların arasındaki gürültü yüzünden fark etmişimdir. Bir göz attığımda deminki pırıltıların sürekli hızlandığını fark ettim. Sonunda gördüğümün bir yel değirmeni olduğunu anladım. Onun arkasında, bir somon ağaçları koruluğunun içinde, üstünde güneşin son ışıkları parlayan teneke bir çatı vardı.

Yel değirmeni iyi haber olabilirdi. Ama ev muhtemelen öyle olmayacaktı. Boş olmasını ummaktan başka bir şey gelmezdi elimden. Buradan dürbünle bile anlayamıyordum. Ne yapacağımı düşünmek zorundaydım ama artık pek iyi bir durumda değildim. Bacaklarıma kramplar giriyordu. Başım dönüyordu.

Teker tokmak yine saklandım, taşıdığım her şeyi yere bırakıp kalan suyu içtim. O yel değirmeninin altında yalak yoksa boktan bir gece beni bekliyordu. Biraz et kemirdim ama et tuza bulanmıştı, bunun da faydasının dokunduğunu söyleyemeyeceğim. Kramplar geçene kadar birazcık mola verdim. Ondan sonra neyim var neyim yoksa yeniden yüklendim ve biraz daha yakına süzüldüm. Duman kokusu aldığımda neredeyse kendimi kaybediyordum. Buraya kadarmış diye düşündüm, işte şimdi boku yedim.

Sonra, aklını başına al, sakin ol, dedim kendime. Öncelikle biraz su bulmam gerekiyordu. Diğer her şey, mesela planlarımda yapacağım değişiklikler beklemek zorundaydı. Başka bir açı denemek, daha iyi görebileceğim bir yer bulmak için biraz geriledim.

Biraz kuzeye kıvrıldım. Sonra burnumu rüzgâra verip güneşi arkama alarak kayalık taraftan yanaştım. Çok geçmeden, yananın çöl çamı olduğunu anlayacak kadar yaklaşmıştım. İnsan o kokuyu unutmaz.

Biraz daha sokulunca bir araba izi gördüm. Takip ettim, çöple, eğilip bükülmüş tenekelerle, eski çit teli kangallarıyla dolu bir çukurun, sinek telinden bir kapı gibi delik deşik bir su deposunun yanından geçtim. Neredeyse parçalanıp her tarafı sökülmüş bir Land Cruiser, çukura yarı yarıya girmiş halde duruyordu. Kenardan baktığımda bir sinek sürüsü havalandı, bir kemik yığını açığa çıktı. En üstteki kemiklerde hâlâ kurumuş et parçaları vardı.

Hiçbir şeyi tangırdatmamak için dikkatle uzaklaştım, tekerlek izlerini de o zaman fark ettim. Bu kampa bir araç girip çıkıyordu, üstelik yakın zamanda olmuştu bu ama görebildiğim kadarıyla aracın tekerleklerinde diş miş yoktu. Bunu anlayamamıştım. Ondan sonra iyice tırstım. İzleri takip etmeyi sürdürdüm ama iki yandaki mangartlarla kasuarinaların arasından çıkmadım. İyice eğilerek ilerliyor, ikide birde durup her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyor, ancak ondan sonra yeniden yola

koyuluyordum. Mulga çalılıklarının arasından gri tenekeyi görünce karnüstü uzandım, sürüne sürüne sokulabildiğim kadar sokulup birtakım sazlıkların arasına daldım. Leş gibi kokan, aşırı sıcak tutan kamuflaj ceketinden pek memnundum o anda. Köpek möpek yoktur inşallah diye ummak zorundaydım. Browning'i dikkatle yere bırakıp dürbünü aldım ama azıcık kıpırdanacak olsam sırtımdaki çanta dallara çarpıp çatırtılar, hışırtılar çıkarıyordu. Kıvranıp bükülerek çantayı elimden geldiğince yavaşça ve sessizce sırtımdan çıkardım. Sonra bulunduğum yere adamakıllı bir göz gezdirdim.

Oluklu sacdan bir kulübeydi. Benim kaldığım yerden daha büyük değildi ama daha iyi inşa edilmişti. Bir üçgen çatılı bir yan duvarı, yağmur oluklu, eğimli bir çatısı, güzel bir teneke bacası vardı. Verandanın gölgesinde iki koltuk duruyordu. Görünüşe göre bir arabadan, hurdaya dönmüş o Land Cruiser'dan sökülmüşlerdi. Koltukların yanında, bir tarafta ardına kadar açık bir kapı, diğer tarafta da arkaya itilmiş bir pencere kepengi vardı. Ön duvarın geri kalanı boyunca varillerden, paslı aletlerden ve iplerden oluşan bir yığın duruyordu. Bir de el arabası.

Yeni yapılmış bir yer değildi, orası kesindi. Çatıdan çizgiler halinde pas akmıştı, iki su deposu da eski günlerde olduğu gibi yataklı vagondan yapılma ayakların üstüne yerleştirilmişti. Burada kamp kuran her kimse, hafta sonu gezgini de değildi çünkü su depolarının yanında içlerinde sebze yetiştirilen eski gaz tenekeleri görmüştüm. Bana daha yakın bir yerde, biraz solda ve iyice ortalık yerde kapağı kapalı bir çöp tenekesi vardı. Daha da yakınımda, sığıştığım yerden belki yalnızca on metre ötedeyse ölü bir ağaç. Üstünde bir ipin ucunda rüzgârda biraz sallanan bir makarayla kasap çengeli asılı olan büyük, ihtiyar, karşımdaki kulübe gibi gümüş rengi bir okaliptus.

Her şeyi elimden geldiğince dikkatle inceledim. Etrafta bir araca dair hiçbir iz yoktu, arazi bisikleti bile yoktu. O yüzden

tekerlek izlerini bir türlü anlayamıyordum. Sakin kalmak zordu. Bu kadar susuzluk çekerken suya bu kadar yakın olmak da zordu. Dudaklarım ağaç kabuğuna dönmüştü artık ulan.

Burası epey düzenli bir yerleşimdi. Kulübe, turuncu ve taşlı bir toprak açıklıktaydı. Kulübenin arkasında, biraz göle doğru bir yerde de yel değirmeni vardı. Kulenin ayağında bir yalak duruyordu, onun etrafına da çit, telden ve çalılık arazi ağaçlarının odunundan yapılma bir tür ağıl duvarı çekilmişti. Ve hasiktir, orada biri dolanıyordu. Ama doğru dürüst odaklandığımda hareket edenin insan olmadığını gördüm. Kirli, beyaz bir dişi keçiydi bu. Ve fena halde öfkeliydi. Çite atlıyor, kendini kapıya çarpıyor, daireler çiziyordu.

Sonra kulübenin içinden bir ses duydum.

Bir adam.

Ve herif konuşmuyordu. Şarkı söylüyordu. Bugün bütün dünya bana keçileri kaçırtmaya ant içmişti sanki.

Dürbünü önce kapıya, sonra pencereye çevirdim ama kara gölgelerden başka bir şey göremedim. Herifin şarkısını dinlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Nasıl şakıdığına, utanmadan avaz avaz bağırdığına bakılırsa kendi sesine pek bayılıyordu anlaşılan. Bulunmaz hint kumaşıydı sanki. Üstelik benim de bildiğim bir şarkıydı söylediği. Herifin birinin şarkı söylediğini zaten ender duyarsınız, bir de üstüne bildiğiniz bir şarkıyı söylemesi olasılığı nedir yani lan? O yüzden bir saniye kalakaldım, kafam boşalmıştı, herif de işte tam o anda yalınayak kapıdan dışarı çıktı. Dürbünü indirip baktım.

Yaşlı bir herif yalnızca. Büyük ölçüde kel. Ayakları ağrıyormuş gibi dikkatle yürüyor. Ve hâlâ şarkı söylüyor. Elinde bir şeyler var. Varillerden birinin üstüne bırakıyor. Gölgedeki bir süt kasasının üstüne oturuyor. Ayaklarına lastik çizmeler geçiriyor. Sonra yanındaki şeyleri alıp güneşe doğru ayaklarını sürüyor, veranda

direğine yaslanıyor. Onu iyice görüyorum. Atlet. Arkası torbalanmış şort. Kalın camlı gözlük. Kısa ve kalın bir herif. Kırmızı suratlı. Elindekilere gelince, bıçak ve çelik çubuk.

Ağır ağır, tembelce etrafına bakınıyor. Şarkı söylemeyi kesiyor, bir dakika yalnızca mırıldanarak bıçağı biliyor. Ve bıçağı nasıl keskinleştireceğini biliyor, bunu hemen görüyorum. İşini bitirince çeliği veranda direğindeki bir çiviye asıyor, biraz ip alıp yel değirmenine doğru yollanıyor. Siyah, eski lastik çizmeler şap şap baldırlarına çarpıyor. Gayet iyi tanıdığım bir ses. Tuzda rastladığımın bu herifin ayak izleri olduğunu açık seçik anlıyorum. Ama karşımda bir tek bu adam olamaz diye düşünüyorum. Yalnızca tek bir yaşlı adam olamaz. Ortada araba maraba yok çünkü.

Adam arkasını dönünce dürbünle bakıyorum, kocaman kırmızı kulaklarını, çillerle ve et benleriyle beneklenmiş kıllı omuzlarını görüyorum.

Yel değirmeninin ayağındaki çite kafa atan keçiye şöyle bir bakıyorum. O avlu var ya, orası bir su tuzağı. Herifçioğlu her şeyi düşünmüş. Hayvan yalaktaki suyun kokusunu alıyor, yaylı kapıyı itip geçiyor, kapı arkasından çat diye kapanıyor. Çalıların arasında kanguru kovalamaktan bin kat daha iyi. Gerçi topallaya topallaya yürümesine, kapıyı rahatsız ettiği için özür dilermiş gibi aralayışına bakılırsa o kirli beyaz keçiyi avluda kovalarken moruğun anasından emdiği süt burnundan gelecek.

Ama herif yılan gibi hızlı. Daha kapıdan geçer geçmez keçiyi yakalıyor. Keçi olanlara inanamıyor. Adam hayvanın burnuna ilmeği geçiriyor, keçi daha ipi çekiştirmeye bile fırsat bulamadan her şey bitiyor. Bıçak boğazından geçerken keçi gülüyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Ya da belki herif gülmüştür. Hasiktir, inşallah ben gülmemişimdir, çünkü birden buz kestim. Sanki bütün bunlar nefesimi kesmiş gibi.

Cidden, taşak geçmiyorum, donup kaldım. Herif meşgulken koşup su deposuna gideceğime burada yatmış o keçinin ölüşünü seyrediyorum. Titriyor, gurulduyor, sonra birden paspas gibi gevşiyor.

Ve bakın, ben de zamanında bir sürü hayvanın öldürüldüğünü görmüşümdür yani. İneklerin elektrikle öldürüldüğünü, domuzların boğazlandığını gördüm. Kendim de kaç defa yaptım. Kestim, tüfekle vurdum, arbaletle indirdim. Aman yani, bir keresinde köpeğin birinin balyozla beynini dağıttım. Daha kötüsünü de yaptığım oldu. Ama bu keçinin gidişini görmek beni dehşete düşürdü. İşin çılgınca tarafı da şu, içimden gerçekten gülmek gelmişti. Yüksek sesle. Kendisini kontrol edemeyen bir kaçık gibi.

Kendimi daha önce sadece bir tek defa böyle hissetmiştim, henüz iyice küçükken. Moora'daydık. Haminnem gördüğüm ilk ölüydü. Spor kulübüne giderken giymeyi sevdiği o benekli elbiselerden birinin içinde yatağına yatırılmıştı. Yüksek topuklu ayakkabıları, külotlu çorabı vardı. Oda kadın pudrası, Mr. Sheen cilası ve çiş kokuyordu. Marg Teyze oradaydı, yatağın yanında oturuyordu. Küçük bir bebek fırçasıyla ninemin saçlarını tarıyordu. Ben odaya girdiğimde, daha doğrusu hemen peşimdeki annem tarafından içeri itildiğimde Marg Teyzem fırçayı uzattı. Öylece baktım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ninenin saçlarını tarayabilirsin, dedi teyzem. Bakmaya devam ettim. Ninem uyuyormuş gibi görünüyordu. Ama makyajı vardı, dışarı çıkmaya hazırlandığı zamanlarda olduğu gibi takma dişleri de ağzındaydı.

O sıralarda belki sekiz yaşındaydım. Ve ona dokunmak istemiyordum aslında. Zaten ben kadın saçı taramaktan ne anlardım ulan? Ama sonra millet odaya doluştu, herkes sessizdi ve biraz burun çekiyordu. Göremiyordum ama arkamdaki varlıklarının bal gibi farkındaydım. Marg Teyze fırçayı uzatıyor, annem beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi adımı söyleyip duruyor. Herkes de

seyrediyor. O yüzden fırçayı aldım. Domuz pembesi yüzünün yakınında bir yerden bir iki kez saçına sürdüm. Yastığın üstündeki saçları maviydi. Elim yanağına sürüründü, ninem soğuktu, ağırdı, içimde tanıdık korkunç bir hisse benzeyen bir kıvılcım dolaştı. İşte o zaman anladım. Ninem etti. Ölü şeyler ettir. Gitmişti ama gitmemişti. Et gitmiş ama gitmemiş olan bir şeydir. İnsana tuhaf geliyordu, bu dünyaya uygun değilmiş gibi geliyordu. Hiçbir zaman gelmez. Hemen bıraktım, o domuzumsu soğukluğu hissettiğim anda kadınları iterek odadan ayrıldım, ölü çimenlerle şeytan otlarının bürüdüğü avluya çıkıp kimsenin beni göremeyeceği çamaşırlık barakasının arkasına saklandım. Avaz avaz ağlayacağımdan emindim çünkü. Keşke ağlayabilseydim. Ama ağzımdan çıka çıka boğazımı kusmuk gibi yakan bir kahkaha çıktı.

Şimdi de buradayım, elektrik verilmiş bir kefal gibi çalıların arasında yatıyorum. Su deposuna koşmuyorum, daha güvenli bir yerden seyretmek için geri geri sürünmüyorum bile. Kalan azıcık enerjimi ödümün bokuma karışmasını önlemek için kullanıyorum. Sonra da zaten bir şey yapmak için iş işten geçiyor. Moruk herif keçiyi bacaklarından tutmuş sürükleyerek kapıdan geçiriyor, küçük ağıldan çıkarıyor. Tek eliyle sürüklüyor keçiyi, sanki hayvancağızın hiçbir zaman bir torba samandan fazla canı olmamış. Gri atleti ve lastik çizmeleriyle. Bıçak, kıpkızıl elinde hâlâ.

Kulübenin yanına geldi ve yoluna benden tarafa dönerek devam etti. Toprağa dümdüz uzandım, gözlerimi doğrudan yakalayamasın diye başımı yana çevirdim. Baştan anlamam lazımdı, çünkü herif hemen yakında durdu. İple kasap çengelinin asılı olduğu gümüşümsü kuru ağacın yanında.

İşte böylece herifin keçiyi kaldırıp asarak temizlemeye başladığı yerde kısılıp kaldım, iyi mi. O kadar yakındık ki hırıltılı nefeslerini, osuruklarını, kendi kendine konuştuğunu duyuyordum, gerçi ne söylediğini anlayamıyordum. Gözleri de gözlük camla-

rının pırıltısının ardında gizliydi ama bu işi binlerce defa yapmış olduğu baştan beri apaçık ortadaydı. Yeniden mırıldanıyor. Ayrıca bıçak kullanma konusunda hiç beceriksiz değil, bunu size bedavadan söyleyebilirim, keçiyi yüzmesi uzun sürmüyor.

Karnı açmasını, hayvanın işkembesini hemen oracıkta toprağa atmasını seyrettim. Hayvanın soluk ve yemek borularını çabucak çıkardı, ete bok bulaşmasın diye kıçını açtı. Sinekler başının üstünde pırıl pırıl bir taç gibi. Ondan sonra mırıldanmayı kesti. Dudakları ıslık çalmak üzere büzülmüş görünüyordu ama ses duyamıyordum. Sonra hafifçe gülümsemeye başladı, sanki kendisinden ya da bir şeyden pek memnundu.

Gövdeyi bir paçavrayla sildi. Sonra ayaklarını sürükleyerek kulübeye döndü, ben de bunun siktir olup gitmem için bir şans olabileceğini düşündüm ama suya o kadar ihtiyacım vardı ki yapamadım. Arkamdaki tekerlek izlerinden bir arabanın ne zaman yanaşacağını merak ediyordum.

Adam verandada el arabasındaki odunları döktü, arabaya bazı aletler attı. El arabası şu çelik tekerlekli zımbırtılardan biriydi, müzeden çıkma bir parçaydı sanki. Adam arabayı ağaca doğru iterken içinde uzun saplı bir kürek sıçrayıp duruyordu.

Herif hiç acelesi yokmuş gibi çalıştı. Bir satır alıp göğsü temiz bir şekilde yardı. Sonra iki yarıyı sırayla bir kütüğe koyup dörde böldü, parçaladı, sonra da parçaları kendir bezinden bir çuvala koyup kasap çengeline karıncalardan uzak olacak şekilde astı. Bunu yaptıktan sonra kalan yenmeyecek parçaları deriye sarıp kafa ve toynaklarla birlikte el arabasına attı.

Sonra bir saniye için sanki arabayı doğruca benden tarafa itiyormuş gibi göründü. Manda boku gibi yapışmıştım yere. Yüzümü taşlara öyle bir bastırıyordum ki şiş gözüm neredeyse kafamın arkasından dışarı fırlayacaktı, herifin uzaklaştığını ve tangır tungur ta ötelere bir yere gittiğini işittikten sonra bile bakmaya

cesaret edemedim. Bekledim ve saydım, saydım ve bekledim, ancak küreğin tangırtısını duyduktan sonra yüzümü yerden ayırdım, satırın okaliptus kütüğünde yanlamasına yattığını gördüm. Verandada bileyleme taşı direğe asılıydı. Herifin bıçağı da bir yerlerdeydi tabii. Hepsini istiyordum, hayatta kalmak için onlara ihtiyacım vardı ama suya daha çok ihtiyacım vardı.

Beş litrelik şişeyi doldurmaya vaktimin olup olmayacağını bilmiyordum. Belki umut edebileceğimin en fazlası depolara aceleyle koşup cesaret edebildiğim kadar uzun süre musluklardan birinden su emmekti. Şu ana dek çok dikkatli davranmıştım ama artık dilim damağım kurumuştu.

Hazırlandım. Şişeyi kaptım. Boş olduğuna göre onunla koşmanın bir sorun olmayacağını, düşündüğümden fazla vaktim olursa şişeyi doldurabileceğimi düşündüm.

Ya herif çok hızlıydı ya da ben yavaştım, çünkü daha topraktan kalkmaya bile fırsat bulamadan el arabasının gümbürdeyerek geri döndüğünü duydum. Siktir ulan, buraya kadardı demek. Kendime çok kızmıştım. Yüzümü yine taşlara yapıştırdım, el arabasının tıngırdamasını, küreğin tangırdamasını, çelik tekerin yoldaki her ağaç dalına, her taşa çarpmasını dinledim. Ve kendi kendime siktir be, şimdi ne olacak, şimdi ne olacak diye düşündüm.

Sonra bir an sessizlik oldu. İhtiyar durmuştu sanki. Belki yerden bir şey almak için. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum. Hasiktir, inşallah beni fark etmemiştir diye düşündüm. Ama sonra ihtiyar arabayı yine itti. Çok yakınıma. Kasap kütüğünün yanına. Bakmaya cesaret edemedim ama et torbalarını çengelden indirdiğini duydum. Herif kulübeye dönüp içerde tangur tungur bir şeyler yapmaya başlayana dek başımı kaldırmadım.

Kurumuş ağacın altındaki toprağı gördüm, motorin lekesi kadar koyu renkti. Üstünde sinekler diken gibi, kozalak ve şeytan otu gibi kaynaşıyordu. Adam hazır kulübedeyken suya doğru

bir koşu koparmak için vakit olup olmadığını düşünüyorum ama moruk herif o sırada dışarı çıkıp verandadan kucak dolusu odun alıyor. Ama sonra yine içeri giriyor, sarsıla sarsıla açılan kuzine ızgarasının zangırdadığını duyuyorum. Yine geriliyorum, tepeden tırnağa hazırım. Gelgelelim adam yine çıkıyor. Omzuna bir paçavra atmış, elinde de bir yağ kovası var. Bir dakika orada duruyor, bir şey söylüyor. Rahatça duyuyorum.

Her şeyin bir mevsimi vardır,[1] diyor.

Ben de bu ne ulan şimdi diye düşünüyorum.

Kanın bir zamanı, diyor adam. Sabunun bir zamanı. Yanılıyor muyum?

Televizyona çıkmış gibi konuşuyor bu moruk. Sanki karşısında seyirciler var. Sonra acaba kaçık mı yoksa benimle taşak mı geçiyor diye düşünüyorum. Burada olduğumu çakozladı mı?

Sonra yel değirmeninin avlusuna, avludaki yalağa gidiyor. Ben de orada çakılıp kalıyorum. Yalakta onu görebiliyorsam, su deposuna doğru herhangi bir hareketimde o da beni görecektir mutlaka. Hem burada olduğumun farkındaysa gözünü dört açacaktır.

Bir şey söylememiş olsaydı kesin denerdim. Hiç değilse kendime öyle diyorum. Ama aslında pes etmiştim. Manzaranın bir parçasıymış gibi orada yattım, seyrettim, oram buram seğirdi, herifi çözmeye çalıştım, o arada beynimi deli gibi işletiyordum, herifin oraya gitmesi, kovayı doldurup kafasından aşağı boşaltması, o gri bez parçasıyla kollarını ve yüzünü silip sonra kovayı temiz kuyu suyuyla doldurup yukarı çekmesi gereken süre boyunca. Her şeyi tıpkı yaşlı bir adama uygun bir şekilde ağır ağır yapıyordu.

Döndüğünde kovayı kapının yanına bırakıyor ve bezi verandaya tutturulmuş bir tele asıyor. Sonra içeri giriyor, ben de fır-

1 Eski Ahit kitaplarından Vaiz'in üçüncü bölümündeki ayetlerden. Pete Seeger'ın bestelediği, The Byrds'ün yeniden seslendirmesiyle 1965'te liste başı olan ünlü "Turn! Turn! Turn!" şarkısının sözleri de bu ayetlerden alınmıştır. (ç.n.)

lamak için yeniden hazırlanıyorum ama bir an sonra elinde bir şeyle geri geliyor. Bir kitap. Gölgeye, araba koltuklarından birine oturuyor.

Bu kadar. Upuzun bir süre boyunca hepsi bu. Bir süre sonra kızaran et kokusu etrafı sarıyor ama başka hiçbir şey olmuyor. Herif orada oturup içine sıçtığım kitabını okuyor, yüzünde o köpeksi, büzük dudaklı ifade var. Sanki kitap insanı altına işetecek kadar komikmiş ya da beyimiz fırındaki keçi etinden ötürü memnunmuş gibi. Veya belki bütün bu hinoğlu hin tertibin çatlatırcasına komik olduğunu düşünüyordur, ben kaşına kaşına, karınca ısırıkları içinde toprakta yatıyorum, susuzluktan anam bellenmiş, onunsa iki depo suyu ve pişmekte olan yemeğiyle keyfi gıcır. Hayır, diyorum kendime. Bilmiyor, bilemez. Ve sanırım bunu kendime söylememin tek sebebi, silahı herife doğrultup içinde bir delik açmayayım diye kendimi tutmaya çalışmam.

Yani ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama çok geçmeden boku yediğimi anlıyorum. En azından karanlığa dek öyle. Artık su içmeden maden kazı alanına dönebilmeme imkân ihtimal yok. O yüzden gizlice suya erişebilene kadar oturduğum yerde oturmam şart. Gerekirse bütün gece.

Ben de öyle yaptım. Buna mecbur kalacağımı gerçekten düşünmemiştim ama olaylar öyle gelişti.

Güneş alçaldı. Bütün gölgeler beni geçerek kulübeye doğru uzayıp yaşlı adamın ayaklarına doğru süzüldü. Karınüstü giden köpekler gibiydiler. Adamsa sadece taşaklarını kaşıyıp kitabını okuyordu. Arada sırada kitaptan yüksek sesle bir şeyler okur gibi görünüyordu veya belki yalnızca kendi kendine konuşuyordu. Tuhaf bir konuşması vardı. Aksan gibi. Kendi kendine yüksek sesle konuşmaya alışkın olduğu da belliydi. Bu yüzden biraz üç buçuk atıyordum doğrusu. Ama kıpırdamadım. Ondan daha uzun dayanabileceğimi biliyordum.

İnsanlar bende hiçbir öz kontrol, öz disiplin olmadığını söyler. Eh, insanların bir bok bildiği yok. İçlerinden biri böyle bir gece geçirsin de boylarının ölçüsünü görelim.

Anlayacağınız, bir köpek beklemeyi bilir. Köpekler bu işte iyidir. Yalnızca, it dediğin beklediğinin farkında bile değildir çoğunlukla. Gerçekten beklemek, beklediğini bildiğin zamandır. Ama kendini küçük bir çoban köpeğine dönüştürmen ve beklediğini unutman gerekir. Avustralya çoban köpeği gibi uykuya dal demiyorum. Oradasındır ama orada değilsindir, dediğim bu. Kafanda bir yere gidersin. Yoksa ayvayı yedin demektir. Buna alışkınım. Yalnızlığa alışkın olduğum gibi.

Kuzenlerim için üzülmem gerektiğini biliyordum ama aslında kıskanıyordum onları. Üç kişilerdi de ondan. Birbirlerine sahiplerdi.

Eskiden, şu dünyada neden sadece ben tek başımayım diye merak ederdim ama buldum. Annem asla dile getirmezdi ama bence beni doğurduğu sıralarda nasıl bir işe bulaşmış olduğunu biliyordu. Ne biçim bir şeyle evlenmiş olduğunu biliyordu yani. Belki Kaptan başlangıçta doğru düzgün biriydi ama sonra sıçıp batırmıştı. Damarlarında kan dolaşan her şey bozulma potansiyeli taşır. Et gibi. Beni esas endişelendiren şey de kandır. Kan dediğin şeyin içinde vücudunda olduğunu bile bilmediğin şeyler bulunur. Bazen o rezil acımasızlığın bende de olup olmadığını merak ederim, hani bana da geçirmiş midir falan diye. Benim de onun gibi olacağım anlamına mı geliyor bu? Lee'ye karşı? Kendi çocuklarımıza karşı? Aman, bunu düşünmek bile endişelere boğuyor beni. Yaşamak için sert olmak zorundasın, bunu biliyorum. Ama kimse düpedüz götün teki olmak istemez. Öyle bir şey hoş değildir.

Peder beyin ölmesine aldırmadığım için kalpsiz namussuzun biri olduğumu düşünebilirsiniz ama onu tanımıyordunuz. Umarım bir şeyler duymuştur, tek söyleyebileceğim bu. Sona geldiğinde. Beni eşek sudan gelene kadar ıslatmak için arkadan yanaşmasından yarım saniye önce bıçak kovasının tıngırdadığını duyduğum gibi. Romla dut gibi sarhoş olmuştu ama belki o gece Hilux'un şasisinin çatırdadığını duymuştur veya belki kriko devrilmeden önce minicik bir inilti çıkarmıştır. Yani her şey kafasına inmeden önce peder beyin son bir hasiktir saniyesi olmuştur umarım. Ama bunlar boş hayaller, çünkü aslına bakarsanız Deyyus'a büyük ikramiye vurdu. Bütün iğrenç, haince suçları cezasız kaldı. Uyarı sinyalini duymuş olsun olmasın, çabucak ve tertemiz gitti. Eskiden beri beş para etmez bir bahisçiydi, hayatı boyunca

boşa para saçıp hep kaybetmişti ama sonunda şansı yaver gitti. Anneminkinden daha iyi gittiği kesin. Bu da fena halde tepemin tasını attırıyor.

Artık annemi düşündüğümde hastalanmadan önceki haliyle hatırlamaya çalışıyorum. Çamaşır ipinin orada görüyorum onu. Kap'ın at vurup parçalayarak üstün kalite Angus bifteği kisvesine sokmak üzere evden gittiği sırada, bir yaz fırtınasından hemen önce. Gökyüzü kararmıştı, çiftlik arazileri ekmek rengindeydi. Rüzgâr daha yağmur başlamadan şiddetlenmişti, annemin saçları arkasında uçuşan kendi saçlarıydı henüz. Arka basamağa çıktım, tişörtleri, öbür ıvır zıvırı topluyordu, çarşaflar dalgalanıyordu, çıplak ayaklarımla yardıma koştum. Ama dikenleri, yabani otları ve şeytan otlarını unutmuştum, o yüzden çok geçmeden dans eden bir şorolo gibi etrafta sıçramaya başladım, ikimiz de gülüyorduk.

Ve mutluyum. Düşmeyeyim diye bana doğru uzandığında doğum günümmüş gibi mutlu oluyorum, annemin kollarındaki çürükler bile mutluluğumu bozamıyor.

Ama şimdi beni itiyor, bir gök gürültüsüdür patlıyor, ne oluyor be diye düşünüyorum, annem son çarşafı işaret ediyor, çarşafın arkasında biri var. Hasiktir, dönmüş diye düşünüyorum. Ama oradaki Kap değil. O vücudun biçimini tanıyorum. Rüzgâr çarşafı vücuda öyle bastırırken kim olduğunu anlıyorum. Sonra şakır şakır yağmur iniyor, artık orada bile değilim. Birden kendimi Magnet'ta buluyorum. Ve bir dakika diye düşünüyorum, böyle bir şey olmuyor. Barın arka avlusundayım, dönen çamaşırlıkta bir kanguru asılı, çimenlere ve dikenli yabani otlara kan akıtıyor. Yanından yürüyüp geçiyorum, merdivenden ikinci kattaki büyük balkona çıkıyorum. Ayaklarım kırık camlarla doluymuş gibi ama pencerelerinin dışında dikilip içeri bakana kadar durmuyorum. Dört daracık yatak, çizik çizik tuvalet masasının üstünde dönen

bir vantilatör. Diğerleri yok, sadece Lee. Kısa pijamasıyla. Kollarıyla bacakları güneşten kahverengi. Vantilatör ne zaman benden yana dönse perde kıpırdıyor, o yüzden Lee beni şimdi görür diye düşünüyorum. Bir şey söylemeyeceğim, beni görmesini bekleyeceğim. Ayaklarım acıyor ama aldırmıyorum, bütün gün durabilirim orada, çünkü Lee orada olduğumu biliyor. Numara yapıyor. Ve hoş bir şey bu.

Ama sonra bir gök gürültüsü daha patlıyor, Lee başını kaldırıyor ve gördüğü şey onu dehşete düşürüyor. Bir saniyeliğine benden korktuğunu sanıyorum, hayalarıma tekme yemiş gibi oluyorum. Ama benden ötede bir yere bakıyor. Takırtıyı duyuyorum. Bıçak kovası. Bıçaklarla hançerler. Ölümün sesi. Onunla karşılaşmak için yarı yarıya dönüyorum ama gelen Kap değil. Marg Teyze. Kılıç kadar kocaman bir bıçakla. Onu durdurmak için kolumu kaldırınca kılıcın ağzı elimi bileğimden koparıyor. Bu karı keçileri kaçırmış diye düşünüyorum. Sonra bam, diğer el de gidiyor. Pis alçak, diyor Marg Teyze. Dikenli ayaklarımla merdivenden aşağı koşturuyorum, bir an için özgürmüşüm, kaçmışım gibi geliyor bana ama sonra çamaşır ipinden sallanan ve dikenleri baştan başa kana boyayan şeyi görüyorum, kanguru falan değil. Benim. Oradayım, kendimden önce gelmişim, güdük kollarım kanguru pençesi gibi göğsümde çırpınıyor. Kendi kendime sikerim böyle işi, böyle şey mi olur diye düşünüyorum.

Sonra hafifçe sıçradım, bir saniyeliğine dalmış olduğumu anladım. Bir bıçağın çeliğinin ıslığı, etrafıma bakınıyorum, güneş gitmiş. İhtiyar herif artık kulübenin önündeki bir silüetten ibaret. Arkasındaki göl tuhaf bir yeşil ışıltıya bürünmüş. Kızarmış et kokusu her yerde, amanın, bacaklarımı zar zor oynatabiliyorum, uyuşmuş gibiler. Daldığım için kendime çok kızgınım, bu yetmezmiş gibi moruk yine şarkı söylemeye başlıyor iyi mi.

Babasının tek oğluydu, annesinin gözünün bebeği...[1]

Görebildiğim kadarıyla orada durmuş bıçağını biliyor, veranda direğine dayanmış, karnını doyurmadan önce körelmiş yerleri parlatıyor. Kendi kendine böyle mutlu olduğu için anasını belleđiğimin moruğuna için için kinlenmeden edemiyorum.

Sonra bir süre yok oluyor, hâlâ şarkı söylüyor. İçeride bir ışık yanıyor, lamba ya da mum. Fırın kapağının sesini duyuyorum. Siktir be, insan o sesi asla unutmaz. Biraz tangırtı oluyor, adam tekrar dışarı çıkıyor. Bu sefer elinde bir gemici feneri var, onu bir çiviye asıyor. Teneke yemek tabağını dürbünsüz bile görebiliyorum, et, yanında da başka bir şey. Tabaktan yükselen buharı bile görüyorum. Moruk tabağını kocaman, eski bir varilin üstüne koyuyor ve hâlâ şarkı söylüyor.

Zenginleri soydu, yoksulları doyurdu, James MacEvoy'u da o vurdu.

Bütün tüylerim diken diken oluyor.

Sömürgede yaşayan vahşi delikanlı, bütün Avustralya'ya dehşet saldı.

Ninem söylerdi bu şarkıyı. Annemin söylediğini de birkaç kere duymuşumdur. İyi tamam, o sırada hafiften üşütmüştüm, belki o yüzdendi ama işte ihtiyar hıyarağasının bunun beni mahvedecek bir şarkı olduğunu bildiği fikrine kapılıverdim. Sanki babamın tek oğlu olduğumu biliyordu. Orada olduğumu bilmekle kalmıyordu, kim olduğumu, ailemin kim olduğunu da biliyordu. Seni rezil yavşak diye düşündüm. Beni sokak köpeği gibi meleştirmeye çalışıyor, eti dışarı çıkarıyor, benimle oynuyor. Sonra mankafa Jaxie dedim kendi kendime, herif senin kim olduğunu nereden bilecek? Varlığından bile habersiz. Kendi kendine

---

1 "The Wild Colonial Boy" (Sömürgede Yaşayan Vahşi Delikanlı). 19. yüzyılın başlarında Avustralya'ya göç eden genç bir İrlandalıyı anlatan İrlanda-Avustralya halk türküsü. (ç.n.)

konuşan, bol bol da şarkı söyleyen yalnız bir adam işte. İnsanlar kendi başlarına kalınca böyle olur. O yüzden hey Allahım, aklını başına al, kendini topla.

Ben de kendimi topladım. Adam şarkı söylemeyi bıraktı, kendine koca bir parça et kesti. Ve ne olsa beğenirsiniz? Burada iki kişiye yetecek kadar yemek var demesin mi?

Belki nefesimi hızla içime çektiğimi duymuştur, çünkü konuşmayı sürdürdü.

Medeni bir adamımdır, dedi.

Yüzümü toprağa gömmekten başka bir şey yapamadım.

Ama gördüğün üzere aptal değilim, dedi. Senin de aptal olmadığını umuyorum. O yüzden hadi ikimiz de medeni davranalım. Burada yemek var, buyurup gelebilirsin.

Başımı kaldırmadım. Adamın beklediğini hissediyordum. Bir süre sonra başımı elimden geldiğince yavaşça uzattım. Arkasında, muşambanın üstünde duran çifteyi işte o zaman gördüm.

Üstüme geleceksen öyle olsun, dedi adam. Gözlerim açık, karnım tok gideceğim.

Sonra yemeye başladı. Tabak tıngırdayıp şıngırdadı. Pervaneler lambaya üşüşmüştü, gölgeleri hem adamın üstünde, hem de kulübenin boylu boyunca ön cephesinde dans ediyordu. Bir an için delice bir şey yapabileceğimi düşündüm. Maden kazı alanındaki bütün o çukurları düşündüm. Browning hemen elimin altındaydı. Işıkta duran oydu, ben değildim. Dürbünüm, nişan almaya yetecek yerim vardı. Herif çifteye ulaşana kadar nalları dikmiş olurdu. Buralarda kimsecikler bir şey duymazdı. Beni durduran bir şey yoktu.

Adam hiçbir derdi tasası yokmuş gibi çiğneyip emiyordu, gerçek olup olmadığımı bile kesin olarak bilmiyordu. Bunu iyi bir işaret olarak kabul etmeliydim ama moruk beni ciddiye almıyormuş gibiydi, cinlerim tepeme çıktı. Tüfeği olan, aç susuz, dayak

yemiş, çaresiz bir piç kurusuydum ve adam beni ne kadar zorladığından habersizdi. O kadar gerilmiştim ki dişlerimde elektrik vardı sanki.

Orada olduğumu çakmıştı mutlaka, şimdi de kurnazlık ediyordu. Açıkgöz bir moruk muydu, yoksa keçileri kaçırmış bir çatlak mı? Belki bunu her gece yapıyordu, bir şeyler gördüğünü, orada olmayan insanları gördüğünü zannediyordu. Ama ben gerçekten oradaydım, adamın kendini daha iyi hissetmek için karanlığa birkaç el ateş etmesi yeterdi, bu kadar yakın mesafeden beni paramparça ederdi. Ama o kalkmış bana yemek sunuyordu.

Eh, yutmayacaktım. Beni tanımıyordu. Kimin nesi olduğumu bilmiyordu. Ayrıca yaşlıydı. Bütün gece uyanık kalamazdı. Hayatım onun gibi moruk hıyarları bekleme konusunda yaya bırakmakla geçmişti benim be.

Tamam, kafası fena halde karışık biriydim, benimle böyle oynamak da onun pisliğiydi ama kalkıp kimseyi soğukkanlılıkla öldürecek tipte biri de değildim.

Mesele şu, ihtiyar bunu bilemezdi. Zar atmıştı, değil mi? Dediği gibi uygar biri olup olmadığımı merak etmişti. Sonra da hayatıyla kumar oynamıştı.

Ama ona güvenebileceğim anlamına gelmiyordu bu. Seni görür görmez çekip vurmayan, yemek ikram eden bir herif, seni polislere ispiyonlayacak biri de olabilir.

Moruk sonunda pes edip içeri girdi. Belki sıkılmıştı. Ya da belki o pervanelere bir dakika daha tahammül edemeyecek hale gelmişti. Tabaktaki her şeyi bitirdi, üstüne biraz daha yedi. Mırıldandı, şarkı söyledi ve sessizce oturdu. Hayal ürünü olduğuma karar vermiş olması mümkün. Artık hangisiyse, toparlanıp içeri girdi.

Geç olmuştu. Yani bana geçmiş gibi geliyordu. O yüzden adamın yatmaya hazırlanacağını düşündüm. Her an horlamaya başladığını duymayı bekliyordum. Ama lamba yanık kaldı. Sarı ışık, kapıdan ve pencerenin panjurundan dışarı dökülüyordu. Başka bir şey göremiyordum ama ne zaman ihtiyar adamın uyumuş olabilceğini düşünsem ya bir sandalyenin yere sürtündüğünü ya da bir maşrapanın tıngırdadığını duyuyordum.

Altımdaki toprakta kaşındıran şeyler kıvıl kıvıldı. Tepemde de minicik kuşlar ya da böcekler ıslık çalıyor, silkelenip titriyordu. Saatler boyunca o içine sıçtığım lambanın sönmesini bekledim ama ihtiyar sağlam çıkmıştı. Bütün kulübe uykuya dalmaya hazırmış gibi görünüyordu bana. Verandanın düşen göz kapakları gibi sarkmaya başladığını düşünüp duruyordum ama herhalde benim kuruntumdu bu.

Gecenin bir yerinde tepemdeki dikenli dallara bir kuş kondu. Dalların kuşun inişiyle sarsılıp sallandığını hissettim, sonra bir dakika boyunca cıvıldamalarla eşelenmelerden başka bir şey duyamadım, sonra kuş tekrar havalandı. Orada olduğumu fark etmemişti bile.

Sonra çişim geldi. Doğrusu bundan büyük sövgü olmazdı, hem susuzluktan dilim damağıma yapışmıştı, hem de su dökmek için yanıp tutuşuyordum. Fermuarımı açıp oracığa koyuvermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kuru toprağın çişi sünger gibi emeceğini zannedersiniz. Üstünüzün başınızın sırılsıklam olacağı aklınıza gelmez. Bütün gece o gölcüğün içinde yatmak paha biçilmez bir şeydi.

Geri çekilmeyi, kayalıktan yukarı süzülüp uyuyacak güvenli bir yer bulmayı, ertesi gün de sürüne sürüne eve, kazı alanına dönmeyi düşündüm. İnsanların bundan zor şeyler yaptığı vakidir. Ben de yapabilirdim. O kadar yakından gelen su kokusu ve gözümün önünde duran çifte olmasaydı.

Beklemek zorundaydım.

Lee'yi düşünmeyi planlamamıştım. Onun zamanı değildi. Ama belki gidecek başka yerim yoktu.

Noel o kadar fena başlamamıştı. Yemeğe kadar her şey yolundaydı. O sıralarda hastalığı ağırlaşmıştı ama annem o gün giyinip süslenmişti, hiçbir aksilik yokmuş gibi davranıyordu. Sarı bir elbise giymişti, her yere sim şeritleriyle renkli kâğıtlar asmıştık. Salonun her tarafında atıştırmalık dolu kâseler vardı, cips ve peynirli krakerler, çikolata, başka ıvır zıvır. Ev fırında pişen et kokusuyla doluydu ama içerisi çok sıcaktı, klima da bozuktu. Marg Teyze Magnet'tan gelmişti. Lee'yle ikimiz, ufaklıklar hem biraz hava alsın, hem de oyalansın diye arkada onlarla kriket oynadık. Sıkıcıy-

dı ama bir yandan da güzeldi, çünkü büyükler içeride biralarını ve şandilerini[1] içerken Lee'yle birbirimize yakınlaşabiliyorduk, çocuklar bir şey anlamıyordu.

Vuruş yapanlardan biri arada sırada sopayı cidden iyi sallıyor, top çalı çiti aşıp tren raylarına doğru uçuyordu, o zaman biri bütün çerçöpün arasında parmaklarının ucuna basa basa gidip topu almak zorundaydı.

Siloların güneşin altında bembeyaz olduğunu hatırlıyorum. Anız kokusunu da. Dünyada huzur vardı, herkese karşı iyi niyet vardı,[2] bunu gerçekten hissediyordum. Hele de küçükler pestile dönüp Fanta içmek için içeri girip de dışarıda Lee ile baş başa kaldığımızda.

Lee'ye bir şey almıştım, bir hediye. Kaykay tekerlekleri gibi pahalı değildi ama seveceğini bildiğim bir şeydi. Hurda arabaların yığıldığı tepede verdim hediyesini. Orası yılan kaynar. Arabaların ve kamyonların yarısında fare peşinde sürünen kahverengi kral yılanları vardır. Ama araba amblemi toplamayı seviyorsanız riske değer. Küçükken daha fazla yapardım, sittin senedir yapmamıştım ama bu defa özeldi, çünkü kasım ayı civarında Lee için mükemmel bir amblem bulmuştum. Taş Devri'nden kalma bir kamyonetten sökmüştüm. Sadece isim. Birbirine bağlı gümüş harflerle yazılmış. Austin. Temiz bir şekilde sökmüş, pırıl pırıl parlatmıştım. Yontup meyil verdiğim, zımparalayıp cilaladığım bir çam ağacı kütüğüne yapıştırmıştım. Alt tarafı bir amblem, biliyorum ama tam Lee'ye göreydi, çünkü soyadıydı. Lee-Ann June Austin.

Hediyemi sakladığım müştemilata yöneldiğim sırada Marg Teyze bizi çağırdı, herkesle birlikte film seyretmemizi istiyordu. Ben de sonra veririm hediyeyi diye düşündüm, uslu çocuklar gibi,

---

1 Limonatalı bira. (ç.n.)

2 "I Heard the Bells on Christmas Day" (Noel Günü Çanları Duydum) adlı Noel ilahisinin sözlerinden. (ç.n.)

gülümseyen Noel kuzenleri gibi içeri girdik. O hediyeyi ona asla veremedim.

Şöyle oldu. İçeride, kanepedeyiz. Ben Lee'nin yanındayım, ufaklıklar da önümüzde, yerde. Ev çok sıcak, bacağıma dayanan bacağı serin, elimi bacağına koymak istiyorum. Elini falan tutmak. Fırında kızaran ete rağmen Lee'nin soyulmuş portakal kokusunu alabiliyorum çünkü ve bu beni deliye çeviriyor. Ama ihtiyar Deyyus hemen orada, leş gibi rom kokuları saçarak ve sakalını kaşıyarak kocaman baba koltuğunda oturuyor. Bu rezilliğe bir saniye daha dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum. Numara yapmak, bütün gün dilsiz bir hayvan gibi orada oturmak zorunda olmak, bütün bunları hissetmek ve hiçbir şey yapamamak, söyleyememek. Aileyle birlikte geçirilen aptal Noel'lerini istemiyordum. Hiçbiriyle olmak istemiyordum, o sırada kendi hasta annemi bile istemiyordum. Tek istediğim hemen yanı başımdaydı ve onunla olamıyordum. Bütün bunlar kaldıramayacağım kadar ağırlaştı.

Ben de fırlayıp kaçtım. Şey yani, aslında sadece ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Marg Teyze, Jaxie canım, yemek bir dakikaya hazır, dedi. Ama ben yürümeyi sürdürdüm, çıplak ayaklarımla diken dolu çimenlikten geçiyorum, çamaşır ipinin yanından müştemilata gidip gölgeye giriyorum ama içerisi leş gibi babam kokuyor, benim de aklım başımda değil, kapana kısılmış gibi panik içindeyim, o yüzden küçük arka kapıdan geçip yakıcı güneşin altına, arka taraftaki yılan gibi kıvrım kıvrım yabani otların arasına çıkıyorum.

Orada kalakalıyorum. Ne yaptığımı bilmiyor gibiyim, yapacak bir şey düşünemiyorum. Ayağımda ayakkabı yok. Anız dolu çiftlik arazilerinde koşamam. Bütün yangın emniyet şeritleri şeytan otlarıyla kaynıyor. Tren rayları da öyle sıcak ki ayak tabanlarınız erir. Babafingom öyle bir kalkmış ki üstüne su torbası asılacak

halde, berbat, saçma sapan, küçük düşürücü bir durum, otuz bir mi çekeyim, yoksa maket bıçağıyla kökünden kesip atayım mı bilmiyorum. Lee beni bu halde buluyor işte, iki gözüm iki çeşme ağlıyorum ama ses çıkarmadan, sefilim. Hemen yanımda kokusunu alıyorum ama ona bakamıyorum bile. Lee aldırmıyor. Elini nazikçe üstüme koyuyor, yüzüme, kulaklarıma, sonra beni öpüyor, ağlayan bir bebeği susturmaya çalışıyormuş gibi hafif sesler çıkarıyor ama ben susamıyorum, çaresizim, o kadar utanıyorum ki. O anda tek istediğim şey onu yatağa atmak değildi, sadece bütün bu şeyleri söylemek istemiştim ama bir türlü konuşamıyordum. İsmini ağzımla söyleyebiliyordum ama ses tellerimi çalıştıramıyordum sanki. Patlayıp alevler içinde kalarak öleceğimi zannettim.

Ondan sonra bir baktım Lee kurumuş yabani otların arasında diz çökmüş. Artık ağlama, diye, beyinsiz bir balık gibi ağzını açıp kapatarak yutkunmayı kes, diye yalvaracağını sanıyorum bir an. Ama Lee şortumu aşağı çekiyor. Saçları ışıl ışıl. O tuhaf gözleri her şeyi anlıyormuş gibi bana bakıyor. Daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu bu defaki, çünkü o kadar hüzünlü, sakin ve şefkatliydi ki sanki kendimize ait bir odada gibiydik. İşim bitince Lee poposunun üstüne oturdu, muzaffer bir gülümsemeyle ağzını sildi, onu sonsuza dek seveceğimi, yanımda tutmak, korumak için her şeyi, ama her şeyi yapabileceğimi, kim ne yaparsa yapsın ondan asla vazgeçmeyeceğimi işte o zaman anladım.

Ondan sonra tabii bir baktım herif tepemde, bir tane indirmeye hazırlanıyor. Yumruğun geldiğini görüyorum ama kurtulmak için kıpırdamıyorum bile.

Otların arasına yüzüstü kapaklandım, bütün dünyanın Lee gibi koktuğundan, bunun da doğru ve güzel olduğundan başka bir şey düşünemedim. Ayağa kalktığımda ikisi de gitmişti.

Mutfağa giriyorum, içeriye ölüm sessizliği hâkim. Herkes kafalarında aptal kâğıt şapkalarla masanın çevresinde, bekliyorlar

ve görünüşe göre nefes bile almıyorlar. Bütün nevaleler hazır, et, sebzeler, sos, içecekler. Her tarafta sim şeritler, renkli kâğıt süsler var. Ama kimse mutlu değil. Burada ne işleri olduğunu unutmuşa benziyorlar. Küçük kuzenlerimin yüzlerinde korku dolu, şaşkın ifadeler var. Annemle Marg Teyze ellerini ağızlarına kapatmış, gözleri fırın saati gibi koskocaman açılmış. Ve tabii benimki oturmuyor. Yeni Hawaii gömleğiyle lavaboya dayanmış, ev yapımı içkiden bir şişeyi kafaya dikmiş. Şişeyi ağzından çekip bana bakıyor.

Rezil herif, diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kafam hâlâ çınlıyor. Sonra Lee içeri giriyor, yüzü kıpkırmızı ve ıslak. Banyodan çıkmış gibi. Ne yapacağını bulmaya çalışıyor. Marg Teyze kusacakmış gibi bir ses çıkarıyor.

Herif üstüme gelince kaçmak için dönüyorum. Ondan sonra kendimi cam kırıklarıyla biraların arasında emekler buluyorum. Ve konuşuyor. Her şeyi bir bir söylüyor. Hem de ufaklıkların önünde. Ne yaptığımızı. Gördüğü şeyi. Gerçi önceden de söylemiştir mutlaka. Kadınlar çığlık çığlığa. Bana yaptıkları yüzünden değil. Hayır canım, ağzıma sıçsınlar benim, onun için bağırmıyorlar tabii.

Sonra Marg Teyze odanın karşı tarafına gidip Lee'yi saçlarından yakalıyor. Çocuklar kapıdan dışarı kaçışıyor. Lee tek bir kere bana bakıyor. Üstünde paçası kesik şort, ön tarafı boydan boya ter lekeleriyle dolu bir tişört var. Ayakları çıplak. Ama esas hatırladığım, mezbahaya götürülen hayvan bakışlı o gözler.

Onunla aynı odada son bulunuşumdu. Cenazeye gelmesine bile izin verilmedi.

Ama Lee'yi böyle düşünmek istemiyorum. Onu karanlıktan çıkardığımda, perdeli bir odadaki kocaman koltuğa oturtuyorum. Yeniden uzamış ve banyodan henüz çıkmış gibi ıslak ıs-

lak geriye taranmış saçlarıyla bir çarşafa sarınmış. Demiryolu'ndaki ucuz, bitli odalardan biri değil bu. Beş yıldızlı. Kalın mı kalın halı. Her yerde yiyecekler ve çiçekler var, soğuk tavukla pizza, şişe şişe şampanya mı ne, tepsilerle masaların üstünde. Lee, çıplak, kirli ayaklarını yüzme havuzundan daha geniş bir yatağın ucuna dayamış olarak arkasına yaslanmış oturuyor. Ve hani ciddi görünmeye çalıştığım sırada beni güldürmek için kaşlarıyla yaptığı o şeyi yapıyor. Ben tertemizim, yetişkin bir erkek gibi güzelce giyinmişim. Ceplerim para dolu. Ama ciddiyetimi koruyamıyorum. Güle güle devriliyorum. Yüzüstü yatağa, onca yiyeceğin üstüne doğru. Lee'yle birlikte.

II

Bir şeyin beni dürtmesiyle, iteleyip durmasıyla uyandım. Hayvan mıydı neydi. Öyle bir hızla ayağa fırladım ki, boğum boğum dallara kafamı çarptım.

İhtiyar, kıvrık yanlarıyla salakça duran rodeo şapkasını sıkı sıkı tutmuş dallardan içeri bakıyordu. Oh oh, dedi. Günaydın madem.

Doğruldu. Bir dalı elinde bir saniye çevirip bir tarafa attı.

Bir şey söylemedim. Sadece gözlerimi kırpıştırdım. Neler olduğunu anlamam biraz sürdü. Tüfeğe uzandığımda ihtiyar gülümsedi, omzunu kaldırdı ki Browniıg'i çoktan koluna taktığını göreyim. Kovboy şapkasını yüzünden geriye itti.

Esaslı bir gece, ha, sence de öyle değil mi?

Ağzımı açınca kuru, yırtılır gibi bir ses çıktı. Sığır derisinin yüzülürken çıkardığı ses gibi bir ses.

İkimiz için de zor bir gece, dedi adam.

Konuşacak tükürüğüm yoktu. Zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Senin kıyametim olduğunu sanmıştım. Kabul ediyorum, bir süre gerçekten öyle zannettim. Ama sonra bu iş için çocuğun birini gönderirler mi dedim kendi kendime. Gönderirler tabii!

Sonra aslında komik olmayan bir şeye gülermiş gibi güldü. Ne sikim laflardı bunlar, hiç anlayamamıştım. Dikenli çalıların

arasından ona baktım, arkasında boydan boya ağarmış gökyüzünü gördüm ve nasıl sıçıp batırdığım bütün şiddetiyle kafama dank etti. Onca yol gitmiş, bütün gece beklemiştim. Hey Allahım, dayanıklılık konusunda bir savaşçıya döndürmüştüm kendimi, ne için, sonunda gidip uyuyakalmak için. Şimdi bir de üstüne yakalanmıştım.

Tam bir serseri sokak çocuğu, dedi.

Uzanıp su şişemi aldı, elimde olmadan biraz geri çekildim. Yabani kedi kadar tedirgin ve huysuzdum. Ayrıca ona saldıracak halim kalmamıştı.

Adam şişeyi sallayıp güldü.

Issızlığın ortasındaki bu genç neyin susuzluğunu çekiyor bakalım? Coşkuyla akan suların mı? Yoksa intikam peşinde misin?

Kaçığın teki miydi yoksa dalga mı geçiyordu anlayamamıştım. Bir şey demedim. Lee'yi bir daha asla göremeyeceğim, diye düşündüm kendi kendime. Bu herif beni buracığa gömer, gömmezse de polislere gammazlardı.

Bir günaydını esirgeyecek misin? Söyleyecek bir şeyin yok mu? Hele bir şeyler iç de, ondan sonra belki, ha? Gel bakalım.

Aman, ne olursa olsun, diye düşündüm. Ayaklarımın üstünde pek sağlam duramıyordum ama ayağa kalkıp açıklığa çıkınca doğruca su deposuna gidip dizlerimin üstüne çöktüm. Herifin elinde silahla arkamda olması umurumda değildi. Sudan başka bir şey düşünemiyordum. Kan gibi sıcaktı, elimden geldiğince hızla ve şiddetle yutkundum, yetişemez hale gelince de suyun suratımdan, boynumdan aşağı akmasına izin verdim, sonunda yaşlı adam uzanıp musluğu kapattı. Bir süre yapış yapış toprakta öylece yattım kaldım. Adamın beni seyretmek üzere gerilediğini hissetmiştim.

Düşündüğümden kötüymüş, dedi.

Sonra yanıma gelip kolunu uzattı, küçük bir çocuk gibi elini tuttum, olduğum yerde sallanarak ayağa kalktım. Beni hemen bı-

rakmadı. Onun yerine elimi çevirdi, koluma baktı, kuruyup pul pul olmuş kanları gördü.

Epeyce mis kokulu çiçeklerin içinde kalmışsın, dedi.

Neden bahsettiğini anlamadım, o yüzden bir şey söylemedim.

Şöyle güzel bir yıkandıktan sonra kendini daha iyi hissedersin.

Sadece su istiyordum, dedim.

Afiyet olsun evladım. Ama şu haline bir bak. Kılığın kıyafetin çamaşırhaneye kendi başlarına gidebilecek duruma gelmiş.

Ne dediğini o zaman çaktım. Leş gibi koktuğumu söylüyordu. Kıpkırmızı kesildim. Esas olarak kızmıştım ama utanmıştım da. Üstelik söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü orada yeni doğmuş bir dana kadar titrek bacaklı bir halde dikilirken karnımda sıcak bir solucan gibi dolaşan su onun suyuydu.

Su avlusunda sabun var, dedi. Sana bir de havlu verebilirim.

İyi, her neyse, dedim.

Ah, dedi. En güzeli.

Yıkanmak istemiyordum. Sadece gölge bir yerde yatmak istiyordum. Ayrıca bunun onun için böyle önemli olması da tuhafıma gitmişti, hiç hoşlanmamıştım bundan ama silah ondaydı, o yüzden ne yapacaktım yani? Havlusunu aldım, peşimde adamla değirmene gittim. Yalağın etrafındaki avlu o kadar çok telle sarılmıştı ki deli bir kadının örgüsüne benziyordu. Kapı işkembe gibi kaba sabaydı ama biraz geriye çekince yayın hâlâ iyi durumda olduğunu gördüm. Bu ihtiyar kaç keçinin hakkından gelmişti acaba? Ve benim gibi kaç mankafanın? Çitin içinde, yalağın yanında teneke bir kovayla sıkmalı bir şişe sabun duruyordu. Yaşlı adam, sofra donatmış gibi elini sallayarak içeri girmemi işaret etti.

Hazır oradayken üstünü başını da iyice yıka. Her şeyini. Hemen kururlar, sana verecek yedek bir şeylerim de var.

Ona bakakaldım sanırım. Kaşlarını kaldırıp, hadisene ne duruyorsun, der gibi sırıttı. Ama yabancının birinin gözünün önünde donumu indirecek değildim, yok artık daha neler.

Hadi sen işine bak. Ben de ikimize çay yapayım.

Botlarımı çıkarmak için bile adamın kulübeye dönüş yolunu yarılamasını bekledim. Kapıya bir göz attım. Bir yaban keçisinden daha akıllı olup olmadığımı düşündüm. Sonra kapıyı itip içeri girdim.

Ayaklarımın altındaki zemin keçi kakalarıyla sünger gibi olmuştu. Rutubet ta çoraplarıma çıkıyordu. Yalağın yeşillenmiş iç yüzeyine bir dakika kadar baktım, şapkamı çite astım, telefonu direğin üstüne koydum ve üstümle başımla yalağa girdim. Bu moruğun neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama işleri onun için kolaylaştırmamaya kesin kararlıydım.

Ve amanın, su nasıl soğuktu, nasıl soğuktu. Sarnıcın suyuna benziyordu, sert ve buz gibiydi. Suyun soğukluğundan feryadı bastım, herifin ta yolun yukarısından güldüğünü duydum. Siktir git moruk diye düşündüm. Gül bakalım. Ama sarnıçta olduğu gibi, soğuk su bir süre sonra insanı canlandırıyordu, sonra alıştım, bir an her şeyimle özgür kalmışım gibi suda süzüldüm.

Daha sonra yukarı çıktığımda adam kulübenin önünde, yerde bir ateş yakmıştı, kocaman kara çaydanlığı neredeyse kaynamak üzereydi. Havluya sarınmış halde yalınayak orada duruşuma baktı, öyle bir afallamıştı ki sapık mapık değildi galiba. Herhalde o sırada epey kötü durumdaydım. Yolda edindiğim çiziklerle kesiklerin yanı sıra, evden ayrılırken taşıdığım şişliklerle bereler de vardı. Üstümü başımı olduğu gibi çıkarmayı planlamamıştım ama soğuk giysiler üstüme yapışınca it gibi titremeye başlamıştım, o yüzden yalaktan çıkar çıkmaz bütün kıyafetlerimden kurtulup

hepsini yel değirmenine astım. Kaba havluyla ovalanmak biraz iyi geldi ama ancak avludaki ateşle kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım.

Vay be, dedi adam. Buraya kadar dişini tırnağına takarak gelmişsin gibi görünüyor.

Bir şey söylemedim. Telefonu şapkama sarmıştım, havluyu yukarıda tutmak için bohçayı sıkı sıkı göğsüme bastırıyordum. Bacaklarımdaki kılların alevler içinde kalacağını düşünene kadar ateşe sokulmuş halde durdum. İhtiyar kulübeye girdi. Bir elinde teneke bir tabak, diğerinde giysilerle dışarı çıktı.

Al bakalım, dedi.

Kıyafetleri aldım ama hemen oracıkta giyecek değildim.

Öyle ya, dedi adam. Gel, içeri gir. Şöyle.

Tabağı yere koydu, içinde bir hamur topağı olduğunu gördüm. Adam bir süt kasasına oturdu, hamurdan bir parça kopardı, biraz yassılttı ve küllenmiş kömürlerin üstüne, yan tarafa koydu. Hamur sıcakta büzüldü ve inanılmayacak kadar güzel bir koku yaydı. Artık dayanamaz hale gelene kadar seyrettim.

Kulübenin içi loştu. Benim madenci barakası gibi beton zeminli ve dikme duvarlıydı ama daha genişti, daha iyi inşa edilmişti ve bu herifin kesinlikle daha fazla eşyası vardı. Odun sobasının yanındaki pencerenin altında teneke bir lavabosuyla bir de kovası vardı. Pencerede cam yoktu, sadece kepenk dışarı itilip demirle tutturulmuştu. Eski bir demir karyola, bir şilte. Bir masa. İki sandalye. Duvarlardan birine dizilmiş çam ağacı sandıklarda kitaplar duruyordu. Her taraftaki jarrah ağacı tahtasından bardaklarla kupaların yanında taşlar, deniz kabukları, kuş yuvaları ve kemik parçaları. En güzeli de et dolabıydı. Sinek telinden yapılma bir şeydi alt tarafı aslında. Bir zamanlar yeşile boyanmıştı ama renk solup süte dönmüştü. Karıncaları uzak tutmak için ahşap ayakların her biri su dolu bir tenekenin içindeydi. Mükemmeldi. Yarım

saniyeliğine kendimi dolabı sürükleyerek gölden geçirip kanguruyu astığım kayalığa kadar götürürken gördüm. Ama bu nasıl olabilirdi? Ne yapacaktım, dolabı çalacak mıydım?

Tüfeğim kapının iç tarafındaki duvara dayalıydı ama şarjörü gitmişti, namluda da kurşun olmadığını tahmin ettim. Çifteyi hiçbir yerde göremiyordum.

Sonunda tam ihtiyar heriflerin giyeceği türden bir şey olan şortu giydim, tişörtü üstüme geçirdim. İkisi de odun dumanıyla limonlu ve tanıdık bir şey kokuyordu. Kapının yakınında küçük bir tıraş aynası vardı ama bakmak istemedim. Şapkayı taktım, telefonu şortun cebine tıktım, yürürken pat pat bacağıma çarpıyordu.

Dışarıda, ateşin başında yaşlı adam ekmeğin üstündeki kumlarla külleri silkeleyip yarısını bana verdi. İki maşrapaya çay doldurup birini bana uzattı. Bekleyebildiğim kadar bekledim ama yine de çaydan ağzım yandı. Ekmeği üç koca ısırıkta yuttum, yaşlı adam gülüp kendi ekmeğinden kalanı bana verdi. Bir parça hamur daha aldı, kömürlerin üstüne koydu. Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. O oturuyordu, ben ayaktaydım. Tuhaftı.

Sonra kendime bir sandalye almamı söyledi, böyle iyi, dedim. Onu biraz kızdırmışım gibi dişlerini birbirine vurdu, birkaç saniye sonra gözümü işaret etti. Gözün fena morarmış dedi.

Omuz silktim.

Kavgacı bir tipsin demek?

Çayımı yudumladım.

Burada toslayacak pek kapı bulunmaz.

Burnumu çekmekle yetindim. Neden bahsettiğini anlamamıştım.

Ee, dedi, ava çıkmıştın, ondan sonra bir şekilde uzaklaşıp diğerlerini kaybettin ve kendini burada buldun, değil mi?

Öyle diyorsan öyle olsun.

Nasıl olsun?

Öyle olsun dedim.

Hımm, dedi, yani aslında öyle değil?

Bilmek istediğin nedir? diye sordum.

Bak şimdi, biraz meraklıyımdır, dedi gülümsemeye devam ederek.

Buna karşılık hiçbir şey söylemedim, adam da bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi tekrar tekrar süzdü beni. Camların arkasında gözleri iki tombul balık gibi yüzüyordu. Huzursuz balıklar.

Kendini benim yerime koy evladım. Burada tek başımayım, kırk yılın başında bir bile kimseyi gördüğüm yok, adamın biri selamsız sabahsız evime gizlice sokulursa kimdir, necidir, hırlı mıdır hırsız mıdır diye öğrenmek için yanıp tutuşurum elbet. Anlıyorsun ya?

Omuz silkip ekmeğimi çiğnedim, ateşin kömürlerine baktım.

Neyse, cam ele verdi seni, dedi. Ya dürbünün camları, ya da tüfeğin dürbünü. Bil diye söylüyorum. Güney yönünde bir ışıltı çarptı gözüme. Yalnız yaşayan bir beyefendi her şeyi fark eder, buralarda da herhangi bir olay olağanüstü bir şeydir. O yüzden ihtiyar gözlerimi dört açtım, hani filimlerde öyle derler ya, bir baktım oradasın, daha yaklaşmışsın ama kayalığa doğru çıkmışsın. Dün tuzdaki o taşların oradaydın, doğru mu?

Başımla onayladım.

Görülmeye değer bir şey, değil mi?

Burada olduğumu baştan beri biliyor muydun?

Ah, bir fikrim vardı. Yalnız bir adam hayvani doğasına döner evladım. Sen de aynı fikirde değil misin?

Bilmem. Belki.

Bak, hayvan olur demiyorum ha.

Saçma atan o çifteyi düşündüm yine. Şimdiye kadar çoktan ölmüş ya da saçma dolu bir şekilde kan kaybeder halde olabileceğimi biliyordum.

Yani işte yabani bir yaratık gibi ben de seni hissettim, dedi. Varlığını sezdim, beni gözetlediğini hissettim. Aman evladım, ne halde olduğunu düşünürsek, kokunu da almamış olmam mucize. Bir de sırt çantan gibi ufak bir mesele var tabii. Çantayı şimdi bile görebiliyorum buradan.

Kasap kütüğüyle çengelden ileriye, bütün gece saklandığım çalılıkların arasına baktım, çanta orada, kabak gibi ortadaydı, yeşillerle grilerin arasında bir mavilik parlaması gibi göze çarpıyordu.

Hay Allah, dedim kendimden tiksinerek.

Ama ben yine de medeni bir adamım biliyorsun, insanın dünyaya bir anlam verebilmesi için kokularla gölgelerden fazlasına ihtiyacı vardır. İnsanın bir hikâyeye ihtiyacı vardır. Sen ne dersin?

Telden yapılma bir maşayla ekmeği altüst etmesini seyrettim. Yanmış un kokusu başımı döndürüyordu.

Hadi anlatsana, dedi. Sıra sende.

Ne? dedim.

Zavallı ihtiyarcığa hikâyeni anlatsan, olmaz mı?

Anlatacak bir şey yok, dedim.

Öyle mi diyorsun?

Anlatacak bir şey yok dedim ya.

Kaybolmadın yani?

Hayır, sayılmaz.

Ha? dedi kulakları ağır işitirmiş gibi başını benden yana çevirerek.

Kaybolmadım, dedim.

Peki kim yolladı seni?

Hiç kimse.

O zaman nasıl oldu da geldin buraya?

Yürüdüm, dedim.

Peh!

Omuz silktim.

Nereden yürüdün, otoyoldan mı?

Daha uzaktan, dedim.

Ne kadar uzaktan?

Önemli değil, dedim. Zaten çok fazla şeyi açığa vurmuş olduğumun farkındaydım. Monkton'a kadar izi sürülebilecek ekmek kırıntıları bırakmak istemiyordum ardımda. Herifin orada kimi tanıdığını bilemezdim.

Araba çaldın demek, öyle mi? Kaç yaşındasın sen evladım?

Araba maraba çalmadım, dedim

Bana giren çıkan yok evladım, kanun adamı değilim ben. Halini görüyorum.

Yürüyerek geldim. Bütün yolu.

Nereden bütün yolu?

Bakışlarımı ondan kaçırıp küllere, kömürlere, kırıntıları aşırmaya gelmiş karıncalara çevirdim.

Ve bak şu Allah'ın işine ki bana rastladın. Bu kuş uçmaz kervan geçmez ıssızlığın ortasında.

Burada birinin olduğundan bile haberim yoktu, dedim.

Ne dalgan var ha? dedi tepesi atmış halde. Burada işin ne? Amacın ne?

O beni ilgilendirir diyerek elimden geldiğince dikleştim, üstüme gelecek olsa dövüşmeye hazırdım. Herif yaşlıydı, bense gençtim, hâlâ oturuyordu, bense ayaktaydım. Üstüme gelecek olursa ilk darbeyi vurmak zorunda olduğumu biliyordum.

Ama artık beni de ilgilendiriyor, değil mi?

Saçmalık, dedim.

Mesele şu, bir yerden geliyorsun.

Hangi cehennemden geldiğim önemli değil.

Ve bir yere gidiyorsun.

Aman be, kimin umurunda?

Ah, bana kalırsa ikimizin de umurunda.

İhtiyar yeniden gülümsemeye başladı, ekmeğini maşayla alıp soğusun diye birkaç çubuğun üstüne yerleştirdi. Sonra gümüş favorilerini sıvazladı. Onu cidden anlayamıyordum. Ayrıca yelkenleri suya mı indirmeliydim, yoksa kuyruğu dik mi tutmalıydım, onu da bilmiyordum. Silah niyetine elindeki tek şey o dikenli tel parçasıydı ama adam sonra onu da yere bırakıp iki eliyle kafasını kaşıdı ve içini çekti.

Eh, iyi madem, dedi sonunda. Hikâyen buysa ya hayal gücün sıfır, ya da cömertlikten yoksun birisin. Sırf orta kısımsın anlaşılan. Ne başın var, ne sonun. Hayal kırıklığına uğradım.

Tuz lazımdı, diye kaçırdım ağzımdan.

Ha? Tuz mu çıktı şimdi de?

Etimi saklamak için tuz lazımdı. Hepsi bu. Çatını gördüm, bakmaya geldim.

Bana bakmaya.

Dinle, seninle bir alıp veremediğim yok. Benim de silahım vardı biliyorsun. Öyle biri olsaydım bir şeyler yapabilirdim.

Ama öyle biri değilsin?

Hayır.

Bana zarar verme imkânın vardı ama geri durdun, onu teslim ediyorum. Bir mesaj getirip getirmediğini merak etmemin sebebi de bu.

Mesaj yok, dedim.

Adam birden afallamış, biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi yumuşadı. Ya, dedi. Mesaj yok demek.

Seni korkutmak istememiştim.

Eh, sen bir gizemsin o zaman, dedi ekmeği yeniden alıp ikiye bölerek. Bir parçayı bana uzattı. Ama ben gizeme doydum artık, dedi.

Barbarın teki olmadığımı ona ispatlamak için ekmeğimi yavaşça yedim. Belki kendime de ispatlamaya çalışıyordum bunu. Adam elindeki ekmeğe baktı, içinde ipuçları barındırabilirmiş gibi evirip çevirdi.

Bazen neyin gerçek, neyin yalnızca... Serap olduğunu anlamak için epey çaba harcamak gerekiyor. Anlıyor musun?

Evet, dedim.

Böyle bir yerde, tek başına, insan sık sık kuruntuya kapılıyor. Neye güveneceğini bilmek zor. Yani sen epey bir muammasın.

Neyim?

Bir tür sorunsun evladım.

Öyle olması şart değil, dedim. Kimseye bir şey söylemem. Senin hakkında, burası hakkında, artık burada her ne yapıyorsan, onun hakkında.

Bunu nereden bileceğim?

Söylemem dedim ya, oradan bileceksin. Niye söyleyeyim? Bu işe bulaşmak istemiyorum. Siktir etsene, kim olduğunu, ne iş peşinde olduğunu bilmiyorum, doğrusu sikimde de değil. Yapacak başka işlerim var. Seni hiç görmedim, sen de beni hiç görmedin, nokta.

Adımı bilmiyor musun gerçekten?

Nereden bileyim be? dedim dolu ağzımla.

Doğru mu bu?

Başımla onayladım.

Peki doğru söylemek senin için bir anlam ifade ediyor mu? Yani demek istiyorum ki, senin için önemli mi? Sana yalan söylendi mi, hakkında yalan söylendiği oldu mu?

O zaman çiğnemeyi bıraktım. Üstüme bir soğukluk çöktü. Sanki adam içimi görüyordu.

Doğru söylüyorum, dedim.

İyi, sözüne inanmak zorundayım evladım.

Benim de seninkine inanmam gerekiyor.

Evet, dedi dalgın dalgın.

Söz verdiğinde.

Ne dedin?

Söz verdiğinde dedim. Kim olduğumu bilmiyorsun, beni hiç görmedin.

Elbette.

Tamam o zaman.

Sonra bir süre ateşe baktı.

Yani buraya gerçekten benim için gelmedin?

Hasiktir ulan, şimdi söyledim ya.

Ne olduğu belirsiz bir mesajın bile yok?

Hayır, dedim. Beni kimse yollamadı.

Ekmeğini ısırdı, ihtiyar bir adam gibi, dişleriyle dişetleri acıyormuş gibi. kum ve bilyeli rulman çiğnemeye çalışıyormuş gibi yedi. Gözlerinden de bir şey silinmişti. Beni kimsenin yollamadığını duyunca rahatlamış mıydı, yoksa hayatının en kötü haberi miydi bu, anlayamamıştım.

Seni tanımam mı gerekiyor? diye sordum. Yani ünlü falan mısın?

Hayır, dedi. Hiç kimseyim. Tanrı'ya şükürler olsun ki eskiden her neydiysem artık değilim. Gerçi bunların bir önemi kalmamış olabilir. Her şey unutulmuş, hatta belki affedilmiştir, gayet mümkün. Ama bu fikre güvenmiyorum. Bunun sebebi artık kimsenin aldırış etmediğini düşünmenin kolaylığı mı, yoksa korkunçluğu mu bilmem.

Söylediklerini anlamamıştım. O yüzden bir şey demedim. Ekmek güzeldi, çay daha da güzeldi. Ayrıca adam haklıydı, banyo iyi gelmişti ama aynı zamanda bebek gibi uykumu getirmişti. Ve-

randaya yığdığı boka püsüre, ip kangallarına, baltaya ve balyoza, dalgalı demir levhanın altındaki şilteye baktım.

Anlayacağın, dedi dumanları tüten kömürlere bakarak. Bir erkeğin yapmayacağı işi yapsın diye çocukları yollarlar. Hepsini uyuşturucuyla doldurur, tepeden tırnağa silahlandırırlar. Sadece Afrika'da, sadece bugünlerde de değil, Habil'le Kabil'den beri yapıyorlar bunu. Seni gerçekten kıyametim sanmıştım.

Ona tam anlamıyla kafadan kontakmış gibi baktığımı yakalamış olacak, çünkü hafifçe güldü ve sustu.

İsmim Fintan, dedi. Fintan MacGillis.

Afrika'ya gittin mi hiç? diye sordum.

Soran kim?

Unut gitsin.

Hayır, oraya gittiysen unutamazsın.

Bir süre ona baktım. Herifi bir türlü çözemiyordum.

Hikâyelerimiz. Güvelerle pasın yiyip bitireceği yerlere saklıyoruz hikâyelerimizi.

Çayımın dibini toprağa döktüm, çenemi kapalı tuttum.

Hikâyelerimize pek ihtimam gösteririz, değil mi? Kıymet verdiğimizden değil, kendimize saklamanın daha güvenli olmasından. Seni çözebilmiş miyim? Ortak yönlerimiz bu kadar fazla mı?

Küçük maşrapayı ellerimde çevirip başka tarafa baktım.

Sen yolunun başındasın, bense artık sonuna yaklaşıyorum.

Adım Jackson, dedim. Jaxie Clackton.

Ha şöyle.

Evet, diye düşündüm. Beyinsiz hıyar, yaptın işte yapacağını. O da tamı tamına aynı şeyi düşünüyordu belki. Kendimizi göstermiş, isimlerimizi söylemiştik. İkimiz de kendimizi ele vermiş sayılırdık artık.

Fintan MacGillis hakkında ne düşüneceğimi hiçbir zaman bilemedim. Nihayetinde nasıl bir adam olduğunu öğrendiğim söylenebilirdi, belki önemli olan da buydu. İrlandalıydı, bunu en başta söyledi. Ama ne yapmıştı da sonrasında gelip buraya, gölün yanına yerleşmişti, önceden nasıl biriydi, onları hiç öğrenemedim. Adamakıllı öğrenemedim. Ağzından bir şeyler kaçırıyordu ama başlangıcı ve orta kısımları asla tam olarak anlatmadı. Dediği gibi, yolun sonuna vardığı sıralarda çıkagelmiştim, bu kadarı da ikimize fazla fazla yeterdi. Ne demek istediğini ancak şimdi anlıyorum. Çok uzun süre yalnız kaldığı için kendi kendine konuşan, yapmak üzere olduğu şeyleri, yapması gereken şeyleri, yapmayı unuttuğu şeyleri kendi kendine söyleyen o ihtiyarlardandı. O kadar çok konuşuyordu ki insanın üstüne bir çöp yığını kusuyordu sanki. Neyin doğru, neyin palavra olduğunu anlamak için üst üste birikmiş bütün o sözcükleri tek tek inceleyip düzenlemeniz gerekiyordu. Demek istediğim şu, çok gürültü çıkarıyordu ama bazen fazla bir şey söylemiyordu. O aksanıyla, süslü ve ezgili konuşmasıyla lafları bazen kamuflaj gibiydi. Bunu hayatı boyunca yaptığını, hemen göz önünde bir yerde saklandığını içinizde bir yerde anlıyordunuz.

Bir ayyaşın yüzüne sahipti ama görebildiğim kadarıyla etrafta yağmur suyuyla çaydanlıkta demlenen çaydan başka içecek bir şey yoktu. İp gibi mavi damarların kıvrım kıvrım sardığı ince bacakları vardı. Üst dişleri takmaydı ve insanı deniz tutmasına uğratacak kadar çok hareket ediyorlardı. Gözlüğü de her zaman çarpık duruyordu, bir sapı kopmuştu, yerine tutturulmuş tel domuz memesi gibi kabaydı. Yarı sağır olduğu da gayet açıktı. Bir şey söylediğinizde çoban köpeği gibi başını yana eğiyordu.

O ilk gün bütün sabah orada oturduk, bana öyle geldi. Ekmek bitince ihtiyar ateşi yeniden harladı, ondan sonra da beni de ateş kadar kolayca canlandırabilecekmiş gibi meraklı, teşvik edici sorularına döndü. Ama dikkatliydim. Başkalarının buraya gelip

onu sıkıştırması ihtimaline karşı, bir şey bilmesini istemiyordum. Birkaç hafta daha maden kazı alanında kalmayı düşünüyordum çünkü.

Yaşadığı yerin bu vilayette hâlâ koyun yetiştirilen günlerden kalma eski bir çoban kulübesi olduğunu söyledi. Arazinin kime ait olduğunu sordum, bilmediğini söyledi ama bir zamanlar bildiğini, sonra işlerin değiştiğini tahmin ettim. Millet o yercücesi Çinlilerin arazi aldığından bahsedip durur ama burayı herhangi biri almış olabilirdi tabii. Arazinin sahipleri her kimse, burada bir şey yapmak için aceleleri yoktu. Ne hayvan vardı ortada, ne makine, ne de insan. Sadece o, ben ve birkaç yaban keçisi.

Telefonu ya da telsizi olup olmadığını sordum, güldü. Bende telefon olduğunu gördüğünü söyledi. Sinyal yok dedim. Yani kaput durumdaydık. Sonra arabasını sordum, araba maraba yok dedi, hiçbir zaman arabası olmamıştı. İşte o zaman biraz sarsıldım. Yani bu adam gerçekten öyle münzevi bir madenci ya da eğlence olsun diye keçi haklayan bir hafta sonu gezgini değildi. Burada, tuz diyarında tatil yapacak hali de yoktu herhalde. Kuş uçmaz kervan geçmez bir adaya atılmış bir denizci gibiydi. Bu herif burada mahsurdu be.

Tuhaftı. Ve de ilginç. Epey meraklanmıştım aslında. Ama kendimi toplayıp yola düşme hevesim daha fazlaydı. Adam beni bırakırsa tabii, çünkü görebildiğim kadarıyla hâlâ onun borusu ötüyordu. Ben de gözleyip bekledim. Adamsa düşünüyormuş gibi ateşin başında oturmaya devam etmekle yetindi. Soru havada asılıydı. Üstümde herifin bol şortuyla gömleği, ayaklarım çıplak, bundan sonra ne bok yiyeceğimi merak ederek kıvranıyordum.

Sonra adam kıpırdandı, ayağa kalkıp yeniden çay yapmaya girişti. Mırıldanıyor, homurdanıyor, ağzının içinde bir şeyler geveliyordu. Ondan sonra bir osuruk saldı.

Ay, dedi. Terbiyesizlik.

Hiç bana bakma, dedim.

Ne dedin?

Hiç.

Affını rica ediyorum, dedi. Kendimi unutuyorum.

Ne zamandır buradasın? diye sordum.

Ha, dedi çay yapraklarını toprağa dökerek. Uzun zamandır. Senelerdir.

Kaç senedir mesela?

Ha, sekiz? Evet, galiba sekiz.

Sen de mi yürüyerek gelmiştin buraya? diye sordum, halbuki o kadar boku püsürüyle buraya yürümesinin imkânsız olduğunu açıkça görüyordum.

Hayır, dedi. Elbette hayır. Bırakılmıştım. Bu da nereye çeksen oraya giden bir laf, değil mi?

Yani seni buraya biri mi getirdi?

Getirdiler.

Bütün bu öteberilerle?

Başıyla onayladı.

Nereden?

Senin de mutlaka bildiğin üzere oğlum, bunun bir önemi yok.

Buraya öylece bıraktılar mı yani seni?

Hı-hı.

Tanrım.

Öyle. Ama burası sürgün yeri olduğu kadar sığınak da. Özgür bir tutsak olduğumu söyleyebiliriz. Dostoyevski denen adamı okudun mu hiç? Okulda okutuyorlar mı kitaplarını?

Başımı iki yana salladım.

Yazık.

Çok eşyan var.

Adam, onun gibi biri için yeterli olandan fazla güneşe maruz kalmış gibi pul pul ve kızıl-sarı renkli kafasını yana yatırdı.

Ne dedin?

Çok eşyan var diyorum. Buraya sekiz sene yetecek yiyecekle gelmedin ya.

Hayır, hayır. Biri geliyor. Paskalya'da ve Noel'de. Ekseriyetle. Ekseriyetle.

Kim? Kim geliyor?

Artık her kimseler Jaxie. Bilmene gerek yok. Birbirimizi anladığımızı sanmıştım.

İyi, tamam. Ama hasiktir yani.

Senede iki kere biri yiyecek ve öteberi getiriyor, birkaç kitap, bazı haberler. Ama Paskalya geldi geçti, şey, kimsecikler görünmedi. Yani.

Peki Noel'de de gelmezlerse ne olacak?

Eh, onu da o zaman göreceğiz, değil mi?

Benim görmeyeceğimi ona söylemek için uygun bir an olmadığını düşündüm. Noel'de burada olmayacaktım. Yok daha neler, Noel'e daha aylar vardı be.

İnsanın hiçbir şeyin kesin olmadığını zamanla öğrenmesi gerekir, dedi maşrapaları doldurarak. Kendime böyle söylüyorum tabii ama zihni disipline sokmak epey bir çaba gerektiriyor. İnsan ayağını basacak sağlam bir toprak parçasının hasretini çekmeden edemiyor. O yüzden ben de güneşin her gün gölün karşı kıyısında doğmasıyla, çatının yerli yerinde olmasıyla, avluya keçilerin girmesiyle avunuyorum. İşte böyle, yeni bir gün daha diyorum kendi kendime, bu da yeter evelallah. Ama üzülerek söylüyorum ki bu his kalıcı olmuyor. Anlayacağın, geleceği olmayan bir adam bile, nasıl desem, beklenti nöbetlerine tutuluyor. Bundan sonra ne var? Ne zaman? Gelecekler mi? Hepsi bu mu? Ne olacak?

Ondan sonra o uzun sessizliklerinden birine gömüldü. Plastik dişlerini çiğnedi, ben de tepeli güvercinlerin gidiş gelişlerini dinledim, maşrapama üfleyip üfleyip çayımı elimden geldiğince

hızlı içtim. Bir süre böyle geçti, ondan sonra bir hamle yapmayı denemeye değeceğine karar verdim.

Dinle, dedim ayağa kalkıp kırıntıları üstümden süpürerek. Yolcu yolunda gerek.

Ne? dedi. Şimdi mi?

Orada olduğumu henüz hatırlamış gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

Dönmem gerekiyor, dedim.

Nereye döneceksin?

Kampıma.

Ha. Evet. Peki bu konak neredeydi?

Güneyde, dedim. Bir ağaca asılı bir kanguru bırakmıştım. Bozulmaya yüz tutmuştur artık.

Ah, bir dilim kanguru, bak işte onun için neler vermezdim. Keçiler hayatımı kurtarıyor Jaxie ama o tekdüzelik yok mu o tekdüzelik.

Arada sırada sana biraz getirebilirim, dedim. Cidden yapıp yapmayacağımı kestiremiyordum aslında. Değiş tokuş ederiz belki.

Eliyle yine oturmamı işaret etti ama huzursuz ve sinirli bir şekilde orada dikildim.

Çamaşırların, dedi. Kurumamıştır daha.

Kuruduğu kadar artık, dedim. Halbuki nemli üst başla yürümekten nefret ederim, hele ıslak çorap yok mu, çıplak ayakla kenefe girmekten beterdir.

Öğle yemeğine kal, dedi. Et arttı, bol bol etimiz var.

Yok, dedim. Ben yola çıkayım.

Pek iyi görünmüyorsun.

İyiyim dedim ama aslında geberiyordum, her yerim ağrıyordu.

İyi, dedi, gitmeden önce ihtiyar adama bir iyilik yapar mısın Jaxie?

Duruma bağlı, dedim.

Biraz odun getirmem lazım anlayacağın, dedi. El arabasıyla taşısak, ne dersin? Sonra sana biraz keçi eti paketlerim.

İyi, dedim omuz silkerek. Tamam. Gidip botlarımı alayım.

Gerek yok, dedi. Burada bot var. Hem kıyafetlerin biraz daha kurusun.

Adamın giysilerinin içinde olmak yeterince tuhaftı zaten. Yine de verandada çorapsız vaziyete bir kasanın üstüne oturdum, yabancı bir çift botu ayaklarıma geçirdim. Tüfek omzunda asılıydı, durup dururken ortalığı karıştırmak istemiyordum.

Böylece el arabasını yolda biraz ittik, daha doğrusu ben ittim, o da yanımda yürüyüp kafa şişirdi. Botları ağır ve yamuk yumuktu, teker izleri de dalgalı görünüyordu. Birkaç kere fenalaşır gibi oldum ama kusacak kadar kötülemedim. Böyle hasta gibi bir durumdayken maden kazı alanına dönüş yolculuğu nefis geçecekti herhalde.

Çerçöp yığınını geçip somon okaliptusları ve mangartlardan oluşan ağaçlık alana girdik. Zemin dallarla, karınca yeniği ağaç parçalarıyla doluydu. El arabasını doldurmak uzun sürmedi. Geri dönerken daha iyiceydim, ihtiyar da aslında komşu olacak kadar yakın oturduğumuzdan, günün birinde gelip de ona biraz kanguru eti getirirsem diye aramızda bir işaret, mesela bir ıslık ya da belli bir çığlık kararlaştırmamızın iyi olacağından bahsederek kafa ütülüyordu. Kullanabileceğimiz bir kuş sesi çıkarıp çıkaramadığımı sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden leş kargası sesi çıkardım. Herif deli gibi gülüp mükemmel olduğunu söyledi. Buraya geldiğimde çalıların arasında kalıp bu sesi çıkaracakmışım, böylece o da bir tehlike olmadığını anlayacakmış. Aslında zerre umurumda olmadığı halde sırf bir şey söylemiş olmak için, tamam o zaman, dedim.

Kasap kütüğünün oraya gelince el arabasını yere bıraktım, çantamı, dürbünümü ve ceketimi almak için çalıların arasına girdim. İhtiyarın arabayı devralıp odunları götüreceğini düşünmüştüm ama o cır cır konuşarak benimle geldi. Öteberimi almak için eğildiğimde zemin ayaklarımın altında yumuşadı, dizlerimin üstüne düştüm. Adam arkamdan bir şeyler söyledi, doğru dürüst duyamadım, o zaman seni şerefsiz moruk, diye düşündüm, bana ilaç verdin.

Yeterince hırpalanmışsanız bu hissi tanırsınız. Dünya ta uzaklardadır, bozuk bir televizyon sinyali gibi dışınızda bir yerde vızıldar. Tıpkı bir elektrikli çit tarafından çarpıldığınızda her şeyin bir süreliğine dalgalanıp benekler içinde kalması gibidir bu, bir dakika kadar sonra dünya çağlayarak geri döner. Öyle bir durumdaydım sanırım. Kan, et ve talaş kokusu alıyordum; sikerim böyle işi, gene kasap tokmağıyla marizlenmişiz, soysuz herifi gebertece-ğim diye düşündüm kendi kendime.

Ama tangur tungur birtakım sesler var, şerefsizin biri de şarkı söylüyor. Gözlerimi açıyorum, tepemde oluklu sacla jarrah ağacı odunundan kirişler var, dört bir yanı da duman sarmış. Yanan çöl çamlarının kokusu. Ayrıca altımdaki zemin lüks bir biçimde yumuşak. Gözlerimi kırpıştırıp büyük bir dikkatle başımı çeviriyorum, turuncu toprak, bataklık okaliptusları, kasap kütüğü ve çoban kulübesinin ön tarafındaki her şey. Ama gölgeler baştan aşağı yanlış. Sanki öğleden sonra oluvermiş gibi.

Bu da ne be?

Doğrulup oturdum, kolumu teneke duvara vurdum, Fintan MacGillis kapıdan içeri kafasını uzattı.

Ee, nasılsın?

Ne verdin bana?

Ne dedin?

Bana ne yaptın ulan?

Şey, seni el arabasına yükledim diyebilirim. Odunu sonra toplarız.

Bana bir şey verdin!

Çayla ekmek verdim ya. Hâlâ açsan şimdi biraz et pişirmek üzereyim.

Verandada bir şiltenin üstüne uzatılmıştım. Buraya geldiğimi hatırlamıyordum. Ama aç olduğumun farkındaydım. Vay canına, acımdan ölmek üzereydim.

Biraz başın döndü evladım. Susuzluktan diye tahmin ediyorum. Şimdi iyice misin?

Galiba, dedım.

İşin aslı başım kopacak gibi ağrıyordu ama öyle pek sersemlemiş halde değildim.

Magnet nedir?

Ne?

Öyle deyip duruyordun da ondan.

Hiç, dedim. Hiçbir şey değil.

İnanmamış gibi dudaklarını sarkıttı ama üstelemedi.

Öğleden sonra olmuş, dedim ayağa kalkarak. Vakit geç.

Veranda sütununa dayandım ve üstümdekilerin kendi giysilerim olmadığını hatırladım. Şortun ceplerini yokladığımda telefonu bulamadım.

Şurada, masanın üstünde, dedi İrlandalı.

Ne sikime aldın telefonumu?

Cebinden düşmüştü Jaxie. Fazla heyecanlanma bakayım. Burada işte, bütün diğer eşyalarınla birlikte.

Burnunu iyice sokup güzelce karıştırmışsındır hepsini herhalde.

Sakin ol. Arkadaşını yitirmek istemezsin herhalde, zaten çok az arkadaşın var.

O siktir git der gibi sırıtışıyla güldü, şerefsiz moruğun telefonumu karıştırdığını anladım. Resimlere, mesajlara bakmak için bütün gün vakti olmuştu. Gözleriyle parmakları Lee'nin her yanında, boktan hayatımın dört bir tarafında dolaşmıştı. Lee'yi saçları kazınmışken, yara içindeki o çirkin haliyle görmüştü, bu da onu çıplak görmesinden beterdi. Var ya, herifin iki gözünü parmaklarımla oyabilirdim o an. Bir tel parçasıyla boğazını sıkabilirdim.

İyileşmenin şerefine mantar konservesi açtım, dedi şurup gibi tatlı bir sesle. Domates de var.

Hepsini alıp götüne sokmasını, sonra da ateşe vermesini söylemek istedim ama yiyecekten bahsedilmesi ağzımın içinin seğirmesine yol açmıştı.

Kıyafetlerin kurudu, dedi.

İçeri girdi, sobanın kapağının tangırdadığını ve bir tavada bir şeyin cızırdamaya başladığını duydum.

Su deposuna gittim, bir gece önce yapmam gerektiği gibi musluktan uzun uzun su içtim, gaz tenekelerinde yetişen yeşilliklere, duvarın önündeki öbek öbek domates fidelerine baktım. Herifin yamuk botları ayağımda değirmene doğru gittiğim sırada gündoğusu rüzgârı dinmek üzereydi, değirmenin kolları pek dönmüyordu. Göl akşam güneşiyle pembeye bürünmüştü, bir kuş sürüsü sıyrık gibi bir çizgi halinde gökyüzündeydi. Kendimi bomboş hissediyordum. Ve aptal. Maden kazı alanındaki bozulmak üzere olan onca kanguru etini düşündüm. Hemen o anda yola çıksam bile bu akşam kendi yerime varmama olanak yoktu. Öbür gün varabilirsem şanslı sayılırdım.

Üstümü başımı giydim, sonunda ayaklarıma kuru çoraplarla doğru düzgün botlar geçirebildim. Sonra adamın eşyalarını kulübeye götürdüm. Ortalık kızartma dumanıyla dolmuştu, ağzım fena halde sulandı. Kalıyordum yani.

Masaya oturup yedik ve ihtiyar nasıl olduysa bu defa konuşmadı. Açık kapıdan ve lavabonun üstündeki kepenkten içeri dolan güneşle kulübe o kadar kasvetli değildi. Hâlâ biraz sersemlik kalmıştı üstümde ama yemek beni canlandırdı. Keçi etlerini bol tuzla çıtır çıtır kızartmıştı. Her bir lokmayı yuttum, kemiğe kadar yaladım, ihtiyar da televizyon programıymışım gibi beni seyretti.

Yemeğimi bitirince, ihtiyar çay yapmakla meşgulken kutularına ve üst üste dizilmiş konserve tenekelerine bir göz attım. Fintan MacGillis'in süt tozu, şekeri, teneke teneke tereyağı, plastik tüplerde un torbaları, kurutulmuş bezelyeleri, gazyağı, yemeklik yağı vardı. Arkadaşları Noel'e dek bir daha gelmese bile epeyce tedarikliydi. Dolapta bir yığın keçi eti duruyordu. Bana kalırsa köşeye itilmiş plastik variller de tuzlanmış et doluydu.

Nedendir bilmiyorum ama burada sekiz sene yaşadıktan sonra etrafa birkaç tane fotoğraf koymuş olacağını düşünmüştüm, oysa kitaplarından, birkaç da dergiden kesilmiş resimden başka bir şeyi yoktu. Dört bir yanı yumuşacık yeşil çimenlerle çevrili, çatısı samanlarla örtülü küçük, beyaz bir evin resmi vardı. Bir diğerinde gece gibi kapkara bir adam bir kayıkta dizlerine kadar balığın içinde durmuş gülmekten katılıyordu. Su aygırınınki gibi kocaman, yassı dişleri vardı ve hepsi de çiğ etleri kemikten sıyırıp sıyırıp yemişçesine kırmızı lekelerle doluydu. Bir resim daha vardı, bir çift kirli sandaletin resmi, kurumuş, çatlamış çamurun üstünde duran bir çift sandalet sadece. Bütün bu kesikleri ambalaj sandığı parçalarına ya da mukavvalara yapıştırıp çivilere asmıştı, resimler yapıştırıcıyı çocukken bizim de yaptığımız gibi kendisi yapmışçasına kabarcıklı ve kırışıktı.

İhtiyarın kitapları bir meyve kasasının önüne dizilmişti, onun önünde de renkli, mavi, kırmızı, yeşil, turuncu, sarı, beyaz, siyah boncuklardan yapılmış kolye gibi bir şey ya da belki bir bilezik yatıyordu.

Bunu sen mi yaptın? dedim boncukları göstererek.

Hayır, dedi. Ben yapmadım.

Bana bir maşrapa çay verdi, kendisi de yeniden oturup çayını ağır ağır, düzenli yudumlarla içti. Raftaki o boncuktan yapılma şeye baktım yine. Böyle bir kulübede, ihtiyar bir adamın eşyalarının arasında yersiz kaçıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalıştığımı o da görüyordu, şimdi kesin arka ayaklarının üstüne dikilip elli dokuz şey söyleyecek kolye hakkında, diye düşündüm ama yüzündeki ifade öyle bir şey olmayacağını anlamama yetti, kolye yasak bölgedeydi.

Etler güzeldi, dedim.

Kaç yaşındasın sen oğlum?

On yedi, dedim.

On beş desek daha doğru, dedi. Benim tahminim o.

İstediğin kadar tahmin et.

Buralarda tek başına olmak için tehlikeli bir yaş, sence de öyle değil mi?

Omuz silktim. Tabağa baktım, pirzolalarımın kemiklerini sıraya dizdim.

Ama becerikli bir çocuk olduğunu görüyorum, dedi. Hayatta kalmayı becermek her delikanlının harcı değildir. Ben on beş yaşındayken işlerimi annemin görmesine ihtiyacım vardı hâlâ. Ama o beni yine de yolladı. Hepsi yolladılar, bütün anneler. Görsen nasıl bir beceriksiz sürüsüydük Jaxie. Kimsenin bize Browning falan verdiği de yoktu, ne gezer. Tanrı korkusuyla, haşlanmış lahanayla ve kayışla dayak yemenin verdiği rahatlamayla yetinmek zorundaydık.

Bir süre sessiz kaldı. Sonra orada olduğumu unutmuş gibi baktı bana.

Yolun uzak mı?

Başımla onayladım.

İyi de bir saate kadar hava kararacak.

Gidebildiğim kadar gider, sonra da kamp kurarım.

Battaniyen bile olmadan mı?

Kaç kere yaptım, dedim.

Gece güzelce dinlendikten sonra gitmen daha güvenli olur. Bitkin haldesin.

Burada kalmamı mı istiyorsun?

İstersen. Daha iyi olur. Yer var.

Somon okaliptuslarının arasında geçirilecek bir başka geceyi düşündüm. Tuz almak için buralara geldiğimde aklımda hiç böyle bir şey yoktu. Sıçmış batırmışım gibi geliyordu bana. Üstüme bir başarısızlık duygusu çöktü, o anda yola çıkacak halde olmadığımı anladım.

Tamam, dedim. Kalırım belki. Bir geceliğine.

İyi, dedi. Başımın üstünde yerin var.

Sonra ayağa kalkıp kapıda durdum, çünkü yemek bitmişti, orada kalacağımı söylemiştim ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Öyle berbat bir durumdaydım ki ağlayabilirdim. Ama ağlamadım.

İyi misin evladım?

İyiyim, dedim sırtım ona dönük halde.

Birazcık yürüyebilecek kadar halin var mı?

Nereye?

Günün bu saatlerinde gölde yürümeyi severim. Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Işık güzel oluyor, bilirsin işte. Ayrıca gölün neler yapabileceğini de görürüz.

Tuz gölünden bahsediyoruz, dedim. Göl hiçbir şey yapamaz.

Ah, göl bütün gün hareket halindedir, dedi. Durmadan değişir.

Yine ona döndüm. Yüzünde aptalca bir ifade vardı.

Ağır ağır kendi üstüne kapandığını, öğleden sonraları dolup boşaldığını görmedin mi? Biliyor musun, arada sırada gökyüzün-

de doğu kıyısını görüyorum, bütün o bodur ağaçlar çölün yukarısında tepeüstü duruyor.

Serap onlar, dedim.

Belki öyledir, dedi. Ama içlerinde yaşam var.

Sonra ayağa kalktı, yanımdan geçip bulanıklaşmış ışığa çıktı.

Gel hadi Jaxie evladım, sana göstereyim.

Peşinden niye gittiğimi bilmiyorum. Belki kendimi perişan ve bok gibi hissettiğim içindir. Ya da belki sırf çenesini kapatsın diye. Ama aynı zamanda tüfeği arkada bırakmış olduğu için gittim. Dışarıda bir saniye bekledi, birbirimizin eşiti olarak ikimiz baş başaydık. Siktir et, yiğidi öldür hakkını yeme, adam âdil davranıyor, diye düşündüm.

Böylece gittik işte, yan yana iki kişi. Fazla uzaklaşmadık. Değirmenden sonra börülcelerin arasından geçtik, gölde birazcık ilerledik.

İhtiyarın hiç acelesi yoktu, bu da benim için gayet uygundu. Lastik çizmeleriyle ağır ağır yürüyordu, zaten zor bir yürüyüş değildi. Yalnız çenesi durmak bilmiyordu. Kendini tutamıyordu sanki. Kendime yine biraz acıyarak yanında yürüdüm, keşke sussa diye düşünüyordum. Çok geçmeden durduk ama o çenesi var ya, işte o hiç durmadı.

Şuna bir baksana oğlum. Ne manzara! Ne kışkırtıcı!

Hemen yanında durdum, tuza ve gökyüzüne, ikisinin arasındaki tuhaf ışığa baktım.

Eskiden buranın cehennemin ta kendisi olduğunu düşünürdüm. Terk edildiğim bu yerin. Sıcağa, tuza ve sineklere. İnsanın düşüncelerinin yankı gibi aksedeceği kadar ıssız bir boşluk. Şuraya bir bak, bak, nasıl da kaçmanın mümkün olmadığı bir rüya gibi sonsuzluğa uzanıyor. Benim gibilerin gözüne buranın nasıl görüneceğini hayal edebiliyor musun? Korkunç, yabancı, insanlık dışı. Ve o seraplar yok mu, Tanrım, hiç peşimi bırakmazlardı.

Her biri ayrı acayiplik, her biri ayrı bir çarpıklıktı. Eskiden bazı günler gölün, tuzun, bütün bu ıssızlığın cehennemi bir şey gibi bana seslendiğini düşünürdüm. Fintan evladım, hadi gel buraya da öl artık!

Ona nasıl baktığımı görmüş olmalı, çünkü hafifçe omuz silkti.

Kafam pek yerinde değildi tabii, dedi. Tam bir erkek sayılmazdım diyelim. Neyse işte, sorarım sana evladım, suçlu bir adam kefaret için bundan daha uygun bir manzara yaratabilir mi?

Keşke bana sormasaydı, çünkü ne zırvaladığını anlamamıştım. Sonra aslında bana sormadığını anladım, sadece gevezelik ediyordu. Bir de beni sanki anamın karnından doğduğumdan beri tanırmış gibi Jaxie demişti bana.

Küçücük, dedi. Kendimi öyle hissediyordum. Sadece bir zerrecik. Ve o kadar korkunç derecede yalnızdım ki, uzay filimindeki bir adam gibiydim. Kıyıya kadar yürür, daha ileri gitmezdim. Tuza, üst kabuğa güvenmiyordum, anlıyorsun ya. Buraya gelip de boğazıma kadar gömüleceğimden korkardım, bin kilometre boyunca çığlıklarımı duyacak kimseler yoktu. Güzel Tanrım, düşünebiliyor musun?

Düşünebiliyordum, gerçekten düşünebiliyordum ama bunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Bu ihtiyar herifçioğlunun öyle boktan boktan şeyler düşünüp de nasıl hâlâ hayatta kalmış olduğunu merak ettim.

Ama daha ilk günlerdeydi bunlar evladım. Şimdi her şeyi açık seçik görüyorum. Ender bulunan cinsten ve çok güzel bir yer, sence de öyle değil mi? Hatıraları olan bir yer. Bazen sırf hatıralardan ibaretmiş gibi geliyor bana. Bak, şuna bir bak.

Emu izlerinden oluşan bir çizgiyle, kangurularla keçilerin bırakmış olduğu çizikleri ve oyukları işaret etti.

Burada olmuş bitmiş her şey hâlâ mevcut. Kabukta, altında, buharlarda. Bugünlerde manzaraya bakıyorum, bana şöyle diyor:

Buradayım oğlum, hâlâ buradayım. Sen ve senin gibiler daha doğmadan buradaydım. Sen daha nefes bile almazken ben vardım.

Şey, dedim. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Burada bizden başka bir şey yok. Senden başka konuşan yok. Yani insanın bu laf salatasının arasına girip de tek kelime etmesi mümkün mü be?

İhtiyar hışırtılı bir kahkaha koyuverdi, koluma bir şaplak indirdi. Biraz geriledim.

Ay, dedi. Herifteki küstahlığa bak ulan!

Ben söyleyeyim de, dedim. Gülümsedi, bir saniye favorilerini kaşıdı.

Evet Jaxie, burası insanın aklını kaçırmasına gayet uygun bir yer. Ama işin komik yanı şu arkadaşım, şimdi buradan ayrılma şansını yakalasam gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum.

Uzak kıyının kırmızı bir dalgadan ibaret olduğu doğu yönüne baktık. Sonra artık canıma yetip de gitmek üzere döndüğümde, güneyimizdeki o taşlar ilişti gözüme. İhtiyar tereddüdümü görmüş olacak.

O taşları ilk gördüğümde evladım, dedi, insan zannetmiştim.

Ben de, diye düşündüm ama bunu söylemektense oracıkta taş kesilmeyi tercih ederdim.

Yüzyılın şokunu yaşamıştım Jaxie. Hayatımda hiç olmadığım kadar yalnızdım, o taşları görünce... Yıldırım çarpmışa döndüm. Bir iki saniye sevinçten havalara uçtum, bilirsin işte, sonunda yoldaş bulacaktım, hatta belki kurtulurdum bile. Ondan sonra aman Tanrım, geliyorlar, diye düşündüm. Buraya kadarmış, bitti, işimi bitirmek için hakiki bir ordu göndermişler. Ne ipe sapa gelmez fikirler, değil mi evladım? İhtiyar Fintan MacGillis'in kibri! Roma benim gibilerin köküne kibrit suyu ekmek için bir müfrezeye ihtiyaç duyacaktı sanki.

Buna bir şey demedim. İşin doğrusu, ne dediğini hiç anlamıyordum.

Ama şimdi onları, o taşları gördüğümde, bana belli bir güven veriyorlar, dedi. Kendilerince yoldaşım sayılırlar işte.

Yani burayı seviyorsun, dedim.

Ah, alıştım. Kendimce.

Ama tutsaksın.

Şey, tam öyle sayılmaz.

Niye çekip gitmiyorsun o zaman? Seni durduracak kimse yok?

Etrafında neler olduğunu gördün mü oğlum? Gölü bir kere geçtim, meraktan ve çaresizlikten. Uzak kıyının arkası çöl biliyorsun. İnsan ateşin içine yürümüş olur, başka bir şey değil. İlk günlerde bir keresinde güç bela batıya, otoyola sürüklemiştim kendimi, az daha ölüyordum. Yol kenarında gölgede oturdum, kendimi nasıl anlatacağım, karşıma çıkanlara ne diyeceğim diye düşündüm. Ne kimliğim var, ne pasaportum, ne param, hatta nerede olduğumu bile tam bilmiyorum. Ayrıca kaçmak için çok yaşlıyım Jaxie. Nereye giderim? Memleketimde beni yanına alacak kimsem kalmadı. Buradan uzaklaşırsam da ecnebi olurum.

O ne demek?

Yabancı yani oğlum, sürgün. Hısım akrabamın gözünde kayıp biriyim. Kimsem yok.

İyi de yiyecek getirenler?

Ha. Onları mı dedin?

Akrabaların mı?

Şey, bir zamanlar öyle düşünmüş olabilirim. Ama hayır, bana erzaktan ziyade endişe getiriyorlar. Gözetlediklerini söylemeye bile gerek yok.

Yani polisler. Peki bu ne, tanık koruma mı?

Yaşlı adam bana bakıp gülümsedi. Eh, kimse bu şekilde ifade etmemişti evladım ama o kadar da yanlış bir şey söylemedin.

Anlamıyorum.

Tek fark, buradaki kişi kendi edimlerine şahitlik etmesi gereken bir mücrim.

Şunu İngilizce söylesene.

Şey, dedi. Basitçe ifade etmek gerekirse, suçlu koruma söz konusu.

Kendini mi kastediyorsun?

He. Onları da kastediyorum, aynı şey. Sadece onların gözünde baş belası bir sorun olan kişi benim, sadece yaptıklarım yüzünden değil, bildiklerim yüzünden de.

Amanın, dedim. Sakın bana anlatma.

İnan bana oğlum, anlatmaya hiçbir şekilde niyetim yok.

Bunu bir an düşündüm. Ama kafamın içi bir yere varmama imkân tanımayacak yarım yamalak fikirlerle fazlasıyla doluydu.

GPS filan mı taktılar sana?

Hayır, dedi. Öyle bir şey yok.

Gelen bu kişiler...

Sadece bir kişi var.

Buraya geldiğinde ne kadar kalıyor?

Ah, hiç kalmaz, kalamaz, kalmayacaktır.

Arkadaşın falan değil yani.

İşini yapıyor Jaxie. Bana erzak getiriyor, belli bir teselli sunuyor, ben de onu karşılık vermeden geri gönderiyorum.

Vay canına, dedim. Bundan hiç hoşlanmadım.

Tövbe kefaretini sunmak zorunda evladım. İşi bu.

Ne?

Biz öyle yaparız.

Biz derken?

Katolik değilsin demek, öyle mi?

Hayır, deyip hiç düşünmeden ondan biraz daha uzaklaştım. Böyle boktan şeylere prim vermem.

Evet, unutmuşum. Sömürgede yaşayan vahşi delikanlısın sen.

Sanki onu ilk defa görmüş gibi oldum. Siktir ulan, herifi bir gün ve bir gece boyunca gözetlemiş, ne menem biri olduğunu anlamaya çalışmıştım ve ne halt olduğunu ancak şimdi çakozluyordum.

Annenle ilgili bir şey söylemiştin, dedim.

Vefat etti. Zavallı anneciğim.

Ama seni bir yere göndermiş. Gönderdiğini söylemiştin.

Ha, dedi. Okula. Ondan sonra da ruhban okuluna.

Ruhban.

Bu sözcüğü bilmiyor musun?

Hemen oracıkta bir dönüştür dönerek kıyının yolunu tuttum. Ne bok olduğunu biliyorum, dedim omzumun üstünden.

Jaxie!

Biraz koştum. Batan güneşe doğru. Ama tuz yüzey güvenilir değildi, benim de nefesim kalmamıştı. O yüzden çoban kulübesine doğru elimden geldiğince hızla yürümekle yetindim, eşyalarımı alacaktım. Herif arkamdan sesleniyor, bağırıp duruyordu ama bunlara karnım toktu. Geri zekâlı gibi bu tuzağa kendi ayaklarımla girdiğime inanamıyordum. Kendime o kadar kızgındım ki hani yapabilsem aynada kendi suratımı ısıracak haldeydim.

Geri döner dönmez ilk iş Browning'i kaptım. Sonra da şarjörü. Ondan sonra su şişesini, tuzun ve geri kalan kurşunların durduğu çantamı aldım. Her şeyin hâlâ çantada olduğunu kontrol etmek zorundaydım, kurşun dolu kutular olmadan tekrar çalıların arasına dalamazdım ama ben ötemi berimi toplayana kadar ihtiyar avluya girmişti.

Tüfeğe kurşun sürdüm, kapıdan silah elimde, namlu adama çevrilmiş olarak çıktım. Yamulmuş gözlüğüyle zınk diye durdu, filmlerdeki hödükler gibi ellerini havaya kaldırdı. Ama üstüne silah doğrultulmuşken bile çenesini kapatmıyordu.

Gitme evladım. Yanlış anladın.

O rahiplerden birisin, değil mi?

Rahibim evet. Ama düşündüğün gibi değil.

Burada saklıyorlar seni, orospu çocuğu.

Bunu inkâr edemem. Ama sebebi sandığın şey değil.

Neymiş sebebi peki?

Evladım, bunu sana söyleyemem.

Ayağını uçursam da söylemez misin?

Jaxie, lütfen oğlum. Ben senin gibi değilim. Cesur bir adam değilim.

Söylesene ulan.

Mümkün değil. Söyleyemem.

Söyleyemiyorsun bile ha? Tanrım, seni şuracıkta öldürsem yeridir.

Tamam Jaxie, evet, öldürebilirsin, yapabilirsin. Anlıyorum.

Her taraf maden bacası dolu, dedim. Bir Allah'ın kulu bile bulamaz seni.

Doğru. Ama çok vahim bir hata yapmış olursun.

Dünyaya büyük bir iyilikte bulunmuş olursun desen daha doğru.

Belki. Ama kendine değil. İnan bana evladım, bazı hataların dönüşü olmaz.

Bok çuvalının tekisin.

Öyleyim.

Allah belanı versin, kendine nasıl tahammül ediyorsun, nasıl yaşıyorsun?

Gözlüğü bir kulağından sarkıyordu şimdi. İhtiyar şerefsiz öyle bir titriyordu ki gözlük sonunda oradan da kurtulup yere düştü.

Nasıl gerçekten, dedi, başka da bir şey söylemedi.

İşin doğrusu, Fintan MacGillis'i vuracağım yoktu, bunu biliyordum. Ama bacaklarının titremesine bakılırsa, adam bundan o kadar emin değildi. Derin derin nefes almaya, bir şeyler

fısıldamaya başladı, ikimizin adına da utançtan yerin dibine geçtim.

Tanrım, dedim. Gözlüğünü yerden al. Seni vuracak değilim.

Şarjörü başparmağımla itip kurşunları boşaltarak tüfeği omzuma astığımda moruk gözyaşlarını koyuvermek üzereydi. Gözlüğünü yeniden burnuna oturtmayı iki kerede başarabildi, ondan sonra teşekkür ederken yüzüme bile bakamadı.

Ben gidiyorum, dedim.

Çok geçmeden hava kararacak.

Bu yüzden ölecek değilim.

O zaman şilteyi al, dedi. Benim ihtiyacım yok.

Taşıyamam.

Peki, ne zaman istersen dönüp alabilirsin.

Hiç sanmıyorum.

Et aldın mı?

Hayır, dedim. Hırsız değilim ben.

Tamam, biraz al. Lütfen. Sana bir torba hazırlayayım.

O içeri girerken avluda bekledim. Güneş alçalmıştı bile, birkaç kasap kuşu da hüzünlü şarkılarını söylüyordu. Herifin bıçaklarıyla çelik çubuğu o zaman geldi aklıma. Benim sadece işe yaramaz bir tereyağı bıçağım vardı.

Eşiğe gittiğimde ihtiyar rahip onu zımbalayacakmışım gibi et dolabından geriye sıçradı. Elinde keçi eti dolu teneke bir tabak vardı, masada da boş bir un torbası duruyordu. İçeride çiftesini alıp birkaç da saçma kapacak kadar zamanı olmuştu ama bunu yapmamıştı.

Söyle şunu, dedim. Seni vurmayacağım.

Tecavüzcü değilim, dedi ihtiyar. Sübyancı da değilim.

Ama bir şeysin.

Öyleyim.

Şöyle bir bakınca Fintan MacGillis herhangi bir şey olabilirdi,

mesela fen öğretmeni. Ya da bisiklet selesi koklayan bir adam. Neye inanacağımı bilmiyordum.

Kefaret nedir? dedim. Abo'lar yapar zannederdim.

Tövbe, dedi Fintan MacGillis. Günah çıkarma dediğimiz şey.

Ama sen yapmayı kabul etmiyorsun?

Başını iki yana salladı.

Siktir be. Senin gibileri hiç anlamıyorum.

Eh Jaxie, anlamayan iki kişi ettik o zaman.

Sübyancılar hep yalan söyler.

Ben de öyle düşünüyorum.

Sapık olsaydın muhtemelen bu konuda yalan söylerdin.

Öyle sanırım. Evet.

Tabağı olduğu gibi torbaya boşaltmaya davrandı, bütün etlerini almak istemediğimi söyledim, o da birkaç pirzolayı tekrar tabağa koydu, torbanın ağzını bağladı. Elleri titriyordu, beceriksizce hareket ediyordu. Onu soyuyormuşum gibi hissettim kendimi. Bu duygu hoşuma gitmedi. Ama bütün bu sahne yüzünden içimden kusmak geliyordu artık, o yüzden torbayı alıp ona veda ettim. Sonra su deposuna gidip şişemi doldurdum, o da gelip tüylerimi ürpertecek kadar yakınımda durdu.

Keşke kalsaydın, dedi. Gerçekten isterdim bunu.

Tabii ya, diye düşündüm. İstemez olur musun hiç. Ama yüksek sesle söylemedim. Et için teşekkür ettim, su şişemi alıp yola koyuldum.

Karanlık çökmeden fazla uzağa gidemedim. Kör bir berduş gibi yolumu el yordamıyla bularak göle, oradan da somon okaliptuslarına varmam bile mümkün değildi. Ben de çoban kulübesinin arkasından dümdüz yürüdüm, gümüş tepeli okaliptuslarla maireana çalılıklarının beni gözlerden gizleyebilecek kadar sık olduğu taşlı sekilere tırmandım. Hava henüz etrafı görmeye imkân verecek kadar aydınlıkken bir kurrajongun altında yumuşak bir açıklık buldum, gece için oraya yerleştim.

Ateş yakmadım. Epey perişan haldeydim ama hemen uykuya da dalamadım. Ayrıldığım kulübede olanlardan ötürü hâlâ huzursuzdum. Daha önce hayatımda hiçbir insana silah doğrultmamıştım. Canınızdan yana korkunuz yoksa bunu yapmak çok alçakça. Ayrıca bacaklarımla kollarımda elektrik akımı gibi bir titreşim vardı hâlâ, sanki yediğim haltı her zerrem biliyordu ve her biri ayrı ayrı dehşet içindeydi.

Uzun bir süre, ya durmayıp Fintan MacGillis'i vursaydım ne olurdu, diye merak ettim. Maden bacalarına dair o kocaman kocaman laflar. En yakın maden kazı alanı bir günlük yürüme mesafesindeyken. Bir cesedi onca yoldan taşıyacağımı hangi akla hizmet düşünmüştüm acaba? Herifi kesip parçalayacak, üç sefer yapacak, leşini o el arabasıyla vilayetten vilayete mi itecektim yani?

Mesele şu, ihtiyar bana karşı iyilikten başka bir şey göstermemişti. Yemek ve su vermişti. Pis rahip ellerini sürebilmek için beni yumuşatmaya çalışıyor olabilirdi tabii ama yaptığı en kötü şey kafamı şişirmek olmuştu. O yüzden suratına silah salladığım için kendimden biraz utanıyordum. Sapık bile olsa kalkıp da herifi dan diye vurmak doğru olamazdı.

Sonra aklıma düştü, iddia ettiği gibi sübyancı değilse, onu neden saklıyorlardı acaba, bunun faydası neydi? Aman be, buralar daha iki gün önce Mars kadar ıssızken şimdi şehir gibi kalabalıklaşmış geliyordu bana.

Böylece asırlarca uyumadan oturdum. Gölü gayet iyi görebiliyor, kulübedeki minicik ışığı seyredebiliyordum. Bir süre tırnak gibi bir ay vardı ama arkamda bir yerde battı. Gece epey ilerleyen saatlerde kulübedeki ışık söndü, geriye tuzun ışıltısından başka bir şey kalmadı.

Hava bu gece daha ılıktı. Rüzgâr kuzeye doğru esiyordu, hava da biraz yapış yapıştı sanki. Her şey sessizdi, o kadar sessizdi ki alttan alta bir mırıltı duyabiliyordu insan. Sanki her şey uyuyordu ama dünya çalışmaya devam ediyor, gerçekten duyup duymadığınızı kestiremediğiniz bir ses çıkarıyordu. Yıldırım çarpmış o ağaçtaki geçen seneki arılar gibi. Öyle alçak, öyle derinden bir vızıltıları vardı ki en başta sesi duyduğumu bile anlayamamıştım.

Arı oğulunu galiba Anzak Günü civarında fark ettik. Bir fırtınada yıldırım çarpmış bir ağaç vardı, arılar ağacı bulup oraya taşınmış, birkaç hafta sonra da avlu baştan başa bal kokmaya başlamıştı. Seslerini ancak ondan sonra duymaya başladık. Annem başka bir şeyden bahsedemiyordu. Kokunun nefis olduğunu söylüyor ama arılar eve girecek diye de endişeleniyordu. Arılara karşı alerjisi olduğundan falan değil, sadece arıların yerinin içerisi olmadığını söylüyordu. Belki bir şey yapmak lazım, dedi. Bu da ya

benim, ya da Kap'ın bir şey yapması gerektiği anlamına geliyordu. Deyyus annemi duymazdan geldi. Bilmek istemiyordu.

Ama ben arıları seviyordum. Annem koku konusunda haklıydı, sanki her gün biri kurabiyeler pastalar pişiriyormuş gibi bir koku vardı. Kovana yaklaştığınızda arıların ağacın gövdesinin içindeki sıcaklığını hissediyordunuz, uğultuysa soğutma odasının çalışması gibiydi. Sesi yatak odamdan duyabiliyordum. Annem her gece yemekte, o arılar hâlâ orada hayatım, bir şey yapmamız lazım, diyor. Ama pirzolalarımızı yiyip televizyon seyretmekle yetiniyoruz. Sonra belki annem babamı işten aradı ya da onun gibi bir şey yaptı, başının etini o kadar çok yedi ki peder beye gına geldi. Öyle bir şey yaptıysa, dayak yememesi mucize. Ama bir şey olmuştu mutlaka, çünkü bir akşam peder işten eve bir gaz bidonuyla geliyor. Yemekten önce doğruca arka tarafa gidiyor. İçeri döndüğünde kolları sokulmaktan bir hal olmuştu, parmakları da tabağındaki sosislerden daha şişmandı ama Mutlu Aileler dizisinin bir bölümündeymişiz gibi yemek yiyip haberleri seyretti. Yemek bitince bakmak için dışarı çıktım, annem de arkamdan geldi. Bakıştık, sonra bulaşıkları yıkamak için içeri döndük. Deyyus hâlâ masanın başında oturmuş televizyon seyredermiş gibi yapıyordu. Birimizin ağzını açıp gazyağının leş kokusuyla ve arka çimenlikte sürünen milyon tane arıyla ilgili bir şey söylemesini beklediği belliydi ama annemin de, benim de kafamız o kadarcık çalışırdı. O gece yatakta arıların vızıltısının hâlâ sürdüğünü duyduğumu sandım ama sadece öfkemden ötürüydü bu. Bazı geceler kafam duygularla öyle bir dolup taşardı ki, dışarı boşalıvermediklerine sevinirdim. Var ya, içimdekilerle bir gökdeleni yakıp küle çevirebilirdiniz. Neyse işte, kurrajong ağacının altında, kumlu toprağın üstüne uzaklardan gelen o mırıltıyı dinleyip arıları düşünürken uyuyakalmışım.

Şafaktan çok önce uyandım. Dalların arasından yıldızları gördüm. Bir keresinde dürbünle Jüpiter'in aylarını nasıl gördüğüm geldi aklıma. Öğretmenlerin biri bunu yapmanın mümkün olduğunu söylemişti ama doğrusu o laflar bana her zaman sıkılan palavralardan biri gibi gelmişti. Yine de denedim, bir de ne göreyim, doğruymuş. Arıkovanı Yıldızkümesi'ni de buldum. Öğretmenin teleskopu vardı. Bir gün bakabileceğimi söylemişti ama sürekli cezadaydım, o da çok geçmeden konuyu kapattı. Ondan sonra keşke teleskobum olsa diye yanıp yakıldım ama buna imkân yoktu. Yine de dürbünden de olsa bir şeyleri görmek pek güzeldi. Birkaç kere Lee'yle ikimiz gece vakti müştemilatın çatısına tırmandık. Orion Kuşağı'na, Samanyolu'na baktık, insan bunlara bakarken kafayı buluyor valla.

Gökyüzüne ilk defa ciddi manada baktığınızda, ayların ve gezegenlerin gerçek yerler olduğunu gördüğünüzde aklınız çıkacak gibi oluyor. Göksel varlıklar. Yıldızlar, tamam, yıldızlar güzel bir manzara ama gerçekten orada oldukları, yaşayıp öldükleri fikri var ya, esas müthiş olan o. Çetin bir günün ardından insanın son olarak bakıp da düşüne düşüne gözlerini kapatması için pek hoş bir şey. Ben de kıpırdanıp toprağa biraz daha gömüldüm, yeniden uykuya dalmak üzere olduğumu hissettim.

Ama sonra buz kesmiş ve gözlerim faltaşı gibi açılmış olarak doğrulup oturdum.

Dürbün.

Boynumu yokladım. Sırt çantasını karıştırdım. Ama dürbünün orada olmayacağını biliyordum aslında. Nerede olduğunu da tamı tamına biliyordum. Allah'ın cezası şeyi ihtiyar adamın masasında bırakmıştım.

Tası tarağı toplayıp geri dönerek dürbünü hemen almak istiyordum. Ama gecenin bu saatinin kafamı uçurtmak için uygun bir vakit olacağını akıl ettim. O yüzden ilk gri ışığı görene kadar oturdum, ondan sonra eşyalarımı toplayıp ayaklarımı sürüye sürüye yeniden göle indim.

İhtiyarın ateşinin kokusunu aldığımda kulübeyi daha görmemiştim bile. Tuz ve maireana çalılıklarının arasından geçip içeri doğru giden izi takip ettim, oradaydı, alevlerin karşısında oturuyordu. Beni görmesiyle zınk diye durmam bir oldu, el salladım ama ihtiyar içeri girdi. Dışarı elinde çifteyle mi çıkacak acaba diye düşündüm ama yeniden göründüğünde elinde yalnızca başka bir maşrapa vardı, yanına vardığımda da maşrapayı doldurup dumanları tüter halde hazır etmişti.

Günaydın, dedi.

İyi günler, dedim.

Dürbün, dedi. İçeride, masanın üstünde.

Başımla onaylamakla yetindim. Eşyalarımı bıraktım, benim için çıkardığı süt kasasına oturdum.

Maşrapasını kaldırarak şerefe, dedi.

Hı-hı, dedim. Afiyet olsun.

Bir dakika kadar sessiz kaldık. Sanki ikimiz de utanıyormuşuz gibi. Sonra ağzını açtı tabii, ekmek yapayım dedi ama bana dün verdiği etin durduğunu söyledim, böylece kömürlerin üstündeki eski bir buzdolabı rafında etleri pişirdik. O anda yiyebileceğimizden fazlası vardı, artanı et dolabına koymayı teklif ettim ama dönüş yürüyüşüne saklamamı söyledi. Eti un torbasına sarıp çantama tıktım. Bütün bu süre boyunca ihtiyar sessizdi. Herhalde dün çanına ot tıkadım diyeydi, sanırım bu konuda bir şey söylemem gerekirdi ama lafa başlayamıyordum bir türlü.

Çorabımın içinde taş vardı, ben de önce botumu, sonra da çorabımı çıkardım. Çıplak ayağımın üstünde havayı hissetmek

öyle güzeldi ki, öbür tekleri de çıkardım, ayak parmaklarımı sıcak toprağa gömdüm. Duman, buharları tüten çay, ağzımın içinde kalan şeker tadı. Kendi kendime bir saniye sonra kalkıp dürbünü alacağım diyordum. Ondan sonra da pılımı pırtımı toplayıp yola düşeceğim.

Hiç ceset gördün mü? diye sordum ona. Niye sorduğumu biliyorsam ne olayım. Orada rahat olduğum ve yola çıkışımı geciktirmek istediğim için belki. Bir de belki ona alınmaca gücenmece olmadığını göstermek için.

Fintan bakışlarını ateşten kaldırmadı. Maşrapasının dibini omzunun üstünden yere döktü.

Evet, dedi. Ölmüş birilerini gördüm.

Korkunç bir şey.

Evet, her defasında.

Ölüsünü görmeye aldırmayacağın insanlar olduğunu zannediyorsun, dediğini duydum kendi sesimin. Ama gerçekten gördüğün zaman...

Evet, dehşet.

Kimseyi öldürmedim, dedim ona. Öldürdüğümü düşündüğünü biliyorum. Ama öldürmedim.

O dürbünü unutman iyi oldu, dedi. Erzaka ihtiyacın olacak.

Yok, iyiyim ben.

Çayın, şekerin var mı?

Başımı iki yana salladım.

Unun? Gazın? Sabunun? Sebzen?

İdare ederim.

Kör bir tereyağı bıçağıyla mı?

O zaman arkama yaslandım. Fintan bana çabucak bir bakış atıp gözlüğünü burnundan yukarı itti.

Eşyalarımı mı karıştırdın?

Karıştırdım ya. Özür falan da dilemeyeceğim. On iki kurşun, beş kilo da tuzla ne kadar hayatta kalacağını düşünüyorsun?

Sonsuza dek orada yaşamayacağım. Sekiz sene yaşamayacağım kesin. Geçici bir durum.

Mayıs ayındayız Jaxie. Elindekilerle haziranı göremezsin.

İhtiyarın konuşma biçiminden hoşlanmamıştım. Ayrıca sanki hâlâ buralara kalıcı olarak yerleşmeyi planladığımı düşünür gibiydi. Ama hazirana kadar dayanamayacağımı söyleyince içimde bir şeylere dokunmuştu, çünkü o zamana kadar Lee'ye mesaj atabilecek kadar yaklaşmış olmayı ve ikimizi birden kurtarmayı umuyordum.

İyi, dedim. Kıçımın üstünde oturup kendi kendime konuşmaya başlayacak değilim. Gitmem gereken bir yer var.

Buradan? Yürüyerek?

Yapabilirim. Ama hepsini yürüyerek değil.

Hey güzel Tanrım, oğlum, bu fikri hiç değilse düşünmeye başlayabileceğin kadar yakın neresi var?

Mount Magnet, dedim.

Ah, dedi. Magnet bir yer adı yani, öyle mi? Ben at zannetmiştim.

İçimde o berbat boşluk duygusuyla oturakaldım, çünkü iki saniyede ona her şeyi söylemiştim. Aman be, planlarımı daha Lee bile bilmiyordu, ben de kalkmış karşıma çıkan ilk kişiye ne var ne yok her şeyi anlatıvermiştim. Ama sonra Fintan MacGillis'in Magnet'ın nerede olduğunu bile bilmediği dank etti kafama.

Sadece birkaç haftaya ihtiyacım var, dedim.

Anlıyorum.

Yani idare ederim.

Tam-mam, dedi ateşi yeniden karıştırarak. Ama bunu bir düşün Jaxie. Oraya vardığında ne halde olmak istiyorsun?

Omuz silktim. Kimin umurunda? Ne önemi var?

Magnet Dağı'nda mı kalacaksın?

Kasaba orası, dağ değil.

Orada güvendesin yani? Orada kalacaksın?

Yok be, daha neler. Buralardan gidiyoruz.

Yani biriyle buluşacaksın?

Daha fazlasını bilmene gerek yok, dedim, hem ona hem kendime kızmıştım.

Şey, birlikte kaçacağın bu kişi...

Bu konuda çeneni kapat.

Bu kişi kız olmasa bile, ki kız olduğuna bir yıllık çayımla unuma bahse girerim, hızlı hareket edemeyecek kadar aç kalmış, güçsüz düşmüş, üstelik uygar biri olarak görülmek için fazla kir pas içinde biriyle pek yol alması olası değil. Oraya orman kaçkını gibi varacaksın. Bunu hiç düşündün mü bakalım?

Bakın size söyleyeyim, sinsi moruğun gırtlağına yumruğu indirebilirdim. Ama indirmedim. Üstelik bunun sebebi, ihtiyar bir emekliyi hak ettiğinde kıçının üstüne oturtmayacak kadar iyi biri olmam değildi. Söylediği şeydi. Buralarda birkaç hafta daha yalnız başıma yaşadıktan sonra ne halde olacağıma, nasıl görüneceğime dair söyledikleriydi. Otoyolda otostop çekmeye çalışmak nasıl olacaktı? Perperişan durumda, yabandomuzu gibi kokarak ortaya çıktığımda Lee hakkımda ne düşünecekti? Oraya vardığımda ancak birkaç saniye vaktimiz olması ihtimali vardı, Lee hemen oracıkta karar vermek zorunda kalacaktı. Tabii içimin derinliklerinde benimle geleceğine inanıyordum hep ama ya artık kendim gibi görünmezsem, ya ürkütücü, yabani bir görünüşte olursam, Lee de aniden kararından o kadar emin olamazsa? Saçı başı boka bulanmış, kolları kan içinde deligöz bir hıyarla yollara kim düşerdi?

Ayak parmaklarımı toprağa soktum, teneke kupayı ısırdım. Fintan MacGillis, şerefsiz herif, ne düşündüğümü hissetti, sanki içimi okuyordu.

Oğlum, dedi. Tek söylediğim şu, kendine mümkün olan en iyi şansı tanımak istemez misin?

Noktayı bu koydu. Kalmaya böyle karar verdim. Hemen o

anda değil, orada oturup birer çay daha içip konuştuğumuz sırada yavaş yavaş. Fintan artık onunla kalmamı bile teklif etmiyor, hayatımı doğru dürüst sürdürmemi sağlayacak öteberiyi vereceğini söylüyordu ki bütün o şeyleri kazı alanına ancak birkaç seferde taşıyabileceğimi biliyordum. İhtiyacım olacağını düşündüğü şeylerin yarısını bile alsam taşımam günler sürerdi. Konserveleri, torbaları, varilleri taşımaktan canım çıkacaktı, halbuki o günleri burada avlanıp planımı geliştirerek değerlendirebilirdim. Kazı alanında eti saklamak için tuzlamaktan başka hiçbir imkânım yoktu. Ayrıca orada otoyola daha yakındım, milletin etrafı koklamaya gelmesi daha yüksek ihtimaldi. Burada su kapanı vardı, avlanmak için canını dişine takmak zorunda değildin. Ayrıca etrafı kolaçan edecek iki kişiydik, işleri halledecek iki çift el vardı. İhtiyar rahipten hâlâ emin olamıyordum ama haklı olduğunu biliyordum.

Böylece lafı hiç çevirmedim. Onun için sakıncası yoksa kalacağımı söyledim. Nasıl gideceğine bakayım dedim. O kadar sevindi ki katlanılacak gibi değildi. Ayrıca öyle bir çenesi düşmüştü ki, kalmamın sebeplerini duymadı bile.

O Allah'ın cezası dürbünü unutmama göz yummuş olabileceğini ancak bugün fark ettim. Kalacağımı ve ona arkadaşlık edeceğimi baştan beri umut ettiğini biliyorum. Sadece bunun ona neye mal olacağını bilmiyordu.

Mesele şu ki, hâlâ şüphelerim vardı.

Yaşlı adamın misafiriydim, o yüzden kuralları koymanın muhtemelen bana düşmediğini biliyordum ama orada sadece kamp kuracağımı baştan söyledim. Dışarıda. Her şeyimi ayrı tutacaktım, bu da tüfeğimi el altında bulunduracağım anlamına geliyordu. Orada sadece kısa bir süre kalacağımın da açıkça anlaşılması gerekiyordu. Ayrıca onunla aynı çatı altında kesinlikle uyumayacaktım, asla olmazdı. Alınma ama işimi şansa bırakmayacağım, dedim. Evet, evet, tabii, nasıl istersen, dedi. Ama paranoyaklaşmama gerek olmadığını söyleyince öyle paranomak falan isimli uyuşturucularla hiç işim olmadığını açıkça belirttim. Her nedense bunu pek komik buldu, aval mankafa ihtiyar.

Neyse işte, kuralları aşağı yukarı belirledik. Yaşadığı açıklığın hemen arkasındaki gümüş tepeli okaliptus ağaçlarının arasına kurdum kampımı. Öyle bir yerdi ki hem o beni görebilirdi, hem de ben onu görebilirdim, böyle şeylerde hakkaniyetli olmak gerekir. Ağır bir brandayı bana ödünç verdi, ben de gölge yapsın diye, hem de yağmur ihtimaline karşı brandayı tepeme gerdim ama orada olduğum sürece hiç yağmadı. Çarşaf, battaniye, hatta bir de yastıkla beraber verdiği şilteyi aldım. Birkaç süt kasası, böcekleri uzak tutmak için kapaklı bir plastik kutu. Kulübede bir el feneri

varsa da fazla pil yoktu, o yüzden Fintan bana birkaç mumla kesip reflektör ve rüzgâr engelleyici kılığına soktuğu bir ananas konservesi tenekesi verdi. Yemek pişirecek kaba kacağa ihtiyacım yoktu, çünkü en iyisinin birlikte yemek olduğunu kararlaştırmıştık, daha az israf olurdu. Gün içinde kafama eseni yapabilirdim ama neyin peşinde olduğumuzu birbirimize söylememiz gerekiyordu ki silahlarla bir kaza çıkmasın. Güvenlik işareti olarak leş kargası çığlığını atacaktım, böylece gelenin ben olduğumu anlayacaktı. Karşılık işareti olarak "Sömürgede Yaşayan Vahşi Delikanlı" şarkısını söyleyebiliyordu ancak, bu da tam bir rezalet, biliyorum ama işe yarar herhalde diye düşündük. Başka biri durup dururken bu şarkıyı söyleyecek olsa tuhaf kaçardı ama Fintan İrlandalı olduğundan onunki sayılmıyordu.

Komşu muyduk, yoksa ev arkadaşı mı, söylemek zor. Muhtemelen ikisi de değildi. Arkadaş olduğumuzu söyledi ama arkadaşça bir şey denemeye kalkışacak olursa tüfekle sikini uçuracağımı söyledim. Yine de bir şekilde birbirimize güvenmek zorundaydık, o yüzden içten içe aslında emin olmasam da sübyancı olmadığına inandığımı söyledim. O da benim katil olmadığıma kesinkes emin olduğunu söyledi ama herhalde onun inancı da kaya gibi sağlam değildi. Doğrusu şu, onu merakta tutmak işime geliyordu.

Ve düzenimiz işledi sayılır. Önce işin mantığını kavrayamamıştım. Ama ikimizin birden et ve odun bulması, ikimizin birden nöbet tutması tek kişinin kendi başına eşelenip durmasından daha verimli sonuçlar veriyordu. Ayrıca ortak yanımız olduğu pek söylenemezdi ama konuşacak biriydi işte. Gerçi vır vır konuşmakla ilgili bir kural da vardı. Başka birine birbirimizden asla bahsetmeyecektik. Buna ikimiz de yemin ettik. Kulübede olanlar kulübede kalacaktı. Bu da anlatmaya değecek fazla bir şeyler bilmememizin daha güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Yani Monktonlu olduğumu söylemedim. Gerçi fark etmezdi, moruk Monkton'un nerede olduğunu bilmiyordu, Monkton

neresi, Meekatharra neresi, Melbourne neresi haberi yoktu. Onu buraya getiren rahip, herifi patates çuvalında taşımıştı sanki. Avustralya'yla ya da Avustralya'daki herhangi bir şeyle ilgili bir bok bildiği yoktu ama çabuk kavrıyordu, insan ağzından çıkana dikkat etmek zorundaydı. Galiba başlarda ikimiz de epey ketumduk. Sonra dikkatli olmak kolaylaştı, alışkanlık haline geldi. Fintan bunun sadece terbiye olduğunu söylüyor, kurallara uymak böyledir diyordu. Epey güvenli bir konuşma biçimi vardı, çünkü söyledikleri genellikle pek bir anlam taşımıyordu zaten. Vıdı vıdı vır vır, oğlum, evladım, bok püsür, vıdı vıdı vır vırdan ibaretti.

İlk birkaç gün stok sayımı yaptık, yaptığımız şeye öyle diyordu. Raflarındaki ve varillerindeki her şeyi ortaya saçtık ve saydık. Fazla yağmur yağmaz da keçiler susuzluk çekmeye devam ederse ta gelecek senenin ilerleyen günlerine dek dayanabileceğimizi düşünüyordu. Yeni yılda burada birlikte olmayacağımızı söylediğimde sağırlığı tutmuş gibi yaptı ama beni duyduğunu biliyordum.

Bana yedek bıçağını vermesi için tam iki gün geçmesi gerekti. Eski bir kemik bıçağıydı, ahşap saplı, keskin sayılabilecek bir Dexter. Yarım saat boyunca taşla bilediğimde ağzı çok daha iyi bir duruma geldi. Galiba bana güvendiğini o zaman anladım.

Onu Browning'le uzaktan öldürebilirdim, günün herhangi bir saatinde yapabilirdim bunu. Ama insanların çoğu vurulmaktansa bıçaklanmaktan daha çok korkar. Yatağında uyurken boğazının kesilmesi fikrinden daha kötü bir şey olabilir mi? Yani üstünde güzel bir bıçak taşıyan bir adam varsa, gece gündüz gözünüz kapalı güveneceğiniz biri olması şarttır. Ben de oradaydım işte, kapısının tam önünde kamp kurmuştum. Fintan ağır işitirken ben gençtim, ayağına çabuk ve tehlikeliydim. Evet, buraya geldiğimde yanımda olan tereyağı bıçağıyla da doğrayabilirdim onu ama Dexter'ın insanın gırtlağını bir saniyede yaracağını Fintan da benim kadar iyi biliyordu. Belki bu meseleyi fazla abartıyorum ama o

kemik bıçağını verdiğinde aramızdaki anlaşma mühürlenmiş gibi geldi bana.

Fintan'ın evinde daima yapacak bir şeyler vardı. Bana göre hava hoştu, tembel değilimdir. Değirmeni elimizden geldiğince yağladık. Yalağa su akışı devam etsin diye ve Fintan hemen hemen hiç duymasa da gıcırtılarla tangırtılar beni deliye döndürdüğü için. Koca götlü keçilerin gelip kendi ayaklarıyla kapana kısılmasının ardından çitin de her seferinde onarılması gerekiyordu. Fintan temizlik ve yıkanıp paklanma konularında bir erkeğe göre fazlasıyla titizdi. İstemediğim halde bana diş fırçası verdi. Önceleri cinlerim tepeme çıkıyordu ama alıştım. Ayrıca bana ekmek, mısır çöreği ve onun gibi şeyler pişirmeyi öğretti. El arabasıyla odun taşıma konusunda her zaman üstüme düşenden fazlasını yapıyordum, çünkü Fintan yaşlı ve kocamıştı. Birkaç kere de kayalık araziye döndüm, keçi etine biraz mola verelim diye bir iki kanguru indirdim. Fintan kanguruya bayılıyordu. Kuyrukları güzelce haşlayıp güveç yapardı. Birkaç kere fırında pişirmesi için kaburga etlerini kemiklerinden ayırdım ama çoğunlukla biber ve domatesle fileto kızartmayı severdi. Bunun kendisine İrlanda'da bir pub olan Shelbourne'daki biftekli öğle yemeklerini hatırlattığını söylüyordu. Ben de insanın ihtiyacı o yönde olduğu takdirde bir sürü etin tadının sığır bifteğine benzeyebileceğini söylerdim.

Gerçekten nefret ettiğim iş, bok kovasını boşaltmaktı. Fintan tek başınayken haftada bir kerenin yettiğini söyledi ama şimdi iki kişi olduğumuzdan üç günde bir halledilmesi gerekiyordu ve cidden insanın canına okuyan bir işti. Fintan'ın düzeneği aslında bir tür portatif tuvaletti, yarı yarıya doluyken dışarı çekip taşıyabileceğiniz bir varildi işte. Varili el arabasına yüklemek zorundaydınız, çok dolmamasına da dikkat etmeniz gerekiyordu, yoksa çöp alanına giderken dört bir yana bok saçardınız. Aman be, ne uzun bir yürüyüş olurdu o. Sinekler başınıza üşüşür, boklu ayaklarını

oranıza buranıza sürerdi. Sonra çapa ve kürekle taşlı toprakta bir çukur açar, o iş bitince de varili boşaltırken öğürmekten mideniz ağzınızdan fırlardı. Fintan buna çorba günü diyordu. Bazen sırf çorba gününü bir gün erteleyebilmek için gidip ormanlık alana sıçardım. Fintan yapabilseydi kendisinin de aynı şeyi yapacağını söylüyordu, gelin görün ki eğilip çömelemeyecek kadar yaşlıydı. Her sabah içine yuvarlanmaktansa üç günde bir kokusunu çekmeye razı olduğunu söylüyordu.

Çoğu akşam dışarıdaki ateşin başında oturuyorduk. Çok okuyordu bu Fintan MacGillis. Tekrar tekrar aynı kitapları okurdu. Ayrıca gaz yağını ya da mumları ziyan etmemek için günışığı varken bir iki saatini bu işe ayırırdı. Bazı şeyleri ezbere biliyordu. Şiirler, İncil'den parçalar, hava kararduktan sonra ateşin başında sık sık bana okurdu bunları. Önceleri sırf ne çok şey bildiğini gösterip hava atmak için yaptığını zannetmiştim ama sonra sebebin yalnızlığı olduğunu anladım. Ben çıkagelmeden önce, hatta belki kendini burada bulmasına yol açan bokluk her neyse ona bulaşmadan bile önce hep yaptığı gibi karanlığa söylüyordu bu sözcükleri sanki.

Yeşil ve yağmurlu bir yer olan, insanların perilere inandığı İrlanda'dandı. İrlandalıların artık kiliseye inancının kalmadığını söyledi, bunu yapmaya da hakları vardı tabii ama küçük peri halkına ve Eeyou'ya hâlâ inanıyorlardı. Eeyou'nun ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Ayrıca bana kalırsa peri meselesi de tam anlamıyla zırvalık ama Fintan bunun insanların ta içine işlemiş olduğunu düşünüyor ve belki işin içinde bilmediğimiz bir iş vardır, hem de sadece İrlanda'da değil, her yerde diyordu. Bunda biraz gerçeklik payı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım, çünkü bazen birilerinin beni gözetlediğini kesinlikle bilirim. Kimi zaman da birinin geldiğini bildiğim olur, gerçi sadece gelen kişiyi tanıyorsam hissederim bunu. Belki onunla tanıştığım sırada Fin-

tan'ın durmadan bahsettiği şey buydu, belki o hayvan bazılarımızın içinde hâlâ hayatta.

Lee'yi gördüğümde bu konuyu onunla konuşmak istiyorum. Yani konuşmak istediğim konulardan biri de bu. Lee bu tür zırvalıkları anlar da onun için. Bazen yüzünde bir çoban köpeği ifadesi belirir, daha siz hareket etmeye fırsat bulamamışken ayağa kalkıp yola düşmüştür bile, zihninizin daha siz karar vermeden vardığı yeri hisseder. Çoğu kişiye bunun saçmalık gibi geleceğini biliyorum ama bence içinde doğruluk payı var. Bütün bunları düşünmek için zamanım oldu. İhtiyar kadar uzun zamanım olmadı belki ama yine de yeterliydi.

Fintan perilere inanan insanları kiliseye inananlardan daha aptal bulmadığını söyledi. Onunla aynı fikirde olsam da böyle laflar bir rahibin ağzından çıkınca insana pek bir kinayeli geliyor. Ama o heriflerle bir derdi vardı, o kadarı açıktı.

Bir öğleden sonra ona günah çıkarma meselesini sordum, madem bu kadar önemli bir şeydi, neden yapmıyordu? Yapmamasından huzursuz oluyordum herhalde. Yani ya bir şeysindir ya da değilsindir, ya bu deveyi güdersin, ya da bu diyardan gidersin, değil mi? Bunu söylediğim için bana güleceğini sanmıştım ama gayet ciddi karşıladı. Plastik dişlerini çiğnemeye başladı.

O adam, dedi. Hani buraya gelen. Ruhumun içinde bulunduğu durum için yas tutuyor falan değil. Anlayacağın Jaxie, bir günah çıkarma koparırsa kendi konumunu iyileştirecek. Suyuna gidilmesi gereken bazı güçler ve yöneticiler, yaltaklanılacak bazı mevkiler var. Beni burada tutmalarının esas amacı, başka kimseye günah çıkarmamamı garanti altına almak.

O noktada ipin ucunu kaçırdım ama rahiplik oyununun artık içinden gelmediğini görebiliyordum. Tanrı'ya hâlâ inanıp inanmadığını sordum. Bilemiyorum dedi, Tanrı kendisini yetiştirenlerin anlattığı asabi okul müdürüyse hayır, inanmıyordu. Ama bunu

gece gündüz düşünüyordu. Neye inanacağını, nasıl inanacağını. İşin aslı ona acıyordum. Bir gölün, içinde su olmayan bir gölün kıyısında idare etmeye, yaşamaya çalışıyordu. Başka bir yere gitmeyi aklına bile getirmiyordu. Tek sorumlu, onu itin öldüğü bu yere getirip atanlar değildi. Kendi kendini köşeye kıstırmıştı Fintan. Geleceği yoktu, umutla bekleyeceği hiçbir şey yoktu, tutunabileceği kaya gibi sağlam bir şey yoktu. Artık ailesi yoktu, arkadaşı kalmamıştı. Bu açıdan ikimiz aynıydık. Ama benim sevebileceğim biri, yanına gideceğim biri vardı, o da bunu biliyordu. Sanki bu konuda ne kadar az konuşursam gerçeği o kadar çok fark eder gibiydi. Ona Lee'yi Darwin'e, belki Queensland'e götürmekten bir kere bile bahsetmedim ama o bütün hayatımın önümde uzandığını, bana imrendiğini defalarca söyledi.

Jaxie Clackton, derdi. Önünde hayranlıkla eğiliyorum.

Muhtemelen biraz dalga geçiyordu ama bazen benim yerimde olmayı istediğine inanıyorum. Bir zararı yoktu bunun. Adamcağızın hakkı vardı.

Çok geçmeden günlerin izini kaybettim. Ama bir ayın dolduğunu gökteki aydan anlıyordum. Genellikle iyi geçiniyorduk, Fintan'la ben, ama kolay değildi. Sağır kulaklı ihtiyar bazı günler gerçekten sinirime dokunuyordu. Genellikle de çenesini bir türlü kapatmadığı için. Orada olayım olmayayım fark etmiyordu, herif gece gündüz kendi kendine konuşuyordu. Bazen hiç ses çıkarmayarak mukabele ettiğimde durumu çakozluyor, tepemin tasını attırmamaya dikkat ediyordu ama çoğunlukla fark bile etmiyordu. Ayrıca belki rahiplere has bir şeydi ama daha oraya yerleşmemin üstünden bir hafta geçmeden sanki onun için çalışıyormuşum yahut tatilde yanına gelmiş yeğeniymişim falan gibi bana patronluk taslamaya başlamıştı. Birkaç kere siktir olup gitmesini söylemek zorunda kaldım. Ne sanıyordu ki kendini? İbne şapkasıyla Sübyanköy muhtarıymış gibi kurum satıyordu. Benden lafı yiyince tıknefes olup kıpkırmızı kesildi, kültürsüz nankörün teki olduğumu söyledi. Sen de kafadan kontaksın, dedim, bu sefer o da bana sen de çocuk suçlusun demesin mi? Ama bana asla silah çekmedi. Hiçbir zaman dayak da atmıyordu. O yüzden saçma sapan zırvalarına katlanabileceğime karar verdim.

Bir gün, ıssız arazide tek başıma çok mu uzun süre kaldım acaba diye merak ettim. Fintan gibi keçileri hafiften kaçırmış mıydım yoksa? Vakit geç olmuştu, sırtımda temizlenmiş bir euro, kuzeydeki kayalık bölgeden dönüyordum, keyfim de bayağı yerindeydi. Dinlenmek ve su içmek için bir saniyeliğine durdum, küçük kanguruyu yere bırakıp da yanındaki taş çıkıntıya oturduğumda dünya sessizliğe büründü. Sanki kuşlarla böcekler aniden nefeslerini tutmuş, kasuarina ağaçları esintili iç çekişlerini bir tarafa bırakmıştı, sadece kendi soluk alıp verişlerimi duyabiliyordum. Bir an için çalılıkların arasından ite kaka, homurdanarak bir yaratık, bir hayvan çıkacakmış gibi geldi bana. Bu his öyle kuvvetliydi ki tüylerim diken diken oldu, tüfeğin namlusuna mermi sürüp hazırlandım, dört bir yana aynı anda bakmaya çalışıyordum ama kayalarla mulga çalılarından başka bir şey göremiyordum. Asırlar boyunca gergin bir yay gibi bekledim. Ormanlık alandaki onca ay boyunca korktuğum tek an buydu. Tek dizimin üstüne indim, tüfekle bir yay çizerek çevreyi taradım. Hatta emniyeti bile açtım. Ama hiçbir şey çıkmadı ortaya.

Bir şey duyduğumu zannetmem sayılmazsa. Motor sesi gibi bir şey. Vites değiştiren bir araç. Ama olamazdı. Bu tarafta tekerlek izi yoktu. Belki uçaktır dedim. Ama uçaktan da öyle vites küçültüyormuş gibi ses çıkmaz. Oturup uzun bir süre dinledim. Kendi kendimi korkutmaktan başka bir şey yapmadığımın farkındaydım, çünkü kuşlar yeniden başlamıştı. Başka bir şey de duymadım.

Tahminime göre bir ay daha geçip gitti. Günlük işlerimiz, rutinlerimiz, hoşumuza giden ya da tepemizi attıran şeyler vardı. Fintan özgün tuhaf ikili[1] olduğumuzu düşünüyor, sanki o herifler

1 *The Odd Couple.* Jack Lemmon'la Walter Matthau'nun hiç geçinemeyen ev arkadaşlarını canlandırdıkları 1968 tarihli film. (ç.n.)

pek matah birileriymiş gibi sahici Davut'la Yonatan'ız[1] biz diyordu.

İlk günlerimizde, şiş gözüme koymam için yapışkan bir şeyler verdi. Kendisi yapmayı teklif etti ama bırak da ben yapayım dedim. O da merhemle yapışkanlı flasteri bana verdi, bir hafta boyunca gözümün üstünde onunla gezdim, sonunda göz inip normale döndü.

Güzel, tatlı bir yara izi bıraktı ama. Fintan'ın tıraş aynasında gördüm. Öyle güzel bir şey değildi tabii, hâlâ değil ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. İhtiyar bırakacaktın da yarayı dikecektim diyor ama o zamanlar o kadar yakınıma sokulmasına izin vermiyordum. Hiçbir zaman ağzını açıp da gözümün nasıl o hale geldiğini sormadı ama aptal değildi, enikonu bir fikri vardı elbette.

Fintan'ın bana dokunmasına izin verdiğim tek sefer aylar sonraydı. Kafamın kazınmasını istiyordum, ustura da ondaydı. Kendi kendime yarısını halletmiştim ki dur bakayım, gerisini ben yapayım da doğru dürüst olsun dedi. Ama işi bitirmesi yüzyıllar sürdü ha. Bıçak elinde titriyordu. Onu uyarmıştım da ondan. Hiçbir erkeğin beni ellemesini istemediğimi biliyordu. Sinirleri mi bozulmuştu yoksa ateşi başına mı vurmuştu anlayamıyordum. Hay Allah evladım, iki dakika kımıldanmadan dursana, dedi. Lee, barınak köpeği gibi yerimde duramadığımı söyler. Yani hayatımın en hızlı saç kestirmesi değildi. Yine de anlayabildiğim kadarıyla Fintan iyi iş çıkarmıştı, gerçi tuttu hapishane mahkûmu gibi görünmeyi seçmemin yazık olduğunu söyledi, aşk için bile olsa, Jan D'arc'ım için bile olsa yazıkmış.

Ne dediğini anlamak birkaç dakikamı aldı ama anlar anlamaz gözümde şimşekler çaktı, başımdan ateşler fışkırdı. Filmdeki ha-

1 Kutsal kitaplardan olan Samuel kitaplarında İsrail krallığını kuran kahraman karakterler. (ç.n.)

tun, hani kralların, askerlerin, alevlerin ve kahkahalar atıp duran puştların pes ettiremediği, ateşler içinde yanan hatun.

Aşk için bile diyor herif. Lee gibi kel kafalı bir kız için bile demek istiyor. Siktir git diye düşünüyorum, o zaman da, içime kurt düştüğü başka zamanlarda da telefonuma bakmadığını söyledin. Ama Lee'nin nasıl biri olduğunu, neye benzediğini başka nereden bileceksin?

Şimdiye kadar telefonda sinek boku kadar bile şarj kalmamıştı muhtemelen, artık kontrol bile etmiyor, o son şarj kırıntısına daha sonra ihtiyacım olur diye buna cesaret edemiyordum, oysa şimdi o da harcanmış gitmişti. Fintan ağzına sıçtığım MacGillis tarafından. Ben uzaklara gitmiş karnımızı doyuralım diye avlanırken. Pis bir yaban kedisi gibi öteberimi karıştırmış, pençelerini ve rahip gözlerini Lee'nin her yerinde dolaştırmıştı. Aman, hop oturup hop kalkıyordum.

Ama rezil alçağa elimi bile sürmedim. Sanki içimde kendi ateşim yanıyordu. Ve kontrol bendeydi.

Bir an ayakta durdum. Kabuklanmış kel kafamı ovuşturdum. Kollarımla göğsümdeki kılları süpürdüm. Sonra doğruca kampıma gittim, telefonu arayıp buldum, tamamen ölmüş olduğunu gördüm. Fintan denen herifin de, başka bir bok kafalının da bulamayacağı bir ağaç kovuğuna sakladım telefonu. Pili olsun olmasın, el âlemin telefonuma ellemesi fikrine katlanamıyordum.

Etliye sütlüye karışmayan zavallı bir ağacı tekmeleyip kabuklarını soyarak bir iki dakika geçirmiş olabilirim. Sonra döndüm, ihtiyara açtım ağzımı yumdum gözümü. Ne hakkın var pis sapık, dedim. Telefona elini bile sürmediğine yeminler etti ama yalan söylediğini biliyordum. Artık canıma yetti be, dedim. Kendini kontrol edemediğini, sopalık bir çocuğa benzediğini, midemi bulandırdığını söyledim. O zaman yavru köpek ifadesini takındı, sökmeyince de başladı mı sana dudağını titretmeye. Ben de ko-

pasıca parmaklarını tek tek kırmam gerektiğini ama yapmayacağımı, çünkü o zaman kendi işlerimi yaptığım yetmezmiş gibi bir de onunkileri yapmak zorunda kalacağımı söyledim. Sonra söyleyecek laflarım bitti, o da içeri gidip yatağına yattı, biraz zırladı.

Böylece günümün içine sıçılmış oldu. Browning'i aldım, siktir olup gittim. Bu defa dönmemek üzere ayrılabilirdim oradan. Yapmama da şu kadarcık kalmıştı ha. Kayalık arazide bir süre dönüp eşyalarımı almayı, ondan sonra da savuşup gitmeyi düşündüm. Ama biraz sakinleştim. Sırf yürümekten. Etrafta görecek kuşlar vardı, ispinozlar, bıldırcınlar, ihtiyarı aklımdan uzaklaştıracak şeyler.

Öğleden sonra bir de büyük kızıl indirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse birbirimizi indirdik. Hayvan bana varlığıma inanamıyormuş gibi, orada olmam doğru değilmiş gibi baktı. Tam gitmek üzere döndüğü sırada vurdum onu, dans edermiş gibi kendi çevresinde döndü, yere devrildiğinde kendimi biraz hasta gibi hissettim.

Hayvanın yanına birkaç dakika gitmedim. Doğru dürüst ölmediyse bağırsaklarımın ortaya saçılması riskini göze almak istemiyordum. Bir parçası buydu. Ama bir yandan da içimde bir hüzün vardı, değirmenin avlusunda keçi boğazlama sırası bendeyken asla hissetmediğim bir hüzün. İşin doğrusu, gidip de ne yaptığıma bakmaya hevesim yoktu. Keçinin gözleri, hayvanı öldürmeyi epeyce kolaylaştırır. Yassı, yılanımsı gözbebekleri yapılması gerekeni yaptığınız için kendinizi alçak gibi hissetmenizi engeller. Ama kanguruların kocaman, yuvarlak inek gözleri vardır, her şeyi değiştirir bu. Köpeklerle kediler için de aynı şey söz konusu. Artık başka ne kedi öldürebilirim, ne de köpek, merhamet göstermek için bile yapamam.

Annem yeni hastalandığı sıralarda Bayan Mahood bir gün bize geldi. Hasta ziyareti diye düşünmüştük ama alakası yokmuş.

Kimsenin istemediği bir sürü yavru kedisi olduğunu, işi halletmeyi yüreği kaldırmıyormuş, acaba Bay Clackton bu işi onun yerine yapar mıymış. Nasıl olsa kendisi öyle şeylere pek aldırış etmezmiş. Annem o zaman kadına buz gibi davrandı. Mormon falanmış gibi. Ama o gece arka müştemilatın kapısının önünde kedi dolu bir çuval duruyordu. Kaptan eve geldiğinde, siktirsin gitsin, ben yapmam bu işi, dedi, kedileri orada bıraktı. İki gün sonra ihtiyar kız yine uğradı, çuvalın hâlâ bahçe yolunda miyavlayarak tepindiğini gördü, görmesiyle de muslukları açması bir oldu. Annem yatakta, Kaptan da dükkândaydı, yani iş başa düşüyordu. Ne biçim bir insan hayvanlara böyle davranır, dedi kadın. Yani hiç utanmam yok muydu.

İyi, kıpırdanıp duran çişli çuvalı aldım, sokağa çıkardım. Yürürken, kadının bahçe kapısını tekmeleyip açarken, kadının da güm güm adımlarla arkamdan geldiğini duyuyordum. Çuvalı verandasına, beyaz kuğuların, çiçek saksılarının ve daha bilmem nelerin yanına çıkardım, yavru kedileri veranda parmaklığına çarpa çarpa ezdim. Dört, beş, altı kere. Kadın boğazlanan bir inek gibi sesler çıkardı. Bana canavarmışım gibi bakıyordu. Teşekkür bile etmedi.

Neyse işte, iri kızıl kanguruyu vurduğum o öğleden sonra yaşlı bir kadın gibi oyalanıp durdum, işin pis tarafını, yani kasaplığı erteliyordum. Eti dinlendiriyorum dedim kendi kendime, işe girişmeden önce bıçağı iyice keskinleştiriyorum. Bu türden zırvalıklar işte. Ama aslında sadece oyalandığımın bal gibi farkındaydım.

Sonunda ihtiyar kanguruyla aramdaki taşlık zemini aştım, hayvanın kanının aktığını ve taş kadar cansız olduğunu gördüm. Ama Dexter elimde çömelip de kocaman kahverengi gözüne baktığımda kendimi, bir yansımamı, gökyüzünden heyula gibi inen bir tür gölge olan halimi görünce, aklıma delice bir şey geldi,

apaçık ortadaydı sanki, ölüm, benim o, ben buyum. Birkaç hafta önce böyle bir düşünce bana enerji verirdi ama şimdi moralimi bozmuştu. Yine de hâlâ ılık ve esnekken hayvanı kesip içini açarak temizlemekten geri durmadım. Sanırım onu çoban kulübesine taşımam dört saate yakın sürdü, kulübeden hâlâ epeyce uzaktayken Fintan dışarı çıkıp sanki ona bir hediye, bir barış armağanı getirmişim gibi karşıladı beni, ellerini çırpıyor, kaçıklar gibi dans ediyordu. Gürül gürül bir ateş yaktım, kendimize ziyafet çektik, ondan sonra da aramız yeniden düzeldi. Aşağı yukarı. Söylediklerimi telafi etmek için bıçaklarını bilemeye bile başladım, o kitap okur ya da ezberden anlatırken çeliği taşa sürtüp duruyordum.

Dediğim gibi, genellikle iyi geçiniyorduk. Birbirimizin sinirine dokunduğumuz zamanlar haricinde. Bazen kazara oluyordu bu, mesela birimiz fark etmeden bir şey söylüyor, diğerinin sap yiyip saman sıçmasına, duvarları tekmelemesine yol açıyordu. Bazen de birbirimizin damarına bastığımızı biliyor ama canımız sıkıldığı ya da içimiz bir an kötülükle dolduğu için yapmaya devam ediyorduk. Bazı günlerdeyse söylediğimiz boktan lafların ağızdan öylesine mi çıktığını, yoksa kasten mi söylendiğini anlamak zordu. Mesela ona ölüleri sorduğum gün. Bu konuda ağzımı açışım ilk değildi. İlk konuştuğumuz seferdeki halleri, onu yeniden denemek istememe neden oluyordu. Fintan, köpeğin dönüp dönüp kendi kusmuğunun başına gitmesi gibi bu konuya döndüğümü söylüyordu.

Anlayacağınız, ölen ninemi görmek için evine gittiğimiz gün Moora'da Marg Teyze'nin söylediği şey aklımdan çıkmıyordu. Ninemin iyi bir ölümle gittiğini söylemişti. O zaman daha çocuktum ama bu laf hâlâ kafama takılıyordu. Şimdiye dek üç ölü görmüş, ikisine dokunmuştum, ne olduklarını anlamak için onlara parmağımı bile sürmeme gerek yoktu. Yanlarına yanaştığınız anda içinizdeki her şey buz keser. Gördüğünüz şeyin korkunç bir

şey olduğunu kollarınızda, bacaklarınızda, dişlerinizde hissedersiniz. O gün müştemilatta gördüğüme benzemesi gerekmez, nasıl olursa olsun kötüdür. İyi bir ölüm milletin söylediği aptalca bir şeyden mi ibaret diye düşünüp duruyordum. Annemin cenazesinde bazılarının söylediği şey gibi, başın sağ olsun. Televizyondaydı sanki hıyarlar. Bu işin iyi tarafını görmüyordum, göremiyordum, rahibin başını sallayıp tabutun toprağa indirilmesini işaret etmesinden önce söylediği o huzurlu merhametli cömert laflarına inanmıyordum.

Neyse işte, bir sabah çöp yığınının oradaydık. Çorba günü değildi ama kazmayla yeni bir çukur açıyordum, çünkü bir gün önceden kazmanın daha iyi olduğuna karar vermiştik; böylece taşlı toprakta bir çentik açmaya çalışırken kovanın yarım saat boyunca orada bekleyip kokusunun yeri göğü sarmasının önüne geçiyorduk. Bir saniye durup dinlendim, Fintan'ın eski yataklara, gazlı buzdolaplarına ve dikenli tel kangallarına baktığını gördüm. Ben kazarken boş boş dikildiği için ona çıkışmak bile gelmedi aklıma. O iyi ölüm meselesi kafama takılmıştı bir kere.

Ölü gördün, değil mi? dedim.

Evet, dedi benden tarafa bile bakmadan. Çok fazla. Sana söylemiştim.

Sen rahipsin. Herhalde onları gömüyordun.

Gömmek mi? Buldozerlerle çukurlara itildiklerini gördüm, dedi.

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Ağzım bir karış açık öyle duruyordum.

Çöp gibi üst üste yığılıp yakıldıklarını gördüm.

Tanrım. Nerede?

Önemi yok. Sorma zaten.

Kazmayı salladım, bir taştan kıvılcımlar fışkırdı, yeniden doğruldum. Ona baktım, eh, iyi madem, konuşmanın sonu, diye dü-

şündüm. Ama Fintan atletini kaldırıp karnını kaşıdı ve çukurluktaki kırık dökük şeylere bakmayı sürdürdü.

Bu hendekten daha geniş bir çukur, makineyle kazılmış. Ceset dolu. Sana bir şey söyleyeyim mi? Bir kelebek ağacının gölgesinde oturup çay içtim. Nefis bir demlik ve çok güzel bir ağaçtı.

Anlamıyorum.

Eh, anlamayanlar iki ettik o zaman evladım. Hiçbir şey hissetmemiştim de ondan. Ama annem kendi yatağında ölü yatarken aklımı kaçırdım.

Delirdin mi yani?

Gerçek anlamda değil. Ama bana öyle gelmişti. Koku yoktu, sinek yoktu. Uykusunda huzur içinde gitmişti, şöminede tezek ateşi yanıyordu, pencerenin dışında yumuşak bir trafik mırıltısı vardı. Ne olursa olsun, asla uzlaşamayacağın bir dehşet sahnesinin içindesin. İyi yürekli insanlar sana kakao getiriyor, zehirmiş gibi bakıyorsun. Bir daha asla ne bir şey yerim, ne de içerim diye düşünüyorsun.

Hangisi önceydi?

Ne dedin?

Hangisi daha önce oldu, annen mi, öbürü mü?

Bugün kurala riayet etmiyor muyuz evladım?

Bilmiyorum ki, dedim. Telefonuma riayet etmekle aynı şey mi bu?

Ah, yine mi oraya geldik? Hiç merhamet yok mu sende?

Cesetlerle dolu o lanetli çukuru nerede gördüğünü sormak istiyordum. Kelebek ağacının ne olduğunu da bilmiyordum. Ama dudağımı ısırdım ve kazma işine geri döndüm. Tartışacak havamda değildim çünkü. Ondan sonra bir dakika içinde çenemi yeniden açtım, ona Marg Teyze'yi, bahsedip durduğu iyi ölüm meselesini anlattım. Bu işin kafama takıldığını söyledim, nereden bakarsan bak doğru görünmüyordu.

Belki ninenin kolay bir ölümle gittiğini kastetmiştir, dedi. Minnet duyulacak bir şey bu, orası kesin. Ölmenin öyle zor yolları var ki.

Biliyorum, dedim.

Korkarım biliyorsun.

Gördüm.

Evet oğlum. Hiç kuşkum yok. Bunu her gün seziyorum sende.

Peki bir ölüm kolay, diğerleri zorsa, teyzemin bahsettiği neydi?

Ah Jaxie, bunu kim bilebilir?

Senin gibi birinin bileceğini düşünmüştüm.

Bilip bilmediğimi bilmiyorum, dedi. Bir zamanlar savunduğum her şey asil bir sona, cesur, zarif, saf bir ölüme dayanıyordu. Tanrı da biliyor, tanıdığım ve sevdiğim insanların yarısı bunun gibi bir şeyin arayışındaydı, böyle bir şeye imreniyorlardı. Hepimiz bunun için çıldırıyorduk. Bana öyle geliyor ki şu dünya yüzündeki günlerimizin yarısını kendi iyi ölümlerimizi düzenlemek için harcadık. Bugünlerde bunu saçma, sapıkça, tam anlamıyla canavarca buluyorum. Ama canavardan pek anlamam, iyi bir ölüm fikrinin şimdi beni tiksindirmesinin sebebinin iyi ölüm denen şeyin iğrenç olmasından mı, yoksa artık böyle bir şey arayacak cesaretimin kalmamasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Bu dediklerinden hiçbir şey anlamadım, dedim. İngilizce söyleyebilir misin?

Parmak boğumlarını alnına bastırdı. Kazma işiyle hiç uğraşmamasına rağmen yorgunluktan bitmiş bir hali vardı.

Tamam o zaman, dedi. Fedakârlığın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Anzaklar.

Ne dedin?

Ülken için öldüğünde, dedim.

Ha, dedi. Anladım. Şey, evet. Ailen için, ülken için, inancın için.

Buna inanmıyor musun yoksa?

Ben tam öyle yetiştirildim oğlum. Bunlar iyi ölümler. Görünüşe göre. Ama ortak bir yanımız var biliyor musun, seninle benim. Her ölüm bir dehşettir, değil mi? Her ölüm bir felakettir, bir zulümdür.

Fintan dişetleriyle plastik dişlerini biraz kemirdi, paslı bir varilin yan tarafına tekmeyi bastı, iki yüz litrelik varil sarsıldı ama yuvarlanmadı.

Hastanelerin, pazarların önünde kendilerini havaya uçuran o soysuzlar. Şehirlerdeki binalara uçakla dalan dangalaklar. Kendilerini şehit sayıyorlar biliyorsun. Bu konuda, kendilerine iyi bir ölüm sağlama konusunda çalışmışlar.

Sikerim böyle işi, kendini feda etmek değil ki o. Cinayet.

Eh, katil olmak da biraz cesaret gerektirir biliyorsun.

Zırvalık, dedim. Hastalıklı bir şey.

Ya da asker. Ya da bürokrat. Veya milyonlara ölümlerinin Tanrı'nın iradesi, itaatlerinin meyvesi, hayata duydukları hürmetin süsü olduğunu söyleyen bir rahip.

Ellerime tükürdüm. Başka bir yere bakma fırsatı olsun diye yapmıştım bunu, çünkü şimdi keşke ona hiçbir şey sormasaydım diyordum. O anda söylediği şeyler hiç bana göre değildi. Ayrıca bu havaya büründüğünde gözlerinden de nefret ediyordum. Dümen çeviren gözler. Ona bakınca midem bulanıyordu.

Jaxie, ninen adına sevinmelisin. Kolay bir ölüm imrenilecek bir şeydir. Bunda utanılacak hiçbir şey yok. Aklı başında herkes istemez mi bunu, uykusunda sessizce gidivermeyi?

Sikerler, dedim. Ben ölmek istemiyorum. Çarpışarak düşeceğim.

Teslim olmak daha zor bir şeydir belki.

Amanın, bu boktan lafları da nereden bulup çıkarırsın bil-

mem. Katil olmak cesaretmiş de, teslim olmak daha zormuş da bilmem ne. Sadece konuşmayı biliyorsun, taşak maşak yok sende.

Ah, fasa fiso evladım. Bu çukur bitmedi mi daha?

Al, dedim kazmayı ondan yana atarak. Sen bitir içine sıçtığımın çukurunu.

Aşağıda, gölün orada ağaçlar gökyüzündeydi, hepsi başaşağı duruyordu. Fintan'ın söylediği gibi hem güzel, hem de tuhaftılar, demek ki en azından bir konuda doğru söylemişti. Ayrıca bunu görünce ona karşı öfkeli kalmak zorlaşmıştı. Aptalca bir seraptı işte ama yine de orada durdum ve gerçek olmamasına aldırış etmez hale gelene dek manzarayı seyrettim.

İşte böyle, Fintan'la ikimizi bazen efkâr basıyordu. O, sadece medeni bir sohbet yürüttüğümüzü söylüyordu. Ama bence bazen kafasına bir delik açmaya ne kadar yaklaştığımın farkında değildi. Veya belki aldırış etmiyordu buna. Böyleyken bile durum huzurlu sayılırdı. Rüzgâr kuzeyden esmeye başlayana dek.

III

Göl kıyısında hava hemen hemen her gün aynıydı. Sabahları, şafaktan önce doğudan rüzgâr esmeye başlıyordu. Sonra öğle civarında yönü güneye dönüyordu. Bu açıdan yılın bu zamanlarında Monkton'un havasından farklı değildi. Kimileri bunu sıkıcı bulacaktır ama benim için gayet uygundu.

Derken bir sabah doğu rüzgârı çıkmadı. Gün sıcak ve nefessizdi. Hava yapış yapış oldu, göl de iribaş göleti gibi kokuyordu. Sabahın ortalarında tuzdan doğru bir emu sürüsü geldi, Fintan'la ben yıkanmış çarşafları sıkıp değirmen kulesine gerilmiş tele asarken durup bizi seyrettiler. Çirkin ve tuhaf, Fintan'ın doğaya karşı işlenen bir suç dediği türden bir halt karıştırıyormuşuz gibi dehşet içinde bakıyorlardı. Gerçi emular şapşal kuşlardır, yüzlerinde her zaman afallamış bir ifade olur, dikilip saatlerce bakabilirler. Ahmak şeyler. Börülcelere yerleştiler, biz masum çamaşırları burarak suları çıkarırken bizi gözetlediler. Bir süre için komikti. Ama sonunda sinirime dokunmaya başladılar, bir odun parçası kaptığım gibi hepsini kovaladım. Bunu sırf rezil biri olduğumdan mı yaptım, yoksa emu denen kuşun koşuşunun manzarası başka hiçbir şeye benzemediği için mi, onu bilmiyorum. Mesele şu ki, kuşları kovaladıktan sonra kendimi daha iyi hissetmedim. Dediğim gibi, hava acayipti. Her şey asabımı bozmaya başlamıştı. Hır-

çınmışım, ihtiyar öyle dedi. Bokumla kavga edecek durumdaydım demek daha doğru.

Fintan çamaşır yıkama konusunda acayip gıcıktı. Her hafta bu konuda atışıyorduk. Tabii doğal olarak onun söyleyecek daha çok sözü oluyordu. Üstelik İrlandaca bile dırdır edebiliyordu. Haşarı, ciğeri beş para etmez, tokatçı, bu türden boktan laflar. Çoğunlukla sadece vakit geçirmek için yapılan gevezeliklerdi, ben de genellikle aldırış etmiyordum, alt tarafı üç beş laftı işte. Bazen eğlenceli bile oluyordu. O gün de öyle özel bir şey söylemedi, her zamanki tıraşlardı işte ama çarşafları asmayı bitirdikten sonra ruh halim kötüleşti. O bildik huzursuzluk geldi üstüme çöktü.

Çoban kulübesinde geçirdiğim bunca zamanda bu duygu, bu kaşıntı hep gelip gidiyordu. Bazı günler kapana kısıldığım hissine kapılıyordum. Sanki fazla gevşemiştim. İhtiyardan farkım yoktu. Etim, suyum, bir de şiltem vardı. Uykuya endişeyle dalmıyor, korkuyla uyanmıyordum. Ama mesele şuydu ki bir yere gittiğim yoktu. Ve bunu bilmek yola çıkmak için kaşınmama sebep oluyordu.

O durgun, yapış yapış günde de bu durumdaydım. O zamana dek yeterince tuzağa düşmüş keçi görmüştüm. Yakalandıklarını anlamalarını seyretmiştim. Bunun benim başıma gelmeyeceğini düşündüm. Jaxie Clackton bir kez daha kapana kısıldığında tabutunun çivilerini çakıyor olacaklardı, orası kesindi.

Ama tam anlamıyla kendi kendimi kandırıyordum, çünkü güvendeydim belki ama çoban kulübesinde kapana kısılmıştım, hem de nasıl. Özgür olduğumu düşünerek kendimi kandırıyordum. Gerçek, asit gibi köpürerek kabardı ve her yerimi kirletti. Kalkıp gideceğimi o saniye anladım.

Fintan o zamana dek ruh hallerimi yeterince yakından tanımıştı, o yüzden o sabah çamaşırdan sonra benden uzak durdu. Bütün gün suratımı asıp brandamın altında takıldım, gömleksiz

olarak orada oturup ham deri iplerden örgüler yaptım. İhtiyarın ibne şapkasına bir şerit yapma fikri vardı kafamda, ayrılık hediyesi olarak verecektim. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde bitirdim şeridi ama ihtiyara hiçbir zaman veremedim. Demir aldığımda yükümü sırtlanmak kolay olsun diye eşyalarımı biraz düzenledim. İhtiyar anlamasın diye çaktırmadan yaptım bunu. Sadece somurttuğumu düşünsündü bakalım. Gitmeye hazırlandığımı tahmin edemezdi. Ertesi gün belki. En geç öbür gün.

Güneş batarken ateşin yanına gittim, etimizi, domateslerimizi, yeşilliklerimizi yedik. İhtiyar mutlu olsun diye İrlanda hakkında cır cır ötmesine izin verdim. Erkek olduğuna yemin ettiği Christy Ring diye bir heriften bahsedip duruyordu ama aslında dinlemiyordum. Aklım Lee'deydi. Ve kuzeye gitmekte. Özgür kalmakta. Aslında komik biliyor musunuz, çünkü Fintan içinden elektrik geçen bir kabloyu kemiren keselisıçan gibi durmadan aynı soruyu sorardı bana: Jaxie oğlum, istediğin nedir, hayatta neyin peşindesin? Ben de, insan ne ister, diye cevap verirdim. Fintan o zaman, çoğu erkek sadece seks düşünür, derdi. Ben de sen kendi adına konuş derdim.

Sonunda beni bıktırırdı. Sürekli soruyordu. Benimse bugün bile tek bir cevabım var hâlâ. Ne mi istiyorum? Huzur. Bu cevap sonunda çenesini kapattı, başımın etini yemeyi bıraktı. Sanki anlamıştı. Sadece sessizlik istemiyordum, huzur istiyordum.

O sıcak akşamda bu tür şeylerden bahsetseydik keşke diyorum bazen. İhtiyar Christy Ring denen herifle kafa şişireceğine, ben de dinlemeyeceğime bunları konuşsaydık. Ama orada oturdum, kafamın içinde uzaklara gittim. Uzun bir süre sonra ihtiyarın konuşa konuşa lafının bittiğini, başının düşmeye başladığını fark ettim. Ben de ateşi söndürdüm, geceyi bitirdim.

Ama tertemiz çarşafların kaygan bir pürüzsüzlükle örttüğü şilteme gittiğimde uyuyamayacak kadar diken üstündeydim. Ku-

lübede ve çalılıklarda her şey sessizdi ama bir şeye kulak kabarttığımı hissediyordum, Fintan'ın tangur tungur sesler çıkarmaya başlamasını bekliyordum sanki. Hiçbir şey olmuyordu ama bekliyordum, kulaklarımı dört açıyordum.

Evimizdeki arıları düşündüm yine. Seslerini bir kere duyduktan sonra onlara hep kulak kabartır olmuştum. Öldüklerini, gittiklerini bile bile onları duymaya çalışırken yakalamıştım kaç kere kendimi. Deyyus gazyağıyla arka avluya çıkmadan önce bir keresinde gitmiş, başımı o yarılmış ağaca dayamıştım. Ses alçak, belki bir gemide duyabileceğiniz gibi sürekliydi, hani su çizgisinin hemen aşağısında, güvertenin altında çalışarak her şeyin işlemesini sağlayan motorun sesi gibi. Bütün dünya bal kokuyordu. Keşke Lee yanımda olsaydı, dedim, başlarımızı birlikte ağaca dayar, kovuğun siyah ağzından çıkan sıcak, tatlı nefesi birlikte hissederdik. Bunu hatırlayınca kendimi öyle sefil hissettim ki az daha ağlayacaktım.

Sonra orada yatmaya bir dakika daha tahammül edemeyecek hale geldim. Kalktım, botlarımı ayağıma geçirdim, karanlıkta el yordamıyla ağaç kovuğumu arandım, sonra telefonu kovuktan çıkarıp şilteye döndüm, açma düğmesine bastım. Noel öncesi günlerden kalma eski şeylere, mesajlara, paylaşımlara, şuna buna bakmak için. Sırf Lee'nin yüzünü görmek, birbirinden farklı gözlerinin içine bakmak için. Ve inanmayacaksınız ama Allah'ın cezası telefon bir an için aydınlandı, sinyal yok, sadece acil arama dedi, mucize gibiydi. Ama rezil şey, parmağımı kaydırıp da bir resim açmaya fırsat bile kalmadan gözümün önünde ölüverdi. Elimde kala kala gözlerimin arkasına dağlanmış o uçuk mavi ışık kaldı ve kafamın içinde ayışığı gibi pırıldayıp durdu.

Ondan sonra siktiri boktan bir telefona ihtiyacım olmadığını bir anda anladım. Lee'nin ışığı içimdeydi. Yüzü hemen karşımdaydı. Ta Magnet'taki odasında, karanlığın içinde beni ya-

nında hissedeceğini bilerek uzun uzun gözlerinin içine baktım, önce yeşiline, sonra grisine. Her zaman yanındaydım onun, artık bu gece de yatağında yatarken yanında olacağımı biliyordum, beni üstündeki bir çarşaf gibi hissedebilir, çenesine kadar çekip güvende olabilirdi. Lee. Lee. Tanrım, Lee. Aç bir hayvan gibi özlemini çekiyor, orman yangını gibi alev alev yanıyor ve beni hissettiğini biliyordum. Hissetmemesine imkân yoktu. Yaklaşan bir fırtınaydım. Yemek kokusuydum, berrak suyun sesiydim. Dünyada seni bekleyen, sana gelen, seni kucaklayan, isteyen biri kadar ateşli ve kuvvetli başka hiçbir şey yoktur. Bir rahip bile anlar bunu, şimdi fark ediyorum. Ama o gece gökten yemek yağıyormuş gibi şaşkına dönmüştüm.

Sırf Lee'yi düşünmek bile yalnız bir gergedanın boynuzu gibi sertleştirmişti beni. Hemen otuz bir çekip kurtulabilirdim ama öyle bir şey ucuz kaçacaktı. O yüzden canım yana yana sırt üstü uzandım, bir süre sonra sakinleştim. Ertesi gün, Fintan'a yola çıkacağımı söyleyecektim. Enerji doluydum, hazırdım.

O gece bir ara biraz terlemiş olarak uyandım. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anladım. Bir şeyler farklıydı yani. Ay arkamda inişe geçmiş, yıldızlar yer değiştirmişti ama beni uyandıracak kadar şiddetle farklılaşmış olan şey onlardan çok daha yakındaydı. İlk ışığa çok bir şey kalmamıştı ama kuşlar hâlâ uykudaydı. Kulübede ışık yoktu, o taraftan hiç ses de gelmiyordu.

Doğrulup oturdum, botlarımı giydim. Sonra Deyyus'un öğrettiği gibi başımı ağaca dayadım. İyi bir denizci seren direğine yaslanıp dinlediği takdirde, karanlıkta resiflerdeki dalgaların sesini duyabilir, derdi. Ben de sabit bir uğultu duydum. Dünya usul usul boşta çalışıyormuş gibi. Sonra başka bir şey. Uğultunun içinde bir aksaklık, sanki ara sıra bir vuruş atlıyordu. Yakaladığım bu aksaklıktı işte. Sesin kendisi, duyulamayacak kadar normaldi.

Sonra tepemdeki somon okaliptusları titredi, kuzeyden ılık bir rüzgâr esti. Botlarımı çıkardım ama sadece kamuflaj giysileri-

mi üstüme geçirebilmek için yapmıştım bunu. Her şeyi karanlıkta el yordamıyla buldum, dürbün, tüfek, kurşunlar, su şişesi. Gömleğimi giydim, bir dalda asılı avcı ceketini çekip aldım.

Ses sadece rüzgârla taşınan kesintiler halinde geliyordu ama orada olduğu kesindi.

Giyindim, öteberimi toparladım.

Kulübenin önünde ateş yaktıktan sonra çaydanlığı bulmak için içeri girdim. Yavaş ve sessiz davranıyordum ama ihtiyar yine de kıpırdandı. Tanrı biliyor, beni duymuş olamazdı. Ayrıca yeni yıkanmıştım, o yüzden kokumu da almış değildi. Ama ihtiyar kaçık uykusunda bile orada olduğumu hissetmişti.

Her kimsen çiftem var, sonra demedi deme, dedi.

Saçma sapan konuşma be, dedim. Tam çiftenin yanında duruyorum.

Jaxie? Ne yapıyorsun?

Kalk, dedim. Bir sorunumuz var.

Ne diyorsun sen oğlum?

Ulan sağır herif, komşuların var.

Biz ateşin başında otururken ortalık aydınlandı. Gökyüzü önce pembeye bürünmüştü ama yeniden griye dönmeye başlamıştı bile, sanki bir cephe yaklaşıyordu. Rüzgâr hâlâ kuzeyden esiyordu ve biraz şiddetlenmişti. Birkaç pirzola pişirdik, koca bir çaydanlık çay içtik. İlk güneş ışınları göle dokunduğunda her şeyimi tamam etmiştim. Fintan da benimle gelmeye hevesleniyordu ama dinlemedim bile. Çok yaşlı ve çok yavaştı, öyle değilmiş gibi yapmanın bir anlamı yoktu.

Ses konusunda önce bana inanmamıştı. Gün doğmuşken, ağaçlar çatırdar, kuşlar alışverişe çıkmış kadınlar gibi cıvıldaşır-

ken bir şey duymak mümkün değildi zaten. Ama sesin ne olduğunu, ne olması gerektiğini söyledim ona. Jeneratör, yakıtı azalmış bir jeneratör sesiydi duyduğum. Fintan bana tuhaf bir ifadeyle bakıp tatması için taş ikram etmişim gibi ağzını yusyuvarlak yaptı. Sonra, bunun önemi yok, dedi, kuzeyde birileri varsa bile bizi rahatsız etmiyorlardı. Beni kendi kıyameti zanneden bir adam için epey iddialı bir laf bu, dedim. Aniden şaşkına dönmektense orada kim olduğunu öğrenmenin daha iyi olacağını söyledim. Buna katılmak istemedi. Sorunun işin gerçekliğine inanmamasından kaynaklanmadığını görebiliyordum, sadece her şey yolundaymış, hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak istiyordu, çünkü mevcut durumdan memnundu. Ama sonunda pes etti. Duyulabilecek kadar yakındaki bir jeneratör, hayır, hoş değildi. Yine de yanından ayrılmam, onu yakınlarda bir yerde tanımadığımız bir herifin olması fikrinden daha fazla rahatsız etmiş gibiydi. Bu kadar dikkatsizleşmesi beni ürküttü.

Ne kadar süredir duyuyorsun bu sesi? diye sordu su şişesini doldurduğum sırada. Çocuk gibi her yere peşimden geliyordu.

Bilmiyorum ki, dedim. Sesi artık fark etmiş olduğum için, baştan beri oradaymış gibi geliyordu bana. Kuzey rüzgârıyla taşınmıştı işte.

Anlamıyorum, dedi ihtiyar. O taraftan her zaman rüzgâr eser. Hiç ses mes duymadım.

Peh. Senin bir şey duyabilmen için Scud füzesi ateşlemeleri lazım.

Mümkün görünmüyor.

Ne, cin peri takımından mı geliyor bu sesler yani?

Bak şimdi, böyle laflara hiç gerek yok.

Buranın kuzeyinde bir tuz madeni olduğunu biliyorum. Ama otuz kilometre falan uzakta olmalı. Hem o zamanlar küçüktüm.

Ah, ey güzel Allahım dedi nihayet anlamaya başlamış gibi.

O tarafa ne kadar yaklaştın? diye sordum.

Ah, bilmem ki oğlum, bir iki saat yürümüşümdür. Eski bir çiftliğin kalıntılarını gördüm ama ortada ne koyun vardı, ne inek, ne de insan. Sadece yaban keçileriyle birkaç kırık makine.

Ne zamandı bu?

Ne dedin?

Ne zaman? Oraya ne zaman gittin?

Ha. Şey, dur bakayım. Üç, belki dört sene önce?

Ve kimse yoktu, öyle mi?

Terk edilmişti.

Şişenin kapağını sıkıştırdım, verandada eşyalarımı dizdiğim yere götürdüm. İhtiyar da peşimdeydi. Sırt çantamı yüklendiğimde kayışı yeniden bağladı, at yarışlarındaki bir seyismiş gibi şeritleri düzeltti. Sonunda ihtiyar şapşalı iterek uzaklaştırmak zorunda kaldım, ondan sonra da kendimi bok gibi hissettim.

Geri dönecek misin?

Planım o, dedim.

Vay vay, kamuflaj giysileri de giyermiş! Gerçekten Avustralya'ya dehşet salacaksın ha!

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. Dalga geçiyor gibiydi ama yüzündeki ifade içime dokundu, o yüzden tüfeği omzuma asıp yola koyuldum.

Göl kıyısından kuzeye yürüdüm, kenarlarda bulabildiğim dağınık, seyrek mulga çalılıklarının arasından ayrılmıyordum. Arada sırada beni gözlerden gizleyebilecek birkaç somon okaliptusuyla gümüş tepeliye rastlıyordum ama yol genellikle yamalı kırmızı topraktan ibaretti. Vans'larımı değil de çizmelerimi giydiğime sevinmeme neden olan taşlık yerler de boldu. Kuzey rüzgârı biraz batıya doğrularak şiddetlenmişti, kendi nefesimle kuş cıvıltılarından başka duyabildiğim tek şey de oydu. Suyu dikkatli harcıyordum, havanın kapalı olmasına da memnundum çünkü ılıktı, ben de epey hızlı ilerleyebiliyordum.

Gün ortasına doğru, göldeki geniş dirseği geçtikten hemen sonra eski bir yel değirmeninin güdük kalıntılarıyla biraz kurumuş boru ve birkaç oluklu sac levha çıktı karşıma. Batıya doğru yükselen, üstünde bir çift ot bürümüş tekerlek izinin kıvrıla kıvrıla ilerlediği uzun, çakıllı bir bayır vardı. Koskocaman bir çit bağlantı direğine gelene kadar yürüdüm, sonra biraz su içmek için direğin yanında durdum. Ayaklarım dinlensin diye bir iki dakika orada oturdum. Etrafıma bakmak, göreceklerimi incelemek için dürbünü çantamdan çıkardım.

Gölü güneye doğru taradığınızda bir çocuğun bitirmediği bir resme bakar gibi oluyordunuz, çocukcağız ayrıntıları eklemediği

gibi boya kalemi kullanmaya da zahmet etmemişti. Fintan'ın aşağıda bir yerdeki kulübesinde olduğunu hayatta anlayamazdınız. Göz alabildiğine manzarada ne bir çatı vardı ne de bir değirmen, insanlara dair en ufak bir emare yoktu. Kuzey de farklı değildi. Oralarda hâlâ tuz madenleri işliyorsa, dürbünle görülebilecek yerlerden bile uzaktaydılar demek. Göl kendi başına bir ülke gibiydi.

Bağlantı direğinden açı yaparak baktığınızda birbirine kavuşan, aşırı geniş, ot bürümüş iki yangın şeridini ancak seçebiliyordunuz. İki şerit halinde uzanan mahvolmuş haldeki sulama fıskiyeleri de ya kapalıydı ya da hepten devrilmişti. Buranın sınır köşesi olduğunu tahmin ettim. Çiçekli çalılıklarla sürgünlerin arasında paslı teller yılan gibi kıvrılmış yatıyordu. Yarı yarıya toprağa gömülmüş bir bahçe kapısı buldum, kuzeybatıya giden silik tekerlek izleri gördüm. Buradan senelerdir araç geçmediğini hangi ahmak olsa anlardı. Aman be, yani dikkat etmezseniz izleri hepten gözden kaçırmak bile mümkündü.

Sıra sıra tepelerin daha yükseklerinde, batıda bir yerde hareket halindeki beyaz lekeler ilişti gözüme ama sadece keçiydi bunlar. Oralar çıplak kayalıktı, sanki keçiler her şeyi yemiş bitirmişti. Haberlerde göreceğiniz türden bir yere benziyordu, yere batası Afganistan falan gibi bir yere. O tarafta birilerinin olacağına inanmıyordum. Belki fazla uzaklaşmıştım. Kısa süre içinde bir şey görmezsem geri dönmeye karar verdim. Yarım saat daha bakınacak, sonra göle dönecektim. Eski bir F100 kamyonetin paslanmış, dikenli otlar bürümüş hurdasına rastlayana kadar devam ettim ama başka hiçbir şey yoktu. Geri dönmeye hazırlanıyordum ki benim yürüdüğüm yolu dik keserek uzanan bir başka iz ilişti gözüme. Ortasında dizlerime kadar yaban otları yükselen bir çift tekerlek iziydi sadece ama yeniydi. Görünce fena halde sarsıldım.

İzler kuzey-güney doğrultusunda gidiyor gibiydi. Kuzeyde alçak bir tepe vardı, o yöne devam ettim. İz bırakmamak için

çalılıkların arasından ayrılmıyordum, hem böylece biri görünecek olursa hemen saklanabilirdim. İyice yakından bakınca birbirinin eşi iki ayrı çift iz olduğunu fark ettim. Biri gidiş, biri geliş. Elimden geldiğince eğilerek, ağır ağır ve dikkatle ilerledim.

Yükseltiye varmadan hemen önce karınüstü uzandım, tepeye kadar süründüm. Arazinin dört bir yanı yükseltilerle, kayalık çıkıntılarla çevrili geniş bir ovaya doğru alçaldığını gördüm. Ovayı bir uçtan bir uca dürbünle inceledim ama görecek pek bir şey yoktu. Gerçi nefesimi kontrol altına aldıktan sonra bir şey duymaya başlamıştım. İşte. Hâlâ hafifti ama yeterince belirgindi. Bir motor sesi. Ama sesin ilişkilendirilebileceği bir şey yoktu ortada. Ne bir bina, ne çit, hatta ne de bir yel değirmeni. Yalnızca tuz çalılıkları, alçak mulga çalıları, kızıl toprak ve çakıllar. Mutlaka görebileceğimi bildiğim bir şeyi görmek için gözlerimi dört açarak orada epeyce durdum. Kimse yoktu, hiçbir şey kıpırdamıyordu, hatta tek bir kuş bile yoktu. Browning'i omzumdan indirmiştim. Dürbünü bıraktım, tüfeğin dürbününden baktım. Yine de bir bok göremedim.

Tepeye varıp da diğer yana geçtiğimde göl arkamda kalmıştı. İlerledikçe ses güçleniyordu. Tekerlek izleri, 4x4 bir araca aitmiş gibi geniş ve iri dişliydi. Ama o motor gürültüsü herhangi bir arabanın sesi değildi, o kadarını biliyordum. Mulga çalılıklarının arasından izi takip ettim, sonunda izlerin dönerek bir tür daire çizdikleri, geniş, çıplak bir açıklığa geldim.

Ama burası sadece doğal bir manevra alanı değildi. İnsan eliyle açılmıştı. Birinin dozerle ezip düzleştirdiği kocaman bir alan. Ev ve müştemilat inşa etmek için açılan türden. Bir uçta bir yığın duruyordu, makinenin ittiği yerde kalakalmış birtakım kuru ağaçlar. Ağaç gövdeleriyle dalların hepsi gri, kupkuru ve karınca yenikleriyle doluydu. Kazınıp düzlenmiş açıklığın dört bir yanından yabani otlarla çalılar fışkırmıştı, tam ortadaki kel yer hariç. Orası

bir tuhaf görünüyordu, ne olduğunu anlayamamıştım. Hepsi buydu. Başka hiçbir şey yoktu. Mulganın ortasında büyük bir açıklık. Bu da beni biraz korkuttu, çünkü motor gürültüsü hiç olmadığı kadar belirgindi. Yüksek değildi, alçak ve hafifti ama yakından geliyormuş gibiydi.

Uzun bir süre uzak durdum. Açıklığa adımımı bile atmadım. Ayaklarımın güneşten pişip sertleşmiş toprağa bastığı, tuz çalılarıyla maireanaların rahatsız edilmeden yetiştiği yerde kaldım. Namluya kurşun sürdüm, çünkü kendimi güvende hissetmiyordum, çünkü dört devirli bir yakıt motoru gibi ses çıkaran boş bir arazi parçası vardı karşımda. Görünmez bir motor. Ödüm bokuma karışmıştı.

Açıklığın çevresinde sürünerek yarım daire çizdim.

Bir sese bakıp da hiçbir sey görememek o kadar tuhaf ki. Üstelik bu açıdan ses de o kadar temiz duyulmuyor. Jeneratör hıçkırmaya başlamış. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Tıkanmış karbüratör. Ya da yakıt bitiyor.

Dürbünü yeniden çıkar. Düzlendikten sonra hiçbir şeyin yeniden yetişmediği çöl toprağı parçasında gezdir.

Sonra bir gölge yakalıyorum. Bir tür keskin kenar. Daha kuzeye koşturuyorum, ses burada daha yüksek. Artık kokusunu bile alıyorum. Bir saniye sonra da mevzuya ayılıyorum.

Gömmüşler. Kurnaz bir puşt, sesini kesmek için jeneratörü kutuya koyup toprağa gömmüş.

O çıplak açıklığa giriyorum, ayağımın altındaki kırmızı toprak sünger gibi. Ellerimle dizlerimin üzerine çöküyorum, zeminin olması gerektiği gibi olmadığını fark ediyorum. Fazla yumuşak. Doğal değil. Kazılıp altüst edilmiş gibi. Derken işte orada, bir egzoz borusu, birinin gerçekten büyük dikkatle yerleştirdiği taş yığını yuvasından kurtulmuş bir uzantı sadece. Neredeyse üstüne basmadıkça mereti görmenize imkân yok. Çok zekice. Elimi bo-

runun ucuna koyup avucumdaki sıcak nefesi hissediyorum. Sonra etrafını kazıyıp temizledim, boruyu takip edip daha geniş bir şeye vardım, araba susturucusu gibi bir şeydi, çok geçmeden de hava bacasını buldum, aşağılarda bir yerine bir pervane tutturulmuş PVC'den yapılma bir boru parçası. İlk soğutma panelini bulmam uzun sürmüyor, soğuk odalarda kullanılan malzemenin aynısı. Elimi koyunca titreşimi hissedebiliyorum. Ondan sonra gidip bir sopa alıyorum, etrafa vura vura sonunda bir yakıt borusu buluyorum. Onu takip ediyorum, sert bir şeye çarpıp kazınca da bir yakıt deposunun köşesini görüyorum. Bu canavarın büyüklüğünü bile tahmin edemiyorum. Küçük bir şey olmayacağına bahse girebilirsiniz.

Doğruldum ve bir dakika orada dikildim, parmak uçlarım karıncalanıyordu. İşin aslı kendimle övünüyordum biraz. Gece o gürültüyü hayal etmemiştim demek. Buraya kadar gelip de ne tıraş dönüyor diye kontrol edecek kadar akıllı olduğuma memnundum. Artık bu bok her neyse.

Jetonum işte tam o anda düştü, hem de ne düşmek. Gün gibi apaçıktı her şey. Bu jeneratör bir şeye güç sağlıyordu ve o şey her neyse yerin altındaydı. Burada başka bir şey daha gömülüydü, bir motordan ve canavar bir yakıt tankından çok daha önemli bir şey. Ve birisi o şeyi saklamak için kıçından ter akıtmıştı.

Bir süre Fintan gibi kendi kendime konuşa konuşa daireler çizerek yürüdüm. Doğru dürüst düşünmeye çalışıyordum.

Burası maden kazı alanına benzemiyordu. Toprak kazılmıştı ama ne çöp vardı, ne maden atığı ne de ona benzer bir şey. Ayrıca maden bacası da yoktu. Kazıyla altın aradığınızda mereti çıkarmak için bir yol açmanız gerekirdi. Tabii kendileri burada yokken damarı gizli tutmak için üstünü örtmedilerse. Ama o zaman jeneratör ne içindi? Madenlerde suyu dışarı pompalamak gerekir ama öyle bir şeye dair bir emare de yoktu, ne hortum, ne gölet, hatta ne de toprakta bir ıslaklık görünüyordu.

YouTube'da o hayatta kalma videolarını çeken herifleri düşündüm, yiyecekle, suyla, battaniyeyle, silahla, ne bileyim her şeyle dolu sığınakları vardı. Bazıları hoş yerlerdi ama heriflerin hepsi kafadan çatlaktı, dünya hükümetleri ya da Donald Trump ya da bilmem ne hakkında dır dır edip duran üşütük Yankilerdi. Bir tahtası noksan piç kurularından yana bu ülkede de sıkıntı yoktur ama kimse kalkıp da burada suyu olmayan bir sığınak kazmazdı, çılgınlıktı bu.

Sonra aklıma korkunç bir fikir geldi. Kesinlikle manyakça, sapıkça bir fikir. Nereden gelmişti, onu bile söyleyemem. Filmlerden, internetten, artık neredense. Düşündükçe içime buz gibi bir ürperti yayılıyordu. Şimdi söylemek biraz utanç verici tabii ama bir iki saniyeliğinde kafamda beliren resimde çocuklar vardı. Kadınlar da. Giysileri yok. Toz toprak ve bok içindeler. Karanlıkta. Zindan gibi bir yerde bağlılar. Hastalıklı bir orospu çocuğunun kendisi için hazırladığı sapık bir cinsel fantezi. Zevklenmek için. Ya da mide bulandırıcı, pislik bok çuvallarına satmak üzere videolar falan çekmek için. Ayaklarımın hemen altında. Kilitli bir odada kısılıp kalmış insanlar. Etrafta yürüdüğümü, kendi kendime konuştuğumu duyuyorlardı sanki de çığlık çığlığa bağırıyor, yardım istiyorlardı. Zavallıcıklar. Neredeyse kusacaktım.

Sonra başka bir şey geldi aklımda. Daha kötü bir şey. Ya Fintan MacGillis bu yüzden buradaysa, kıçını kollamak için o kadar dikkat etmesinin, kendi başıma bu tarafa gelmemi istememesinin sebebi buysa? Ağzına sıçtığımın pis rahipleri eskiden beri böyle bokluklara bulaşırdı, yeni bir şey değildi bu. Sadece rahipler de değil. Amerika'daki manyak tarikatlar, Almanya'daki sapık babalar, bilmem daha nerelerde neler. Bu konuda haberler gördüm, kadınlarla çocukları yer altında ya da tuğlayla örülmüş bodrumlarda tutan, senelerce orada saklayan, onlardan bebek falan yapan ihtiyar herifler vardı. Hem burada kim ne duyabilirdi ki? Bir ya

da iki sene önce buranın kuzeyinde dünyanın sonu geldi diye yer altına saklanmış Çinliler bulunmuştu. Kıyamet çetesi. Kıyamet günü, diyor Fintan. Bana bunu sormuştu. Sen kıyametim misin? Üstelik bana hiçbir şey söylemiyor, neden burada olduğunu asla söylemiyor ama önemli bir şey yüzünden olduğunu biliyorum.

Peki burası ne o zaman? Ya Fintan, o ne, bekçi mi? Hasiktir, elebaşı bile olabilir. O zaman beni parmağında oynatmış demektir. Boku yedim.

Çok geçmeden paniğe kapılmaktansa harekete geçmeye karar verdim. Bir şey yapmak zorundaydım yoksa hepten oynatacaktım. Böylece tüfeğin namlusuyla toprağı dürtmeye başladım, yumuşak toprağı dört bir yanda dele dele jeneratörle yakıt tankından uzaklaştım, sonunda bir kütleme hissettim, metale vurduğumu anladım. Browning'i elimden bıraktım, dürbünü çıkardım, dizlerimin üstüne çöküp küçük bir buldog gibi toprağı eşeledim. İşte oradaydı, çelik bir kenar. Biraz daha toprak kazdım, bir köşe buldum. Tanrım, kamyon gibi bir şeydi. Hayır, nakliye konteyneri. İçeri doğru küçük bir hendek kazdım, sonunda farklı renkte bir metal gördüm. Bir menteşe. Parlak, düz bir panel. Bir menteşe daha. Güzelce temizleyince karşımda bir kapı buldum. Daha doğrusu bir kapak.

Birden o kadar acele etmez olmuştum. Çelik kapağa bakmakla yetindim. Sürgünün tozunu sildim. Hemen şu anda kirişi kırsam mı acaba diye düşündüm. Yani belki millet haklıdır, gerçekten bilmek istemeyeceğiniz, bir kere gördükten sonra hafızanızdan silemeyeceğiniz şeyler vardır. Ama aşağıda, karanlıkta tutsak insanlar, çaresiz durumda kadınlarla çocuklar varsa, üstlerine toprağı attığınız gibi çekip gidemezsiniz. Gidebilir misiniz?

O yüzden kuyruğu dik tuttum, sürgüyü kaydırıp kapağı açtım.

Karanlık maranlık yoktu. Aşağısı gündüzden daha aydınlıktı. Her şey beyaz ve orman yeşiliydi. Bir de koku, hayatınızda

kokladığınız hiçbir şeye benzemeyen bir koku. Her yerde ışıklar, hortumlar, beyaz kovalar, teller ve alüminyum folyolar. Beni arıyormuş gibi dönen bir vantilatör pervanesi. Doğruca baca deliğine çıkan kademeli bir merdiven.

Kafamı içeri sokup, kimse var mıı, diye seslendim. Ama ortada ne çocuk vardı, ne de kadın. Sadece insan boyunda bitkiler görünüyordu. Koskoca bir deniz nakliye konteyneri dolusu hidroponik kenevir. Hayatınızda bu kadar çok marihuana otu görmemişsinizdir.

Başımı delikten dışarı o kadar hızlı çektim ki kulağım bir şeye takıldı, canımın acısına bakılırsa da az daha kopacaktı. Elimi bastırdığımda kolumdan aşağı kan aktığını gördüm. Bir süre düşünemeyecek, hareket edemeyecek kadar afallamış halde dizlerimin üstünde orada kaldım, kafamın içi yine yıldızlarla dolmuştu. Sonra kapağı çat diye kapattım, sürgüyü yuvasına yerleştirdim ve ayağımla her şeyin üstüne toprak ittim.

Tüfeğimi kaptığım gibi voltamı aldım. Arkamdan atlı kovalıyormuş gibi koşuyordum.

Aman oğlum, dedi geri döndüğümde. Şu haline bak.

Browning'i duvara dayadım, namlunun kırmızı toprakla dolmuş olduğunu gördüm. Boş su şişesi kof bir sesle beton zemine çarptı. Sırt çantamla ceketimi çıkardım, o da bana bir maşrapa doldurdu. Öyle soluk soluğaydım ki suyu gırtlağımdan aşağı indirmekte zorluk çekiyordum. Kulübe et ve kül kokuyordu. Sobanın üstünde bir tencere kaynıyordu, pencerenin panjuru da öğleden sonra güneşinin son kırıntılarına doğru ileri itilmişti.

Bunu söylemek istemezdim evladım ama cehennem kaçkını bir teke gibi kokuyorsun.

Eh, bütün gün yoldaydım değil mi? Büyük kısmını da koşarak aştım.

Tabii, dedi. Ben biraz temiz hava almak için dışarı çıkarım belki.

Ve gerçekten dışarı çıktı. Hatta yolda araba çarpıp da ölmüş bir hayvanmışım gibi açığımdan dolaştı. Sinirimden az daha çatlayacaktım.

Tanrım, diye bağırdım açık pencereden. Ciddi misin sen?

Alınmaca yok, dedi ateş çukurundaki kömürleri karıştırarak.

Tam bir yarrak kafalısın, bunu biliyor muydun?

Bir maşrapa daha su içtim. Sonra biraz daha diktim kafaya.

Nefesimi toparlayınca gömleğimin sırılsıklam olduğunu gördüm, üstümdeki eşofman altı da öyle ıslaktı ki üstümle başımla ırmakta yüzdüğümü zannederdiniz. Artık hararetim dinmeye başladığından, o yapışkan his çok rahatsız ediciydi. Terle kırmızı toprak her tarafımda pembe bir macuna dönmüştü.

Verandaya çıktım, botlarımı çıkarabilmek için bir sandığın üstüne oturdum. Çoraplarım prezervatif gibi yapış yapıştı. Bacaklarım da tutulmuştu. Tek istediğim karnımı doyurup yatmaktı. Ama moruk haklıydı, yıkanmaya ihtiyacım vardı. Kendimi daha iyi hissetmek için ne olsa yapardım.

Peki, neler biliyoruz? diye sordu Fintan.

Bir sorunumuz var, dedim ayağa kalkarak. Konuşmamız gerek.

Nereye gidiyorsun?

Bir McDonald's yapıp geleyim diyorum. Bir şey ister misin? Çocuk menüsü?

Ne dedin?

Yıkanacağım dedim ulan, yıkanacağım.

Yıkanırken tüfeği yanına mı alıyorsun?

Dediğim gibi, konuşmamız gerek.

İyi, hiç değilse temiz havlu al, dedi, laftan anlamayan benmişim gibi somurtuyordu.

Geçerken havluyu telden çektim.

Kendini çok daha iyi hissedeceksin evladım.

İyi, dedim. Umalım da öyle olsun.

Tamam, tüfeği yanımda su yalağına götürdüğüm için kendimi biraz ahmak gibi hissediyordum ama kafam karmakarışıktı. Birden ona güvenip güvenmeyeceğimi kestiremez olmuştum. O hidroponik tesis. Herif o kadar sağır olabilir miydi? Bu işin içinde olmaması mümkün müydü? İhtiyar, kaçık bir münzevi rolü böyle bir iş için biçilmiş kaftan bir kılıftı. Ya o telefonumla ilgili mesele?

Belki de ihtiyar Lee'ye sulanmıyordu. Arama yapıp yapmadığını kontrol bile etmemiştim. Gerçi sinyal yoktu ki. Ulan ağzına sıçayım, darmadağınık olmuştum.

O yüzden değirmen avlusunu boş görünce sevindim. Tesisi solucan gözlü bir keçiyle paylaşasım yoktu. Browning'i de yalağın üst tarafına, erişebileceğim bir yere koydum. Ondan sonra eşofmanımla, üstüme başımla yalağa girdim. Tanrım, nasıl güzeldi ama. Yalak kaygandı, kuyu suyu da öyle sertti ki sabun hemen hemen hiç köpürmüyordu ama sıcağın, pisliğin üstümden akıp gittiğini hissetmek hoştu. Bir iki dakika sonra da yakıcı soğuk epeyce makul bir şeye dönüştü.

Sonra üstüme bir hüzündür çöktü. Göle bakarken. Ve açıklığa. Gün batımının önünde yükselen somon okaliptusları. Artık hiçbiri eskisi gibi değildi. Her ne dolap dönüyorsa fark etmezdi. İhtiyar Fintan gösterdiği kadar dünyadan habersiz olsa bile burada kalamazdım artık. Doğru, daha dün akşam voltamı almayı düşünüyordum ama şimdi burayı ardımda bırakma fikri biraz içimi burkmuştu. Hırsımı giysilerimden aldım. Her şeyi yırtarcasına çıkarıp elimden geldiğince temizledim. Belki hepsini yalağın yan tarafına o kadar şiddetle çarpmama gerek yoktu ama hiç değilse kulübeye döndüğümde sakinleşmiştim.

Çulumu çaputumu ön taraftaki tele astım. İhtiyar yemek için ateşi harlamıştı. Üstünden sarkan bütün kollarla bacaklarla, sular damlatan her şeyin üstüne vuran alevlerle çamaşır teli mezbaha avlusuna benziyordu, sanki elimdeki avucumdaki her şey paramparça edilip yok olmuştu.

Ateşin yanında üstümde yalnızca havluyla bir dakika durdum, Fintan kulübeye girip elinde bir başka uyduruk tişört ve şortla döndü, şort o kadar büyüktü ki belini balya sicimiyle bağlamak zorunda kaldım. Bir tencere güveç yemeği sıcak kalsın diye ateşin kenarına konmuştu. Güzel kokuyordu. Ama bir yandan da çok-

tan geçmişte kalmış bir şey gibiydi koku. Giyinip oturduğumda ihtiyar bir tabak doldurup bana uzattı. Vahşiler gibi yumuldum tabağa.

Kulağın kanıyor, dedi Fintan. Jaxie, kendine ne yaptın böyle?

Önemli bir şey değil.

Ee, konuşmamız gereken bu konu neymiş? Ne gördün ki kuzey rüzgârına kapılmış gibi koşturdun öyle? Seni hiç böyle görmemiştim oğlum. Şu haline bak, deli Protestanlara dönmüşsün. Hayalet mi gördün nedir? Anlat bakayım, dök içini.

Hızımı kesmiştim, kursağıma da yemekle su girmişti ya, bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsızdım şimdi. Gemi konteynerini kamyonla taşıyıp vinçle indirmenin, toprakta yüzme havuzu genişliğinde bir çukur kazmanın kim bilir ne kadar tantanalı bir iş olduğunu düşündüm. Büyük makineler gerekirdi. İhtiyar rahibin o kadar sağır olması pek akla yakın görünmüyordu işte. İnsan o kadar yakındaki bir dozeri ya da kazma makinesini nasıl duymaz? Ayrıca biri beni zımbalar mı diye korkudan ödü bokuna karışan bir adam için, aniden sadece yarım günlük yürüme mesafesinde komşuları olduğunu öğrenmesine karşın epeyce rahat görünüyordu. Burasıyla orası arasında doğrudan bir yol varsa, nereye gittiğinizi ve ne yaptığınızı biliyorsanız, o yolu yarım saatte aşabilirdiniz. Herif bunu baştan beri biliyor olmasaydı bu konuda bu kadar sakin kalabilir miydi? Ayrıca ona erzak getirmek için kuzeydeki sirk gösterisinin idarecisinden uygunu bulunmazdı. O yüzden lafı dolandırmadan soracağımı sordum.

Papik hakkında bir şey biliyor musun? dedim.

Neresi dedin?

Ot, dedim. Marihuana.

Ha, anladım. Yok, bana bakma, o taraklarda bezim olmaz.

Biri ot yetiştiriyor. Hemen burnumuzun dibinde. Kuzeyde.

Ne?

Yer altında. Kenevir yetiştiriyorlar.

Tam bir mankafa gibi baktı bana.

Esrar, dedim.

Uyuşturucu mu demek istiyorsun?

Hayır, dedim. Siktiriboktan bir hayvanat bahçesi açmışlar. Tabii ki uyuşturucudan bahsediyorum kaz kafalı avanak.

Ama Jaxie, bunu nasıl öğrendin?

Kafamı içeri soktum da oradan, dedim. Tam bir aptal gibi. Kazıp açığa çıkardım, sonra da içeri baktım. İşte böyle öğrendim. Işıklar yansın, pompalar işlesin diye gece gündüz jeneratör çalıştırıyorlar. Hidro. Öyle birkaç çocuğun bir iki dal yetiştirmesi gibi bir şey değil ha, profesyonel bir düzenek, kodaman işi. Koskoca bir deniz konteyneri, belki birden fazladır, aşağı inip de nereye kadar uzandığına bakmadım. Hey Allahım, aşağıda iki ya da üç oda olabilir.

Anladım.

Ya? Doğrusu pek şaşırmış görünmüyorsun.

Şaşırmak mı? Şey, şaşırdım. Elbette şaşırdım. Ama şimdi bir saniye. Marihuana mı dedin?

Makine getirmişlerdir. Ekskavatör, vinç. Hiçbir şey duymadın mı? Römork mömork? Siktir Fintan ya, buldozer çalıştırmış herifler.

Şey, bende tinitus var ya.

Ne var ne?

Tinitus, dedi. Kulaklarımda. Kafamın içinde baş belası bir telsiz var sanki.

Sesler mi duyuyorsun?

Saçmalama oğlum. Gürültüler. Gece gündüz.

Gürültüler.

Tanrım, tam bir gürültü işkencesi evladım. Kanalı bir türlü tam yakalayamayan bir radyo frekansı gibi. Tinitus!

Hayatımda duymadım, dedim. Bana kıtır atıyorsun gibi geldi.

Bak oğlum, yarı yarıya sağırım, orası doğru ama katlanmak zorunda kaldığım şey sessizlik değil. Herhangi bir ses kulağıma ulaşmak için cehennemi bir kakofoninin içinde mücadele etmek zorunda. Bazı günler bir iki saatlik lütuf gibi bir rahatlama yaşıyorum. Geri kalan vakitlerde duyduğum şeylerin gerçek olup olmadığını düşünmem gerekiyor. Anlıyor musun?

Ama duyuyorsun. Duyduğunu biliyorum.

Evet, dedi, biraz duyuyorum. Ama dudak da okuyorum. Fark etmiş olmalısın.

Ama buraya ilk geldiğimde mevzuya hemen ayılmıştın. Yalan söyleme, beni duymuştun.

Hayır, dedi. Duydum diyemem. Varlığını hissettim. Bunu sana da söyledim. Orada olduğuna pek inanamasam da varlığını hissetmiştim. Gerçi sonunda seni gördüm tabii, hatırladın mı? Ne oldu evladım? Neden bu kadar korkuyorsun?

Allah'ın belası gangsterler bunlar, dedim. Kötü adamlar. Hemen burnumuzun dibinde. Ve bunu bilmediğine inanmamı bekliyorsun ha?

Aman oğlum, en ufak bir fikrim yoktu.

Bana maval okumadığını nereden bileceğim? Çiften var. Onlar için çalışıyor olabilirsin.

Uyuşturucu tacirleriyle mi? Güneş falan mı çarptı seni oğlum? O kadar alçalır mıyım sanıyorsun?

Uyuşturucu satmak çoluk çocukla aşna fişneden daha kötü yani, öyle mi?

Kes şunu, hemen! Hiç gerek yok böyle şeylere, hakkın da yok zaten.

Katoliklerin paralarını nasıl kazandıklarına aldırış ettiğini mi zannediyorsun? Katolikler gangsterlere bayılır be, ekmeklerini onlardan kazanırlar.

Aman Tanrım, sen ne bilirsin ki oğlum. Zerrece fikrin yok.

Çocuk muyum ulan ben?

Eh, yarım akıllı enayinin biriymişsin gibi konuşuyorsun, doğrusu bu da seni iyi göstermiyor. Ayrıca bakıyorum da tüfeği temizlememişsin, dedi. O işi halletmezsen silahın tutukluk yapar.

Siktir git, dedim. Patronum musun?

O zaman güldü ve teneke tabağını yere attı. Var ya, Browning temiz olsaydı, herifin içinde yürüyerek geçilebilecek bir delik açabilirdim.

Ah, Jaxie, dedi.

Sana hayranım.

Kes şunu.

Ama doğru.

Siktir be.

Sonra sessiz kaldık. Sadece ayaklarımızın dibindeki ateş. Ve karanlık yavaş yavaş çökerken ağaçlarda cıvıldaşan kuşlar. Fintan tıraş zamanı gelmiş boynunu kaşıdı. İfadelerini neye yoracağımı bilemiyordum artık. Ama Fintan MacGillis gibi birini burada bekçi bırakmak pek akıllıca bir iş gibi görünmüyordu. Arabası olmayan ihtiyar bir adam. Hem bekçilik etmesi gereken şeyden de çok uzaktaydı.

Ee, dedi. Komşularımız var diyorsun.

Ne anlatıyorum iki saattir?

Ama kimseyi görmedin?

Orada kimse yok, dedim. Düzenek kendi kendine işliyor. Ama yakıt ve su gerekli, o yüzden gelip gidiyorlardır. Büyüyenleri kesecek, yenilerini ekecekler. Artık her ne sikimle uğraşıyorlarsa işte.

Diline dikkat et oğlum.

Ah, siktir git ulan, aklını başına al be! Burası güvenli değil.

Ama her şey anlattığın gibiyse bu adamlar epeyce bir süredir

orada iş yürütüyorlar demek ki. Bilebildiğim kadarıyla aylardır, hatta belki senelerdir. Ve benim hiçbir şeyden haberim olmadı.

Çok yakınlar.

Ama bizi hiç rahatsız etmediler. Burada olduğumuzu bile bilmediklerine kalıbımı basarım. Ne de olsa motorumuz yok, silah bile nadiren ateşliyoruz. Küçük işletmeleri gölden söylediğin kadar uzaktaysa belki o kadar da endişelenecek bir şey yoktu. Kilometrelerce ötedeler.

Fintan'ın ne yaptığını o zaman anladım. Konuşa konuşa kendini güvende olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bu açıdan çocuk gibi olan oydu esas.

Hem zaten, bu adamlar güneş enerjisi diye bir şey duymamışlar mı? dedi.

Deli olacağım, ne diyorsun sen be?

O zaman jeneratör çalıştırmalarına, buralara yakıt taşımalarına gerek kalmazdı.

Amanın, dedim. Uzman mı kesildin şimdi de? Senin de panelin manelin yok. Buzdolabı bile çalıştırabilirdin halbuki.

Sence bunu her Noel, her Paskalya söylememiş miyimdir Jaxie oğlum? Sahra'nın güneyindeki bütün misyoner merkezlerinde güneş enerjisi vardır artık. Ama anlayacağın Fintan MacGillis'e öyle şeyler layık görülmüyor. Cezai şartları hafifletmek istemezler, değil mi?

Aklından zorun var senin, dedim. Neyse, bu herifler güneş enerjisi paneli kullanmaz zaten.

Nedenmiş o? Şimdi de sen mi uzman kesildin?

Havadan tespit edilmesi çok kolay da ondan. Polisler her zaman bu tür şeyleri arar.

Öyle mi dersin? Bu taraflara geldiğinden beri kaç tane hava aracı gördün evladım?

Düşündüm, sonra başımı iki yana salladım.

Arayan eden yok Jaxie. Onları da aramıyorlar, şüphelerime göre seni de. Hatta beni bile aramıyorlar diye düşünmek hoşuma gidiyor.

Bunu bir saniye düşündüm. Haklı olabilirdi. Boş yere paniğe kapılmıştım belki. Muhtemelen burada olduğumuzdan hiç haberleri yoktu.

Ama sonra kenevir yetiştiren o herifleri düşündüm. İşletmelerini gizli tutmak için çok dikkatli davranmışlardı. Ben de son birkaç hafta boyunca kaç kere kuzeye gitmiş, zaman zaman ateş etmiştim. Bunca zamanda tüfeğin sesini hiç duymama ihtimalleri neydi? Ya da içlerinden biri arabayla gölden biraz güneye doğru gidecek kadar sıkılmayacak ya da meraklanmayacak mıydı hiç? Bu durumla karşılaşmak üzere burada kalacağımı sanmıyordum. Maden kazı alanı da buradan güvenli değildi. Her hafta ya da iki haftada bir gelip gidiyorlarsa, orası otoyola fazla yakındı. Hayır, kesin kararımı vermiştim. Buradan gidiyordum. O düzeneğin yanından sürünerek geçecek, ortalıkta hiç göl kalmayana dek kuzeye yürüyecektim.

Yani oturmuş bunları konuştuğumuz sırada, o gecenin çoban kulübesindeki son gecem olacağını düşündüm.

Yanılıyordum elbette. Gerçi sadece bir gün kadar yanılmıştım. Ama keşke o anda siktir olup gitseydim diyorum. Fintan'ın kapanmak bilmeyen çenesini kapatmalı, kıçına tekmeyi bastığım gibi yerinden kalkmasını sağlamalı ve ikimizi birden yola düşürmeliydim. O gece. Hemen o anda, çünkü şimdi biliyorum ki bütün gece ayışığında doğruca gölden yukarı doğru yürüyebilirdik ve evimizde gibi güvende olurduk.

Ama o gece ateşin başında midem dolu, bacaklarım da tutukken, içimdeki bütün acele akıp gitmişti. Söylemem gereken her şeyi söyleyip ona anlattıktan sonra enerjim kalmamıştı artık. Perişan haldeydim, her yerim ağrıyordu ve tüfeğime dolmuş pisli-

ği hâlâ temizlememiştim. Ayrıca kıyafetlerim de ıslak halde telde asılıydı, çorabım morabım neyim varsa. Yarın gidilecekti mecburen. İhtiyar adama biraz bir şeyler toplaması için zaman tanı. Öğle vakti ikimiz de yola çıkmaya hazır olurduk. Birkaç saat pek bir fark yaratmazdı. Kendi kendime böyle söyledim. İnsan geriye bakarken daha akıllı oluyor.

Bir de şu var. Fintan buranın artık güvenli olmadığını anlamış olmalıydı. Tartışmayı kesmiş, kendini ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Çıkıp açık açık ertesi sabah gitmeye hazır olduğunu söylemedi ama bence işin sonunun geldiğini anlamıştı. Ama çok uzun süredir buradaydı, çoban kulübesinden başka ev bilmiyordu. O yüzden tasını tarağını toplamak onun için kolay değildi.

Benimle biraz yürür müsün oğlum? diye sordu.

Ne?

Şimdi sen mi ağır işitmeye başladın?

Ne var? dedim ters ters. Anam ağladı, görmüyor musun?

Sadece gölde ufak bir gezinti evladım. Ayın doğuşunu seyretmek için.

Bunca bulut varken? Kaçırmışsın sen.

Keyfine bak o zaman.

Ayağa kalktı, pek tertemiz, pek görgülü davranmak istermiş gibi şortundaki tozları süpürdü ama aslında zaman kazanıyor, bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Hayatta olmaz, dedim kendi kendime. Siktirsin gitsin. Ama sonunda okul çocuğu gibi söylene söylene kalkıp onunla gittim.

Süt kasalarımızı börülcelerin arasından taşıdık. Hava daha yeni yeni kararıyordu ki ayın ilk çıkıntısı gölün karşı tarafından göründü. Tamamı da pek çabuk ortaya çıktı, Jatz krakerleri gibi yusyuvarlak ve kızarmış görünümlüydü.

Şuna bak, dedi Fintan.

Ay işte, dedim. Dün akşamkinin aynısı.

Hayır, hayır, bu gece tam dolunay.

İyi, dedim. Dün akşamkinin aynısı değil. Ama yine de sadece ay işte, değil mi.

Ah, dedi. Şuna bir bak.

Bakıyorum.

Ama ayı görünce içten içe biraz titremiyor musun? Kendini nasıl yukarı çektiğine, her geçen dakika nasıl büyüdüğüne, tuhaflaştığına, güçlendiğine bir bak. Sanki bir şey gözlerinin önünde yumurtadan çıkıp büyüyor. İçinde küçük bir yer huşuyla büzülmüyor mu?

Hayır, dedim ama tam olarak doğru değildi bu.

Bir an olsun yaradılış mucizesi de mi hissetmiyorsun?

O zaman ona Marg Teyze'nin dolunayda dışarıda uyumamıza izin vermediğini anlattım. Ay deliliğine tutulursunuz, derdi.

Ay deliliği mi, daha neler!

Ne palavralar atıyorlar, değil mi.

Ama ona inanırdın herhalde.

Altı yaşındaydım be. Teyzemdi.

Seni ikna etmesine ihtiyacın yoktu herhalde. Ama Jaxie oğlum, işte orada, televizyondan büyük. Muhteşem, hatta biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?

Bilmiyorum, dedim. Belki.

Eskiden insanların güneşle ve ayla ilgili inançlarını kınardım oğlum. İlkel insanların yani. Tapınmaları, korkuları. Ama burada kala kala... Eh, insanın içindeki kınama hissi silinip gidiyor.

O konuşup dururken ayın gitgide daha yukarılara tırmanmasını seyrettim. Etrafında usul usul dolaşan, kaynaşan bulutlarla tam bir bitirime benziyordu köftehor.

Ben çocukken, dedi Fintan, beş, belki altı yaşındayken ayın beni seyrettiğini düşünürdüm. Yaz akşamları avluya çıkar, annem için el arabasıyla müştemilata, ateş için tezek getirmeye giderdim.

Bazı geceler gölgemin peşimden geldiğini, ayın kocaman beyaz gözünün aşağı baktığını görürdüm. Nasıl desem, kendimi... şeffaf hissederdim.

Temiz gibi mi yani?

Hayır, hayır. İçim görülebiliyormuş gibi. Tanrı, ya da istersen kâinat diyelim, beni açık bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi.

Tanrı konusunda pek emin olmadığını sanıyorum.

Onun da benim gibiler hakkında tereddütleri olduğuna hiç kuşkum yok.

Kafadan çatlak olduğunu biliyor mu dersin?

Kim bilir.

Ondan sonra kendimi biraz bok gibi hissettim, çünkü Fintan sözüne devam edip bu konu hakkında ciddiyetle konuşmaya başladı.

Burada aklımın her zaman başımda olmadığını biliyorum Jaxie, o kadarını kabul edeceğim. Kafam doğru dürüst çalışmıyor diyelim. Eskisi gibi de çalışmıyor ama ona o kadar üzülmüyorum. Belki bunun sebebinin yalnızlık olduğunu düşünüyorsundur. Haklısın, belki öyledir. Ama artık sebebin burası olduğundan kuşkulanmaya başladım. Şuna bir bak, diye elini gölün sütümsü ışıltısına doğru salladı. Ne olağanüstü! Gece de gündüz de olağanüstü. Biliyorsun, bazen öğleden sonraları güneye doğru bakıyorum ve o taşların güneşin altında yürüdüğünü görüyorum.

Aman be, şu taşlarla zorun var ha.

Evet oğlum, biliyorum. Ama dinle, sıcakta hepsi gevşeyip suyun içinde gibi olunca, dans ettiklerine yemin edebilirsin.

Ha, evet, öyledir.

Hayır, gerçekten. Çarpışmaya hazırlanan savaşçılar gibi ısınma hareketleri yapıyorlar sanki. Kendi gözlerinle de gördün, orada antik bir ordu gibi bir araya toplanmışlar, kıpırdanıyor, nabız gibi atıyorlar. İnsanın korku dolu, pagan bir yanı, taşların gölün üstünden saldırıya geçmesini bekliyor.

Ne, sana mı?

Bana ya.

Ne yapacaklar peki, bir fincan şeker mi isteyecekler?

Şey, bilmiyorum. Mesele de bu. O anlarda çok kaygılanıyorum. Ama heyecanlanıyorum da. Bazen benim için, bana hesap sormak için geldiklerine dair tuhaf bir hisse kapılıyorum.

Ne, sorguya çekmek falan gibi mi?

Onun gibi bir şey. Evet. Ah, gerçekten. Rüyalarımda görüyorum bunu. Artık sık sık. O rüyalarda taşlar insan gibi hareket ediyor. Tuzun üstünden yaklaşıyorlar, hayalet gibi sessizler. Ateşin yanında duruyorlar. Ama tek bir şey bile söylemiyorlar.

Ne gaddar taşlarmış, dedim.

Belki.

Peki sonra ne yapıyorlar?

Sadece seyrediyorlar oğlum. Ve dinliyorlar.

Ne biçim şey bu be.

Huzursuz edici, evet.

Kaç taneler? Şu yürüyen taşlar.

Ah, altı ya da yedisi yaklaşıyor. Belki yüz tanesi geride, göle yakın bir yerde duruyor. Beni incelediklerini, ölçüp biçtiklerini hissedebiliyorum. Ve rüyamda her defasında en karanlık sırlarımı bildiklerinden emin oluyorum. İçimi okuyorlar Jaxie. Korkuyorum, utanıyorum, her şeyi anlatmak istiyorum.

İtiraf gibi mi yani?

Evet.

Günahlarını münahlarını?

Ne var ne yoksa.

İyi de bunlar taş!

Bak, mesele şu. Rüyada hiçbir zaman o kadar taş gibi görünmüyorlar. Daha büyükler tabii, senin benim kadarlar. Ve bir azametleri var, ciddi, muazzam bir şey. İnsanın kalbini gümbür

gümbür attırıyor oğlum. Ve ne zaman görünseler korkuyorum, çok korkuyorum ama sonra büyük tarafsızlıklarını, saflıklarını seziyorum. Bildiğim her şeyi, korktuğum her şeyi anlatma konusunda onlara güvenebilirim. Bunu bilmenin getirdiği rahatlama var ya Jaxie. Anlatamam bile.

Delice.

Öyle.

Yani onlara bir şeyler mi anlatıyorsun? O salak taşlara.

Evet, dedi Fintan. Yani anlatmaya başlıyorum. Her şeyi sayıp dökmek üzere bir nefes alıyorum. Sonra uyanıyorum. Bir kere daha yetersiz kalmış bir adam gibi. İnsanı mahveden bir şey bu. Korkunç.

Vay canına.

Korkunç, diyor tekrar, sanki hâlâ kâbusun içinde kısılıp kalmış gibi.

Eh, sadece bir rüya, diyorum onu keyiflendirmek için.

Ah, belki öyledir. Daha fazlası değildir belki. Kim bilebilir Jaxie? Belki sonunda bizi ağaçlarla taşlar yargılayacaktır.

Keçilerle kangurular da mı?

Olabilir.

Ya kuşlar?

Ah, hele kuşlar, hele kuşlar.

Güldüm, o da biraz güldü, başını eğip botlarını börülcelere sürttü.

Sen var ya, üşütük bir puştsun.

Ah evladım, sadece taş olduklarını biliyorum. Ay da yalnızca ay. Ama boş şeyler değiller biliyorsun. Geçmiş hâlâ içlerinde. Uzun zaman önce olmuş bitmiş olayların gücü geride kalır. Bu göksel cisimler ve dünyevi bedenler, bitmemiş işlerin birer ifadesinden başka nedir ki? Taşları yürüyen adamlar olarak görmek, aya hayranlıkla bakıp içinde korkulu bir beklenti hissetmek ço-

cukça değildir belki. Bir taş aslında bir sonuçtur. Aya gelince, o da insanın günlerini belirler, değil mi? Bir ay daha geçer, her döngü zamanının azalmakta olduğunu hatırlatan bir şeydir. Küçük bir çocuğun ayı görünce göğsünün sıkışmasına şaşmamalı. Deliler melek değil de sadece insan olduklarını hatırlayan insanlardır belki.

Amanın, dedim. Ayı görmeye bu yüzden mi geliyorsun, öleceğini hatırlamak için?

Hayır, dedi. Hayalet değil bir varlık olduğumu hatırlamak için. Bütün günahlarımla gerçeğim ben, sadece bir fikir değilim. Ah, aya bak. Hâlâ yükseliyor, yükseliyor. Aşai rabbani ekmeği gibi. Asla ulaşılamaz. Gözlerimi kapadığımda kafamın içinde yanıyor. Ah Jaxie, o ışıltının yolumu aydınlatmasını öyle isterdim ki. Uyumak için. Huzur bulmak için.

Ee, dedim bir süre sonra. Rahipler kime günah çıkarır?

Ne dedin?

Siz rahipler, dedim. Yediğiniz haltları kime anlatıyorsunuz? Başka bir rahibe mi?

Yarım ağız bir evet dermiş gibi omuz silkti.

Ve söylenenler sonsuza dek sır kalıyor?

Fintan ellerini çevirdi, boğumlarını yokladı. Ayışığında apaçık görünüyordu. Ağzı büzülmüştü.

Ama sen bir taşa gitmeyi tercih edersin. Sırlarını taşa anlatmayı.

Evet, öyle.

Başka bir şeye güvenemeyeceğin için mi?

Mantıklıyım demedim, Jaxie. Bundan gurur duymuyorum.

Kovuldun, değil mi?

Hayır, dedi. Öylesi merhametli bir lütuf olabilirdi. Ama hâlâ rahibim.

İnanmıyorsun bile.

Rahipliğe mi? Bilmiyorum.

Tanrı'ya yani.

Yine omuz silkti.

Biraz boktan, dedim.

Doğru, gerçekten öyle galiba.

Ne kadar yaptın bu işi?

Ah, dedi. Şey, bir bakalım. Çocuktum. Sonra da rahiptim. Ne ediyor yani, üç aşağı beş yukarı elli sene mi?

Ve Tanrı'ya inanmıyorsun?

Jaxie, sen de inançlı biri değilsin, bütün bunlar senin gibi biri için neden önemli olsun?

Eh, ben rahip miyim be? Değilim. Hem rahip olup hem de nasıl Tanrı'ya inanmayabilirsin?

Bilmiyorum, dedi. Bazen inanıyorsun. Geri kalan zamanlarda sadece kiliseye inanmakla yetiniyorsun. Kilise aile gibidir oğlum. Başka neyimiz var ki?

Bana sorma, dedim. Ailem yok.

Eh, o zaman iki kişi ettik, sence de öyle değil mi?

Ay şimdi daha yüksekteydi ve küçülmeye başlamıştı. Rengi soluyordu. Çok geçmeden göl de ay da aynı derecede solgunlaştı, Lee'nin bacağının iç tarafı gibi, sırf bakmakla bile insanın canını yakacak kadar kaymak gibi bir renk aldılar.

Ya kes bu zırvalıkları, dedim birden tepem atarak. Ne bok yedin Fintan?

Ne yaptığımın önemi yok.

Başını bu kadar derde soktuğuna göre birileri için önemliydi demek ki.

Onu demek istemedim. Elbette önemliydi. Bir sürü insanı etkiledi. Sonuçlar devasaydı, düşünülemeyecek gibiydi, ağza alınamaz, affedilemezdi. Ama hiçbirini sana itiraf edecek değilim.

Bana güvenmiyorsun.

Yanlış. Doğru değil.

Sadece bir taşa güveniyorsun.

Oğlum ben sana ne diyeyim. Sence yeterince şey görmedin mi, yeterince çekmedin mi? Kendi içimi rahatlatmak için bir de o şeyleri senin üstüne yıkar mıyım sanıyorsun?

Ben aldırmam. Kaldırabilirim.

Kaldırmak zorunda olmamalısın, ayrıca aldırış etmene yetecek kadar bir şey bilmiyorsun.

Siktir.

Biliyorum.

Sübyancı olsaydın katlanamazdım, mesele o.

Güzel Tanrım, dedi. Öyle biri olsaydım burada, cehennemde olur muydum sence? Sürekli yağmur yağan bir papazlık bölgesine yollanırdım. Salthill otobüsüne binerdim. Galway'de körfezin yanındaki bir yatakta sıcacık yatardım.

Sizleri anlamıyorum.

Bunu söyleyip duruyorsun oğlum. Şöyle anlatayım. Ve basitçe açıklamaya çalışacağım, çünkü eskiden beri olduğum gibi düzen ve disiplinin yüce merhameti altında bulunan benim gibi bir adam için yaşam basit olmalı. Bir rahibin başını ciddi bir şekilde derde sokabilecek üç şey vardır yalnızca. Doktrin, seks ve para. İlk ikisi söz konusu olduğunda ağzını sıkı tutmak genelde insanın güvende olmasını sağlar. Ben susarım, onlar susar, her şey yolundadır. Ama para söz konusuysa hiçbir sır gizli kalmaz.

Bu söylenenleri anlayabilmem birkaç saniye sürdü. Ama sonra tokat yemiş gibi oldum.

Dalga mı geçiyorsun sen be? dedim. Bu iş sırf para yüzünden mi yani?

Para hırsı yüzünden, paranın gücü yüzünden. Verdiği heyecan yüzünden. Sonuçları yüzünden. Bunlar yabana atılacak şeyler değil oğlum.

Sikerim böyle işi.

Üzülerek söylüyorum, yaşın ilerlediğinde sen de anlayacaksın.

O zaman ayağa kalktım. Daha fazla dayanamayacaktım.

Hastasın sen, dedim. Hepiniz hastasınız.

Buna karşılık vermedi. Ona bakmadım bile. Kasamı alıp Fintan'ı orada bıraktım.

Kulübede gemici fenerini yaktım, ateşi körükleyip yatmadan önce bir çay içmek için çaydanlığı üstüne koydum. Niye o kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Halbuki pis bir sübyancı olmadığına sevinmem gerekirdi. Ama her neydiyse söylemeyecekti. Mesele buydu belki. Asla söylemeyeceğini bilmem. Bu sırrı her zaman saklayacaktı. Kendimi kukla gibi hissediyordum. Denk olduğumuzu, eşit olduğumuzu sanmak hataydı, çünkü öyle değildik, asla olmayacaktık. Ama sonra Lee geldi aklıma, onunla ilgili her şeyi düşündüm, içimin derinliklerindeki şeyleri düşündüm. Fintan da dahil kimseyle paylaşmak istemezdim onları. Yarısını anlamazdı zaten, o türden bilgilere hazır değildi. Pis bir vahşiymişim gibi bakardı bana. Ama elinde değildi, tam anlamıyla yetişkinmiş gibi yapan lapacılardan biriydi o da. Böyle düşününce içimdeki acılığın bir kısmı aktı gitti. Üzgündüm ama o kadar kızgın değildim. Oturdum, etrafıma bakındım, her şeyi son bir kere uzun uzun seyrediyordum sanki. Çaydanlık tısladı, mırıldandı, sonunda kaynadı.

Çay yaptım, hazır olunca bir maşrapa kendime, bir maşrapa da Fintan'a doldurdum. Ama ihtiyar görünmedi, herhalde surat asıp yanında benim gibi biri olmadan ayı seyretmek istiyor diye düşündüm. Ayaklarını sürüyerek gelip kasasını ateşin yanına attığında çayı soğumuş, benimki de bitmişti.

Ben gidiyorum, dedim.

Nereye oğlum?

Yatağa, dedim.

Ha. Evet.

Geberdim.

Geberdin, dedi. Evet, doğru. Öyle oldu, kabul ediyorum.

Tamam, dedim ayağa kalkarak.

Şimdi, sen gitmeden bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Gerçi bunun ikimize de bir faydası olacağından şüpheliyim, ayrıca muhtemelen hiçbir şey açıklığa kavuşmuş olmayacak.

Önemli değil, dedim.

Şey, önemli. Sana yanlış fikirler vermek istemiyorum da ondan. Elimden gelirse, kafa karışıklığını bir de ben artırmak istemem. Ayrıca bilgece fikirler için başvurulacak bir adam değilim ama bir konuda dürüst bir cevabı hak ediyorsun.

Bak, dedim. Benim için önemli değil.

Belki değildir. Şimdi böyle söylüyorsun ama bana neye inandığımı sordun Jaxie. Tanrı'yla ilgili.

Beni hiç ilgilendirmez, dedim. Taşlara anlat.

Ama anlatamam. Mesele de bu oğlum. Ucunda sallandığım paslı kanca bu. Pek gurur duymadan ekleyebilirim ki biraz ıstıraplı. Belki asla açıklayamayacağım, mantıklı olmak şöyle dursun, anlaşılır bile olamayacağım. Ama şüphelerime göre Tanrı, kime ya da neye inandığın değil, neler yaptığındır.

İyi. Her neyse.

Anlıyor musun? Yaptıklarındır.

Ama insanlar her zaman boktan boktan şeyler yapar, dedim. Biz insanlar arızalıyız.

Belki. Belki de değil. Ama doğru şeyler yaptığında Jaxie, iyi şeyler yaptığında, şey, işte o zaman Tanrı'nın bir aracı oluyorsun. O zaman ilahi şeylere, yaşam gücüne, yaşamın bizzat kendisine katılıyorsun. Benim inandığım bu. Umduğum bu. Kaçırdığım da bu.

Bana hepsi saçma sapan bokluklarmış gibi geliyor, dedim elimden geldiğince terbiyeli bir biçimde.

Eh, şöyle düşün, dedi gözlüğünü burnundan yukarı iterek. Biri bana bir iyilik yaptığında bu sayede büyürüm, hayatıma bir şeyler eklenir, anlıyor musun? Hem sadece benim hayatıma değil, bütün hayatlara. Sana teşekkür etmek istememin sebebi de bu. Buraya geldiğin için.

Bana mı?

Fintan hüzünlü, hafif bir kahkaha attı. Emu gibi şapşal bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

Ne? dedim.

Anlamıyor musun oğlum? Göremiyor musun? Jaxie Clackton, sen Tanrı'nın bir aracısın.

İkimiz de güldük bu sefer.

İçtenlikle konuşuyorum evladım.

Siktir git, dedim gülmeye devam ederek.

Sen bunu bir düşün.

Onu orada, yüzünde o ifadeyle, alevlerin ışığı bacaklarından yukarı çıkarken bıraktım.

Yatağıma gidince sonunda uzandım, çarşafı yukarı çekip bir süre Fintan'ı düşündüm. Kocaman kocaman laflarını, rahiplere has saçmalıklarını. Tanrı'nın aracıymış. Herifin böyle durmadan konuşması inanılmaz bir şeydi. Sanki içinde çıkıp açıkça birbirimizin dengi ve eşiti olduğumuzu söyleyemeyeceği kadar çok sözcük vardı. Fintan bazen kendi konuşmalarında boğulacak gibi oluyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Biz Clacktonlar sesli düşünmeyiz hiç. Aslına bakılırsa sesli konuşmayız bile. Deyyus hayatında sadece elinde tutabileceği şeyler hakkında konuşurdu. Üstüne yumruğunu kapatıp da o şeyle sizi dövmeden önce. Anneme gelince, ne istediğini bana hiç söyleyebildi mi acaba? Sonunda bana söyleyebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Çok konuşmak bundan iyidir belki.

Ayrıca Fintan'ın bu kadar yaşlı, bu kadar kaybolmuş, üzgün ve anası bellenmiş halde olup da hâlâ bu kadar açıklıkla ve bu

kadar uzağı görebilmesi ilginçti. Beni bir şekilde çözmüştü, orası kesin. Bir açıdan makul, çünkü birlikte çok zaman geçiriyorduk, oradaki aylar boyunca başka kimsem yoktu. Ama Lee'yi de çözmüş olması tuhaftı, oysa hiçbir şey anlatmamış, hiçbir şey söylememiştim. Yine de Lee'nin nasıl biri olduğunu biliyordu. Sadece gözlerini, kazınmış kafasını ve o tür şeyleri değil, onlar dış özellikler. Fintan Lee'nin ne kadar sağlam, ne kadar cesur olduğunu, kendisinin lafıyla söylersem hayata nasıl bir şeyler eklediğini, sırf içinde bulunmakla dünyayı nasıl daha büyük bir hale getirdiğini biliyordu.

Bakın, herifin palavracının teki olduğunu baştan beri biliyordum. Yalnız mesele şu, o da büyük ölçüde dış görünüştü, kamuflaj gibi bir şeydi. Ama onu bir kere tanıdıktan sonra, bir sıcaklık hissi yayıyordu. Sanki sobaya fazla yakın duruyormuşsunuz ya da ateşli bir hastalığa yakalanmışsınız gibi. Bunu daha önce sadece tek bir kişiyle yaşamıştım, o da Lee'ydi. Fark edildiğini, istendiğini hissetmek tehlikeliydi. Derinlemesine ve iyice yakından görülmek delicesine ateşli bir şey ama aynı zamanda korkunç. Ele geçirilmek gibi. Aniden, bir dakika içinde iki beden genişlemişsiniz gibi cildiniz baştan başa acıyor.

O gece o kadar ağzıma sıçılmış halde olmasaydım, yarının bize neler getireceğini bilseydim Fintan'a söyleyeceğim şeyler vardı. Yatağımdan kalkıp ona söylemiş olmam gereken şeyler. Benimle ilgili şeyler değil pek, hatta Lee'yle ya da Monkton'la veya Magnet'la ilgili bile değil. Sadece söylemeyi akıl etmiş olmam gereken onunla ilgili şeyler. Korkunç şeyler yaptığını tahmin ediyorum, herhalde epey de berbat bir rahipti ama onun, bunların hepsinden fazlası olduğunu biliyordum.

Keşke o gece onu düşünerek geç saatlere dek uyanık kaldığımı söyleyebilsem ama işin doğrusu sadece kısa bir süre uyanıktım. O kadar yorgundum ki şilte beni emen bir sünger gibiydi.

Dünya yüzünden siliniveren biri gibi, toprağa karışan yağmur gibi daldım uykuya.

O gece de başka bir gürültüyle uyandım. Çatırtı gibi bir ses. Yakınlarda biri varmış gibi. Ağır ağır doğrulup oturdum, Browning'i kulübede bıraktığım geldi aklıma. Üstümde bıçak bile yoktu. Çantam hâlâ verandadaydı.

Ay artık arkama geçmişti ama her şeyi açıkça aydınlatıyordu hâlâ. Kulübe sessizdi, yakınlarında kimsecikler görünmüyordu. Göl o kadar parlaktı ki sütten bir deniz gibiydi. Önünde değirmen apaçık görünüyordu, kolları dönmüyordu. Altındaki beyaz parlaklığın ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Yükselip alçalan bir şey. Avludan çıkış yolunu bulmaya çalışan bir keçiydi sadece. Bir şey değildi.

Tekrar çarşafımın altına süzüldüm, brandadan uyduruk çatıyı da biraz kendime çektim, çünkü hava soğumaya başlamıştı. Keçi çabalamaya devam etti, çatırtılar çıkarıyor, eşeleniyordu. Birkaç kere meledi ama beni uzun süre uyanık tutamadı.

Ama rüyamda bugün buraya gelişimi yeniden gördüm. Kasap kütüğünün yanından geçtim. Uzun bir yürüyüşten ağrılar içinde ve aç olarak dönmüştüm. Çengelde bir keçi asılıydı. Ağzım tükürükle doldu. İhtiyarın işin ne kadarını bitirdiğini görmek için daha hızlı yürüdüm, acaba ateşe biraz et atmamız ne kadar sürer diye düşünüyordum. Ama yaklaştığımda hayvanın daha yüzülmüş bile olmadığını gördüm. Hem keçi olamayacak kadar büyüktü. Hatta kanguruya göre bile büyüktü. Ayak parmaklarından kapkara kanlar sızmıştı, toprağın üstünde sallananın kendi ayaklarım olduğunu gördüm, çıplak bacaklarım yara bere içinde ve pisti, aletim büzülüp solucan kadar kalmıştı. Başımı kaldırıp o yüze baktım, bütün vahşiliği kanıyla beraber akıp gitmiş yabani bir hayvan gördüm.

Her şey başka türlü olabilir miydi, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim sanırım. Ama bu konuda düşünüyorum, acaba her şey benim hatam mıydı diyorum. O gece uyanık kalsaydım, tedbiri elden bırakmasaydım her şey daha iyi olabilir miydi diye soruyorum kendime.

Pençelerimi darbeye hazır tutmam gerekirdi, biliyorum. Kulübeye döndüğüm andan itibaren. Temizlik delisi Fintan dırdıra başladığı anda ona çenesini kapatmasını söylemeliydim. Kendi iyiliği için suratına silah dayamam gerekse bile idareyi hemen oracıkta ele almalıydım, çünkü kuzeyden teker tokmak döndüğümde bir savaşla karşı karşıya olduğumuzu çoktan biliyordum. Hemen siktir olup gitmezsek ciddi anlamda boka battığımızın resmiydi. Ayrıca temizlenmesi gereken bir şey vardıysa o da Allah'ın belası o tüfekti, ben değildim. Gelgelelim artık Fintan'ın dırdır etmesine, başımın etini yemesine çok alışmıştım. Sırf huzurum kaçmasın diye dediğini yapmaya razı gelmeye alışmıştım. O sırada açıklamaya vakit olmadığını şimdi görebiliyorum, bu haberden ne çıkarılacağını tartışmaya vakit yoktu, dinlenip sabah taze bir başlangıç yapmak için vakit yoktu. O anda gitmeliydik.

İlk hata yıkanmaktı. Beni yumuşatmıştı. Yavaşlatmıştı. Hemen harekete geçerek Fintan'ı itip içeri sokmak, çantasını onun için

hazırlamak, çiftesiyle kurşunlarını eline tutuşturmak yerine bırakmıştım ihtiyar konuşsun, her şey normalmiş gibi hissetmesine izin vermiştim. O buydu da ondan. Bir şeyi düzeltmek için üstüne yeterince laf yığabilirdi. Yangının üstüne battaniye atar gibi. Ah keşke onu kaldırıp yola çıkarsaydım. O zaman bütün gece istediği kadar zırvalayabilirdi, yürürken konuşurdu. Yalnız sorun da buydu zaten. Konuşa konuşa içinizdeki sertliği sökebilirdi. Olan şuydu, açlığa teslim olmuştum, kendimi zombi gibi hissettiren yorgunluğa teslim olmuştum. Sağlam dursaydım, akıllı olsaydım hemen işe girişirdim, bunu biliyorum. Eşyalarımı toplardım. Su şişesini. Çantamı. Browning'i. Neyin eksik olduğunu görürdüm.

Ve evet, o zaman her şey gerçekten farklı olurdu. Her şey. Kuzeye doğru yürüyebilir, korkunç hatamı düzeltebilir ve gölden yukarı yolumuza devam edebilirdik. Beş saat kazanmış olurduk, hatta belki on iki. O saatler, her şeyi değiştirirdi. Doğru, işler başka türlü gitseydi bugün yolda olmazdım. Ama dünü de insanları gömerek geçirmiş olmazdım o zaman.

Yine de öyle olsaydı, böyle yapsaydım, şöyle yapabilirdim, ah keşke deyip duramazsınız. Olmamış şeylerle ilgili değil konu. Bildiğim tek bir şey varsa o da bu. Ne kadar akıllı olduğunuz fark etmez, hatta ne kadar dikkatli ya da şanslı olduğunuz da fark etmez, bazı hataları tekrar tekrar yapar durursunuz. Ağzınıza sıçıp insanların canını yakanlar da o hatalardır işte.

Olan şu, şafaktan sonraya dek uyudum, çok sonraya dek. Sonunda Fintan gelip beni uyandırmak zorunda kaldı. O kadar tutulmuş, o kadar anam bellenmiş haldeydim. Birkaç pirzola pişirdi, ikişer tombul domates kızarttı ve insanın damarlarında pas bırakacak kadar koyu bir çay demledi. İkimiz de sessizdik, belki dün gecenin ardından biraz utanıyorduk, ayrıca yemeğimizi

yerken bir yandan plan yapmaya çalışıyordum. Fintan her zamanki ihtiyar adam numarasını yapıyor, plastik dişleriyle dikenli ot çiğniyormuş gibi davranıyordu. Görmezden gelmeye çalıştım. Kendime kızgındım. Şimdi gitmeye hazır olması için onu fena halde sıkıştırmak zorunda kalacağımı biliyordum. İlk ışıktan önce uyanan ben olmalıydım, onu işe koşmalıydım. Ama görüyordum ki yanına hangi kitapları alacağına kafa yormaya başlamıştı, işin taşıyabileceğin dört şeye gelip dayandığını anlamıyordu. Dört şey, sırtında, elinde, omzunda, boynunda.

İşte o zaman aklıma geldi. Kontrol etmek için kalktım.

Çantam hâlâ verandadaydı. Kirli tüfek yanındaydı. Su şişesi boş olarak arkalarında yan dönmüş yatıyordu.

Kulübeye girip etrafa bakındım ama orada olmadığını biliyordum. Allah'ın belası o dürbün. Nerede olduğunu tamı tamına biliyordum.

Doğru dürüst giyinecek kadar bile durmadım. Kamuflaj giysilerim hâlâ ıslak olarak telde asılıydı, o yüzden Fintan'ın torbalanmış şortu ve polo gömleğiyle düştüm yola. Botlarımı çorapsız olarak ayaklarıma geçirdim, iyice sıkı bağladım. Yanına su ve kurşun alıp kayalık tepede saklanmasını, ben gelene kadar beklemesini söyledim. Geri dönmediğim takdirde ay çıkana kadar beklemeli, ondan sonra gölün üstünden ilerleyip tuz madenine varana dek yürümeliydi. Orada su olurdu. Ben oraya kadar gitmeyi başaramasam bile, Fintan'ı kabul edecek kadar doğru düzgün insanlar bulunabilirdi tuz madeninde.

Ama dinlemiyordu. O zaman anladım. Palavra sıktığımı düşünüyordu, çekip giderek onu tek başına bırakmak için böyle bir yol bulduğuma inanıyordu. Eteğimi çekiştirip durmasa, su deposuna gittiğim sırada yine peşime takılmasa hiç değilse şapkamı hatırlardım belki, yanıma biraz da yiyecek alırdım. Ama tam sirklere yakışacak bir film çeviriyorduk o anda. Gitmemem için

yalvarıyordu. Resmen dizlerinin üstüne çöktü, gerçekten. O kadar tiksinmiştim, öyle bir paniğe kapılmıştım ki az daha ihtiyara bir tane patlatacaktım. Kendimi tutarak onu çekip ayağa kaldırmak ve uzaklaşmak için büyük çaba harcamam gerekti.

Arkamdan seslendi. Sen, dedi. Jaxie. Sen osun, oğlum. Baştan beri oydun. Kıyametsin.

Evet, diye düşündüm. Bu boka batmamızın sebebi benim, bizi tehlikeye ben attım, belki ihtiyar kaçık haklıdır, belki ben gerçekten kıyametimdir.

Tüfekle şişeyi yukarı çekip koşmaya başladım. Ve çanta o andan itibaren bana çarpıp durdu, unutmama asla izin vermeyecekmiş gibi sırtımın aşağı kısımlarına yumruklar indirdi.

Tek kelime yalanım yok, o son gün tam bir cehennem yürüyüşüydü. Geri dönmek, aynı yolu yeniden tepmek çetin bir işti. Az daha öldürüyordu beni. Gerçi bu sefer hiç değilse nereye gittiğimi biliyordum. Bu da daha hızlı ilerlememi sağlamalıydı ama yola çıktığım andan itibaren hem tutuktum, hem de ağrım vardı, ayrıca panik halindeydim ki onun da faydası dokunmuyordu. Dün sadece meraklı ve endişeliydim, şimdiyse aşırı korkuya mı kapılıyordum, yoksa yeterince korkmuyor muydum, onu bile bilmiyordum. Kuzeydeki soytarılar haftalarca dönmeyebilirdi. Ama jeneratörün dün çıkardığı seslere bakılırsa kısa süre sonra döneceklerini düşünüyordum. Hatta gelmiş bile olabilirlerdi. Bir süredir bu oyunun içinde oldukları anlaşılıyordu, bir depo yakıtın ne kadar gideceğini bilirlerdi. Bunu düşünmemeye çalıştım. Sadece bütün yolu koşarak aşmaya odaklandım. Kısa bir süre sonra acı içinde soluyordum.

Yaklaşık yarı yola gelince küçücük bir kasuarinanın altında bir dakika dinlendim. Bir yudum su içtim, tüfeğin namlusuna dolup pişmiş toprağa baktım. Bu halde pek işime yaramayacaktı. O yüzden Dexter'ı çıkardım, Fintan'ın şortundan uzun bir şerit kestim. Ama sonra çubuk niyetine kullanabileceğim bir şeyimin olmadığını fark ettim. Silah yağım da yoktu. Hatta keçi yağım

bile yoktu. Doğru düzgün bir çit teli parçası, hatta daha da iyisi bir çelik çubuk bulana kadar beklemem gerekecekti. Ondan sonra namluyu kuru kuru kazıyacaktım ki bundan pek bir fayda görmezdim. Veya belki yağlamak yerine içine tükürebilirdim. Namlunun kırmızı toprakla tıkalı olmasındansa her şey yeğdi. Yol üstündeki hurda Ford kamyoneti düşündüm. Orada mutlaka bir şey bulurdum. Çelik bir çubuk. Motor yağı. Hatta direksiyon hidroliği. Ben de paçavra şeridini cebime tıktım, kendimi topladım ve yeniden yola düştüm.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı, hiç bu kadar uzağa koşmamıştım. Okulda futbol sahasının çevresinde tur bile attıramazlardı bana. Ama yeterince yol katettikten sonra insana bir şey oluyor, sonsuza kadar gidebilecekmiş gibi bir hisse kapılıyorsunuz. Belki o sırada biraz keçileri kaçırmıştım ama kafamda bunu yapmak üzere dünyaya geldiğime dair bir fikir vardı. Çetin cevizdim, inceydim, sağlamdım. Ayrıca panik duygusundan kurtulmuş ve delice bir kararlılığa kavuşmuştum. Tek ihtiyacım olan süratti. Biraz da şans. Şansım yaver gitmezse diye silahımın temiz olmasını istiyordum. Anlayacağınız o kuzeydeki soytarıları uzun bir süre düşünmedim. Belki de hiç görmeyeceğim yabancılardı onlar. Esas olarak Browning'i elden geçirme işine odaklanmıştım. Bu da kamyonete varmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Onun dışındaki her şey çok uzak bir gelecekteydi.

Komşuların yerine yaklaşmam ne kadar sürdü bilmiyorum. Ama sınır köşesindeki yabani otların arasındaki eski çiti bulduğumda ne tel kesicim vardı, ne de kargaburnum. O F100 de hiçbir işime yaramamıştı. Kuru otla doluydu ve yılan kaynıyordu. Ellerim vites hidroliğine bulanmıştı, kamyonetin arka tarafındaki gaz payandasını çıkarmak için bir süre uğraşmıştım ama parmaklarım yağlıydı, zaten hiç aletim olmadan çabalamam da beyhudeydi. Bu işle birkaç dakika ziyan ettikten sonra tüfeğin mekanizmasını sö-

küp namludan içeri üflemekle yetinmek zorunda kaldım ki bu da bir sike yaramadı. Sonra ellerimi toprağa sildim, Igloo'dan bir yudum daha içip yola devam ettim.

Son tepeye tırmanıp tüfeğin dürbünüyle vadiyi gözden geçirmek için karınüstü kayanın kenarına iliştiğimde sanırım öğle yemeği vakti yaklaşıyordu.

Etrafta kimsecikler yoktu. Sadece tek bir şey dünden farklıydı. Jeneratör gürültüsü yoktu. Yakıtı bitmişti.

Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Sadece o aptal dürbünü almam gerekiyordu, ondan sonra buradan gidecektim. Açıklığa inen yolun yarısından çoğunu geçmiştim ki bir arabanın ön camının ışıltısı ilişti gözüme. Batıdaki tepenin bayırında bir yerde. Yarım saniyelik bir parlamaydı ama vurulmuşum gibi anında yere attım kendimi, yüzüstü öyle bir daldım ki nefesim kesildi. Arabanın patikadan sabit bir hızla, ağır ağır geldiğini duymam asırlar sürdü. Taşlar çatırdıyor, amortisör gıcırdıyordu. Saklanabileceğim tek yer, dize kadar gelen tuz çalılarıydı. O yüzden yerde dümdüz yatmaya devam edip hiç kıpırdamadım. Başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordum. Araba gümbürdeyerek dururken olmazdı. Hatta motor sustuğunda bile olmazdı.

Bir süre kargaların sesinden başka bir şey duyulmadı. El yordamıyla su şişemi ve tüfeğimi arayıp bulmak, beni ele vermesinler diye ikisine de sıkı sıkı sarılmak istiyordum ama çanta, o parlak mavi musibet hâlâ üstümdeydi, kaplumbağa kabuğu gibi sırtımda tümsek yapıyordu. Çıkarmak için kımıldadığım anda beni görürlerdi. O yüzden yamyassı uzandım, bir göz atmak için büyük bir dikkatle, santim santim döndüm. Adamlar avlamak istediğim kangurularmış gibi yan yan bakıyordum. Ulan Allah kahretsin, sonunda kaşlarımın arasından bakmaya başlamıştım resmen.

Araba şu teneke gibi ciplerdendi. Cherokee. Steyşın vagon. Parlak, cilalı jantlar. Akaryakıtla çalışan motor. Tam bir şehirli arabası. Arkasına karavan kadar büyük görünen bir at römorku takılıydı. İki herif gördüm, biri küçük hasır şapkalı, diğeri uzun, koyu renk saçlı. Şoför, şapkalı herifti. Arabadan indi, biraz benden yana gelip işedi. Diğeri römorkun etrafından dolaştı, arka kapının sürgüsünü açtı. İlk herif aletini salladı, hafifçe titredi, sonra rampayı indirmek için arkadaşına yardım etti. Şoför olan içeri girdi, dışarı bir şey uzattı. Kırmızı plastikten bir gaz bidonu. Uzun saçlısı bidonu alıp toprağa bıraktı, sonra bir bidon daha uzatıldı, sonra da başkaları. Bu şekilde çalıştılar, sonunda römorkun yanına on tane falan bidon dizildi, yirmi beşer litrelik bidonlar, görünüşe bakılırsa hepsi doluydu.

Sonra şoför uzun saplı bir kürek uzattı aşağıya. Bunun olacağını baştan beri biliyordum, başka türlü olması imkânsızdı, her şeyi kafamda zaten canlandırıp oynatmıştım ama o şeyin römorktan dışarı uzatıldığını gördüğümde az daha yüksek sesle inliyordum. Yanıldığımı umut etmekten başka bir şey gelmezdi elimden. Ama yanılmadığımı biliyordum. Uzun saçlı tüfeği omzuna vurdu, her şeyin gömülü olduğu yerdeki yumuşak, kazılmış toprağa gitti. O zaman kendimi tutamayıp daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım, hay içine sıçayım, kenarda bu kadar uzaktan benim bile seçebildiğim bir sürü ayak izi vardı. Ama herifin izleri fark ettiğini sanmıyorum, çünkü seslendiğinde tam kapağın olması gereken yerde, bir kasuarina dalıyla büyük bir dikkatle süpürüp yerleştirdiğim toprakların üstündeydi. Ne göreceğini, durup da yere bakmasından önce biliyordum. Yine de sesini duyduğumda irkildim.

Siktir! dedi, başka da bir şey demedi.

Ve işte oradaydı, Allah'ın belası dürbün, herifin ellerinde sallanıyordu.

Şoför o sırada arabayı yarı yarıya geçmişti. Elinde kurşun kutusuna benzeyen çelik bir kasa vardı, arkadaşının bağırdığını

duyunca kutuyu pat diye yere attı. Çıkardığı sese bakılırsa kasa alet edevat doluydu, kurşun değil. Herif diğer herifin Adidas ayakkabısıyla eşelene eşelene kendini kaybetmek üzere olduğu yere gitti koşar adım. İkisi birden anında her tarafa bakmaya başladılar. Suratımı çakıllara bastırdım ve görünmez olmaya çalıştım.

Çok geçmeden küreğin ve çelik kapağın sesini duydum. Bir bakış atmaya cesaret ettim, adamlardan birinin diz çöktüğünü, merdivenden aşağı inmekte olan diğeriyle konuştuğunu gördüm. O zaman kurtulmak için en iyi şansımın ikinci herif de kapaktan aşağı iner inmez tabanları yağlamak olduğunu anladım. Beni görmelerine fırsat vermeden uzaklaşabilirdim, hatta gözlerine ilişsem bile avantaj bende olurdu. Ama şoför olacak pezevenk aşağı inmedi.

Aramızda elli metre bile yoktu. Zemin arkamda yukarı doğru meyilleniyordu, o yüzden botlarım kafamdan yukarıdaydı. Benim bulunduğum yerle arkadaki tepenin eteğinin arası büyük ölçüde açık araziydi, arada sadece tuz çalılıkları vardı. Kalkıp da koşulacak kadar kısa bir mesafe de değildi üstelik. Anında görülürdüm. Beni vuracak bir şeyleri yoksa bile, akıllarını başlarına toplayıp da arabayla peşime düşmelerine fırsat kalmadan oraya varıp mulgaların arasına dalsam bile kendimi ele vermiş olurdum. Fintan'ı da. Tam anlamıyla birer şehirli ahmak değillerse, tek yapmaları gereken beni dürbünle bulmak ya da bıraktığım izleri takip etmek olurdu.

Ama olduğum yerde kalır, gitmelerini beklersem belki eve dönüp Fintan'ı uyarmak için yarım yamalak da olsa bir şans bulabilirdim. Şimdi fitili aldıklarına göre gece ortalığı kolaçan etmek için burada kamp kurarlardı belki. Benim için zor olacaktı ama hiç şansım olmamasından iyiydi yine de. Karanlıkta fark edilmeden uzaklaşmak için epey bir fırsat yakalayabileceğimi düşünüyordum.

Gelin görün ki soysuz heriflerin karar vermesi bir sene sürecekti herhalde. Uzun saçlı asırlarca yerin altında kaldı. Dışarı çıkınca elindeki bir şeyi, herhalde el fenerini toprağa attı, ondan sonra ikisi başladı ellerini kollarını sallayarak tartışmaya. Ellerinden geldiğince alçak sesle konuşuyorlardı, sonunda da biraz sakinleştiler. Sonra kapağı kapattılar, toprağı kürekle yerine ittiler ve zemini çabucak, kabaca düzlediler. Uzun saçlı römorka gitti, bidonları içeri yüklemeye başladı. Şapkalı şoför dürbünü almış, boynuna asmıştı. Feneri cebine tıktı, mulgaların kıyısına gitti, bir mangart dalı koparıp her şeyi süpürerek izleri yok etti. Benim izlerimi bile silmişti ahmak. Sonra cipe döndü. Fenerle dürbünü pencereden içeri attı, ağır kutuyu rampaya taşıdı.

Ondan sonra yakıtın geri kalanını at römorkuna yüklemekle oyalandılar. Ne dediklerini anlayamıyordum ama sevimsiz bir şeyler olduğu belliydi. Sonunda rampayı kaldırıp sürgülediler, arabaya gittiler. Uzun saçlı yolcu kapısını açtı, içeri uzanıp bir tabanca çıkardı. Otomatik bir şey. Kaputun üstünden gördüm. Şarjörü kaydırdı, sonra mekanizmanın şak diye tekrar yerine oturduğunu duydum. Ondan sonra ikisi de arabaya bindi, motor çalıştı, römorku geldikleri istikamete döndürmek için beş dakika boyunca manevra yaparak uğraştılar. Şehir çocukları, ona şüphe yoktu. Hıyarağaları römorku geri geri götürmeyi bile beceremiyordu. Sonunda her şey iyice boka sardı, römork dönerek arabaya yapıştı. Başka zaman olsaydı gülmekten katılırdım. Neyse işte, bir süre daha debelenip bol bol bağrıştıktan sonra inip römorku arabadan ayırdılar, gergi tekerleğinin üstünde bırakıp yola onsuz çıktılar. Bu herifler var ya, ikisi de süzme salaktı. Kendimi gitgide daha iyi hissediyordum.

Ama henüz gitmemişlerdi. Daha yolda yüz metre bile ilerlememişken frenlere asılıp bir toz bulutu çıkartarak durdular, ondan sonra da bir güzel birbirlerine girdiler. Bağrış çağırışlar,

parmak sallamalar, ana avrat küfürler gırla gidiyordu. Uzun saçlı açık penceresinden arabanın yan tarafına öyle şiddetli bir şaplak indirdi ki yerimden sıçradım. Teneke gibi o boktan cipe öyle vurulunca tüfek patlamış gibi bir ses çıkmıştı. Amanın, bu soytarılar şimdi birbirinin beynini patlatacak diye düşündüm. Çıldırmışlar.

Hadi be sik kafalılar, dedim kendi kendime. Kararınızı verin. Yola çıkın artık. Gitsenize ulan! Ve ne olursunuz bu tarafa dönmeyin, otoyola doğru gidin, göl yoluna inmeyin. O puştlara böyle dualar etmek de kaderin cilvesiydi işte, ne yapayım.

Ama sonunda göl yoluna inmediler. Muhtemelen o yoldan haberleri bile yoktu. Ne de olsa epey belirsiz, otlar bürümüş bir patikaydı. Kayalık boyunca ilerlediler, çatala gelince de batıya giden yolu takip ettiler. Tıngır mıngır şehre dönmekte olduklarını umut ediyor, keşke öyle olsa diyordum ama bir yandan da niyetleri o olsaydı römorku geride bırakmayacaklarını biliyordum. Öte yandan batı yönü, otoyola doğruydu.

O büyük römorkta başka neler olduğunu merak etmedim diyemem. Görmem gereken her şeyi daha sonra gördüm. Ama o anda buna vakit yoktu.

Herifler tepeyi aşıp da gözden kaybolur kaybolmaz ayağa kalktığım gibi yeniden koşmaya başladım.

Dönüş yolunda gelirken olduğundan çok daha hızlı ilerledim. Gerçekten boka battığımızı biliyordum da ondan. Fintan'la ben. Ama o öğleden sonranın büyük kısmında olduğum yerde koşuyormuşum gibi geldi bana. Şehirli çocukların nereye gittiğini, neler planladığını, ne kadar uzaklaştığını düşünecek çok fazla vaktim vardı. Ben onların yerinde olsam izleri aramaya vakit ayırır, ottan daireler çize çize uzaklaşıp her yere bakardım. Önce bir yön bulurdum. Avlanma tecrübelerimden biliyorum, insanın en

çok ihtiyaç duyduğu şey su ya da kurşun değil, sabırdır. Ama bu tipler var ya, birinin buralarda ayak izi bırakmış olacağını düşünememişlerdi bile. Arabalı olduğuma çoktan karar vermişlerdi. O yüzden karşılarına çıkan bütün tekerlek izlerini takip edeceklerdi. Ama düzinelerce iz olabilirdi. Altın arama kazılarıyla dolu bu arazide kaç iz olduğunu kim bilebilirdi ki? Azıcık akılları bile varsa karşılarına çıkan her araba izini takip etmenin vakit kaybından başka bir şey olmadığını çabucak anlarlardı. Geldikleri yoldan döneceklerdi. Otoyola vardıklarında hâlâ bir şey görememişlerse buraya gelmenin başka yollarını arayarak gidip geleceklerdi. Buraya her kim geldiyse ana yola bir yerden çıkmış olmak zorundaydı. Artık o kadarını anlayacak kadar beyinleri vardı herhalde. Gerçekten varsa ve arabayı birkaç dakika güneye sürerlerse çok geçmeden doğuya uzanan bir sapak göreceklerdi. Madencilerin patikası, kazı alanına ve kulübeye giden patika. Çok geçmeden oraya varırlardı. Ön tarafta asılı halde bıraktığım kanguruyu göreceklerdi. Bunca zaman sonra geriye kemiklerden başka bir şey kalmamıştı belki ama birinin oraya geldiği kabak gibi ortada olacaktı, kulübeye bakacak olurlarsa artık geride ne bok püsür bırakmışsam onları da göreceklerdi. Göle ineceklerdi. O zamana kadar artık etrafta birilerinin olduğunu kesin olarak anlamış olurlardı. Diken üstünde olacaklardı ki hem de nasıl. Bir kere kıyıya indikten sonra, ayak izlerimi takip ederek gölden dümdüz ilerleyebilirlerdi. Ve Fintan geldiklerini bile duymayacaktı.

Ne yaptıklarını biliyorlarsa bütün bunlar en fazla iki saat falan sürerdi. Ama şansları yaver gidip daha da çabuk halletmeleri mümkündü. O yüzden yol bulma konusunda da römorku geri geri götürme konusunda olduğu kadar becerikli olduklarını umuyordum. Ayrıca biraz şanssız olmaları da işime gelirdi. Buralardaki tekerlek izleri ceset gibi kaskatıydı. Birkaç yanlış sapağa girmelerine, belki lastiklerini patlatmalarına ihtiyacım vardı. Hatta

arabanın akslarından birini kırsalar daha iyiydi. Yoksa eve benden önce varacaklarına dair korkunç bir his vardı içimde.

Birinin aptal olduğunu düşünmek bir şeydir. Aptal olmalarına ihtiyaç duyuyorsanız makul de sayılır. Ama buna güvenerek hareket edemezsiniz. Öyle bir şey enayilik olur.

Böylece tekrar mulgaların arasına daldım. Su şişesini atacaktım neredeyse, çünkü beni çok yavaşlatıyordu ama sonunda sapını tüfeğin namlusuna geçirdim ve bıraktım her adımımda omzuma çarpsın. Acayip sinir bozucuydu ama bir yandan da sanki sırtıma binmiş bir ufaklık durmadan beni tekmeliyormuş gibi yola hızla devam etmemi sağlıyordu.

Gölün oralarda bir yerde acaba eteklerim boş yere mi tutuştu diye düşünmeye başladım. Bu soytarıların bizi arama konusunda ciddi olduğunu kim iddia edebilirdi ki? Ne de olsa hiçbir şeyleri kaybolmamıştı. O merdivenin aşağısındaki hiçbir şeye dokunmamıştım, doğru dürüst bakmak için aşağı inmemiştim bile. Alarm düğmesine basmanın ne faydası vardı? Hem gelenlerin polis olduğunu ve büyük bir baskının yaklaştığını düşünseler bile, siktir olup giderek bir daha buralara uğramamaları daha büyük olasılık değil miydi? Ben olsam her şeyi yakardım, sığınağı olduğu gibi ateşe verir, geride hiç kanıt bırakmazdım. Ama onlar römorku bırakmıştı, değil mi? Römork da mutlaka onları mahvedecek bir sürü kanıtla, DNA'yla ve daha bilmem nelerle doluydu.

Tabii polisler geride dürbün mürbün bırakmaz. Yalnızca sivil bir geri zekâlının yapacağı türden bir şeydir o. Yani gelenlerin polis olmadığını anlayacaklardı, onları ele verenin jeneratör olduğunu da çözeceklerdi mutlaka. Jeneratörün sesini yakınlarda yaşayan ya da göl kıyısında kamp kurmuş birilerinden başka kim duyacaktı ki? Bu herifler bizim gibiydi, etrafta kendilerinden baş-

ka birilerinin olduğunu akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi. Dürbüne dek. Hayır, sadece meraklanmakla kalmazlardı. Ottan boktan nem kapıyorlardı zaten. Kendi gözlerimle görmüştüm. Hem onu, hem de tabancayı. Endişelenmekte haklı olduğumu biliyordum. Bu pezevenkler bela çıkaracaktı.

Göle vardığımda nefes nefese durdum, bir yudum su içtim ve kendimi doğruca tuz tavasına atıp eve o yönden koşmayı uzun uzun düşünüp taşındım. Daha çabuk varacağıma kuşku yoktu. Ama o zaman da apaçık ortada olacaktım. Henüz silah milah görmemiş olsam da zaman kazanmak için açığa çıkamazdım. Akıllıca olmazdı. O yüzden kıyıdan uzak durdum, tuz çalılarıyla mulgaların arasından, kayalıklardan koştum.

Voltamı alıp bu işten tertemiz sıyrılmayı hiç düşünmediğimi söylersem yalancı puştun teki olurum. İşin doğrusu, güneye doğru gitmek zorunda değildim. Giysilerim haricinde kulübeye dönmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu. Kuzeye doğrulabilirdim. Tuz madenlerini bulana kadar kıyıdan ayrılmazdım. Ya da hiç araç izi olmayan kanyon arazisinin derinliklerine dalardım. O mankafalar yayan olarak peşime düşmezdi. Fintan MacGillis, ihtiyar geveze, hiçbir şeyim değildi ki sonuçta.

Yani evet, bunu düşündüm. Bir süre başka hiçbir şey düşünemedim. Ama yine de güneye gitmeyi sürdürdüm. Her ne olacaksa suçun bende olduğunu biliyordum çünkü. Olacakların sorumlusu bendim.

Ayağım o goanna çukuruna girene kadar ne kadar yol aldığımı bilmiyorum. Bir an kafamın içi anlattığım binbir şeyle dolu halde koşarken bir an sonra kasuarina çalılıklarının arasındaki çakılların üstünde yüzüstü yatıyordum, dizim de o kadar kötü durumdaydı ki elime girmiş olan çubuğu acıyı boğarak söküp atmak istermiş gibi bacağımı sıkana dek fark bile etmedim, sonra mulga çalısından ince, sert, parmak uzunluğundaki bir mızrağın başparmağımın etli kısmını delip geçmiş olduğunu gördüm. Sivri ucu temiz ve griydi, bir an için ortada kan bile yoktu. Dizim çok daha kötü acıyordu ama o şeyin elimin içinden geçtiğini görmek götüme üç buçuk attırdı. Çubuğu çıkardığımda yağ tenekesini delmişim gibi kan boşandı. Öyle berbat bir durumdu ki. Bir süre orada oturmak zorunda kaldım, aklımı başıma topladım.

Bir süre yürümek şöyle dursun, ayağa bile kalkmadım. Boğa karıncaları çoktan ölmüşüm gibi her yanımı sarmıştı, sonunda diri diri yenmektense ayağa kalkmamın daha iyi olacağına karar verdim, güç bela doğruldum, kendimi toplayıp da yeniden yola çıkabilecek hale gelene kadar bir kasuarina kümesine tutundum.

İşte böyle. Suyumu bitirdim, şişeden kurtuldum. Harekete geçtim. Ama o kadar hızlı değildim. İşlerin bizim istediğimiz yönde gitmeyeceğini çok geçmeden anladım.

Oraya varmamın ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Tek bildiğim, çok uzun sürdüğü.

Cipten yansıyan güneş ışıltısını kulübenin çatısından bile önce gördüm. Araba göl kıyısına, belki yarım kilometre güneye park edilmişti. Tam da korktuğum şekilde gelmişlerdi. Dizimin izin verdiğince çömelerek ilerlemeye gayret ederek daha yakına sokulduğumda ortada ne adamlardan iz vardı, ne de ihtiyardan. Fintan'ın talimatlarıma kulak asmamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Kayalığın arkasına saklanmamıştı, ahmak moruk. Geldiklerini görmediyse çoktan boka batmıştı. Çantayı sırtımdan attım, tüfeği baston gibi kullanarak toprağa karınüstü uzandım. Dizim ağzıma sıçıyordu.

Acaba ne kadar beklemem gerekecek diye düşünürken ihtiyarın sesini duydum. Olmaz olası:ca o deli kahkahasını. Hep birlikte kulübedeydiler.

Fintan sinsi bir moruktu, göründüğünden iki kat ve sandığının ancak yarısı kadar zekiydi ama hâlâ gülüyorsa demek ki işler daha çirkinleşmemişti. Onu güvende tutmak için bir şey yapmaya vaktim vardı. Sorun şuydu ki o şeyin ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Arabanın ön camına ateş edip ona kaçması için zaman tanıyabilirdim ama Fintan koşucu değildi, hem de hiç değildi. Zaten belki bir şey yapmadan önce neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Yaklaşmak zorundaydım. Yarı yarıya ezilmiş bir böcek gibi ağır ağır, minicik minicik hamlelerle oraya doğru süründüm. Kendimi tüfeğin yardımıyla sürüklüyordum. Biraz vakit aldı ama sonunda aşağı yukarı ilk gün saklandığım yere vardım. Aynı çakıllı toprak, aynı dikenli çalılıklar.

Oradan açık kapıyı görebiliyordum, pencerenin kepengi dışarı itilmişti, bacadan duman tütmüyordu. Ve sesler vardı. Fintan'ınki hemen tanınıyordu. O dans eden İrlandalı sesini insan asla kaçırmazdı. Diğerleri kaba saba, sert seslerdi. Ama tüfeğin dürbününden bakınca bile fazla bir şey göremiyordum. Hem açı

kötüydü, hem de dışarıda sıcak, bembeyaz bir ışık varken benim durduğum yer loştu.

Ön tarafta çaydanlık kömürlerin üstünde buhar saçıyordu. Fintan adamlara çay yapıyordu, cingöz ördek, rahip zırvalıklarıyla heriflerin aklını karıştırıyor, sıkıştığı köşeden çene marifetiyle kurtulup kurtulamayacağına bakıyordu. Ve hayatımda ilk defa hiç susmamasını umut ediyordum. İkimizin de bize kazandıracağı zamanın her saniyesine ihtiyacımız vardı.

Çengele asılı keçiyi o zaman fark ettim. Benimle kulübenin arasında, tam gözümün önündeydi. Daha önce nasıl görmedim bilmem. Aklımı kaçıracaktım. Sersem ihtiyar ona söylediğim gibi saklanıp işaretimi beklemek yerine değirmen avlusuna gidip kendi kendine oyalanmıştı. Ama o iki soytarı çıkagelmeden önce hayvanın ancak yarısını yüzebilmişti. Keçi, kazağı kafasının üstüne çekilmiş bahtsız bir okul çocuğuna benziyordu.

Sonra Fintan feryat etti. Gerçi yalnızca o meşhur kahkahasını atmış da olabilirdi. Artık hangisiyse iyice diken üstündeydim şimdi. Manzarayı hiç beğenmiyordum.

Gizlice kapıya doğru sokulma şansım neydi acaba? Oraya kadar gidebilirsem şaşkınlıktan götlerini tavana vurdururdum. Ama iki puştta da tabanca varsa, karanlıkta üç kişilerdi, ben birden güneşli eşikte belirirsem, eh, o işin sonunun boka saracağı belliydi, ki zaten o bokun çoğu da bizim payımıza düşecekti. Yine de tek şansım buymuş gibi görünüyordu. Yaşlı adamı içeri girmek üzere olduğuma dair uyarmak için leş kargası çığlığını atmayı düşündüm ama doğrusunu söylemek gerekirse çığlık atacak nefesi toparlayamadım. İt gibi soluyor, harekete geçmek için büzüğümü zorluyordum. Tam o tarafa gitmek için doğrulacağım sırada ufak şapkalı herif eşikte belirdi.

Tüfeğin dürbünüyle açıkça yakaladım onu, iriyarı, açık renk tenli bir adam olduğunu gördüm, küpe takmıştı, bir dişi de kı-

rıktı. Soluna sağına bakıyor, sonra arkasından Fintan, onun arkasından da aynalı gözlüğünü gözüne takmakta olan uzun saçlı. Yaşlı rahibin göğsü çıplak, şortu da kıçının yarısına kadar inmiş, kolları, karnı kan içinde, bir an için ona giriştiklerini sanıyorum ama sonra keçiyi hatırlıyorum.

Kuş sesini yeniden düşündüm. Sonra ne aptalca bir fikirdir bu ulan, sağır bir adama sinyal olsun diye ses çıkarmayı mı düşünüyorsun yani dedim kendi kendime. Yani ses mes çıkarmadım. Dürbün bulandı, ne kadar kötü titrediğimi o zaman fark ettim.

Hep birlikte avluda biraz durdular. Çaydanlık tam gözlerinin önünde kaynadı, kapak sıçramaya başladı, bir buhar bulutu havaya fışkırdı. Herifler bir an bakakaldılar. En iyisi ben içeri girip çay malzemelerini getireyim, dedi Fintan yüksek ve anlaşılır bir şekilde. Neşeli mi neşeli bir sesle söylemişti bunu ama o ikisinin gömleklerinin arkasındaki şişkinlikleri olduğum yerden ben bile görebildiğime göre, heriflerin silahlı olduğunu şimdiye dek çakmış olması gerekirdi. Yine de orada durmuş şu koca dünyada hiçbir derdi tasası yokmuş gibi gevezelik ediyor, ağır ağır geriye gidiyordu. Durduğum yerden onu harekete geçirmeye çalışıyordum, hadi ulan, hadi, gir içeri, çifteyi kap.

Şarjöre kurşun doldurdum, öyle yüksek, öyle takır tukur bir ses çıktı ki kimsenin duymamasına inanamadım. Önce Fintan'a baktım. Gülücükler saçıyor, göz kırpıyordu ama onu kitap gibi okurdum ben. Ateş ederek dışarı çıkarsa onu vurmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Uzun saçlı kapıya daha yakındı, çiftenin patlaması onu devirirdi. Ama şapkalı şoför bana daha yakındı, vurmam gereken oydu. Çıplak gözümle Fintan'ı seyrederken, dürbündeki gözümü şapkalıdan ayırmadım.

Ama şoför avluya göz gezdiriyor. Değirmen. Yarı yüzülmüş keçi.

Acele etme, diyor Fintan'a. Zahmete girmene gerek yok.

Ah, hiç zahmet değil, diyor Fintan lastik çizmeleriyle hafifçe gerileyerek.

Ondan sonra uzun saçlı yılan gibi bir süratle Fintan'la kapının arasına giriyor; yaşlı adamın yüzündeki samimi şaşkınlığı görüyorum ve eyvah, sıçtı batırdı diye düşünüyorum. Şapka, başını çengeldeki keçiden yana sallıyor.

Anlaşılan işin varmış, biz de üstüne gelmişiz, diyor.

Önemli değil, diyor Fintan. Bir süre dayanır. Yemeğe kadar çok vakit var. İsterseniz ekmek yapabilirim.

Belki sonra, diyor uzunsaç gözlüğünün arkasından.

Ee, diye devam ediyor şapka, hem meraklı hem cana yakın. Ne kadar zamandır buradasın?

Ne dedin?

Burada. Bu arazide. Ne kadardır?

Ha, sittin senedir. Kiracı değilim yalnız, bugünlerde sadece misafirim.

Tamam, diyor şapkalı şoför. Bekçi gibi mi yani?

Fintan gülümsemekle yetiniyor.

Peki burası kimin? diye soruyor şapka.

Ah, birtakım şirket hileleri dönüyor.

Yabancılar, diyor uzunsaç. Kalıbımı basarım Çinlilerdir.

Eh, diyor Fintan. Bugünlerde işler böyle.

Evet, diyor şapka. Zavallı Avustralyalı çiftçi geçmişte kalmak üzere.

Siz de mi toprak adamısınız? diye soruyor Fintan.

Evet, diyor şapka. Öyle sayılır. Bu taraflarda arazi bakıyoruz.

Ah, diyor Fintan. Bir keşif gezisi. Anlıyorum.

Ne kadardır bu işteyim demiştin? diye soruyor uzunsaç.

Kırsal hayatta mı? Ah, üç aşağı beş yukarı elli senedir.

O zaman buralarda cesetlerin nerelere gömüldüğünü bilirsin, diyor şapka. Senin gibi ihtiyar bir kurdun gözünden kaçan fazla şey olmaz.

Ah, diyor yaşlı adam, artık pek bir şeyle ilgilenmiyorum. Bugünlerde her şeyden uzak duruyorum.

Çaydanlık zangırdayıp buharlar püskürtüyor. Fintan gözlüğünü burnundan yukarı itiyor. Öğleden sonra güneşi kafasının pul pul olmuş tepesine vuruyor, Fintan kafasını delice çalıştırıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Buralar hem güzel, hem sakin, diyor uzunsaç.

Öyledir gerçekten.

Ve burada bugünlerde senden başka kimse yok, öyle mi? diye soruyor şapka.

Evet, evet, yalnızım.

Sonra adamların bakışmasını yakalıyorum, aralarında bir şey geçiyor sanki. Göğsüme bir tuğla oturmuş gibi bir sıkıntı basıyor içimi. Herifler telde asılı duran kamuflaj giysilerime, tişörtüme, çoraplarıma bakıyor. İçerideki lavaboda iki maşrapa ve iki de yağlı tabak gördüklerini de adım gibi biliyorum. Açıklığın öbür tarafında, güdük okaliptusun altında şiltem duruyor, çarşaflar da bu sabah içlerinden nasıl çıktıysam aynı şekilde karmakarışık.

Şapkalı şoför ağaca gidip kanları sızan keçiyi kontrol ediyor. Ayaklarının dibinde bin tane açgözlü sinek toprağın üstünde ışıl ışıl kaynaşıyor. Çelikle bıçak gri kütüğün üstüne yan yana yatırılmış. Fintan ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor, uzunsaç da arkasında, gözlük camlarının oluşturduğu kavanozlarda kısılıp kalmış balıklara benzeyen gözlerini görebiliyorum.

Hımm, diyor şapka. Buralarda araban olmadan yaşamak epey zor olmalı.

Fintan omuz silkip ağzını açıyor.

Ha, diye araya giriyor uzunsaç. Araba arkadaşında.

Ne dedin?

Araba arkadaşındadır dedim, öyle değil mi?

Hayır, hayır, diyor Fintan. Araba maraba yok.

Deme be, diyor şapka.

Artık ehliyetim geçerli bile değil, diyor ihtiyar.

Arazi bisikleti bile yok mu? diyor uzunsaç.

Hayır, o bile yok. Tuhaf görünse de yok işte.

Eh, sen tam bir bilmecesin demek ki, ha? diyor uzunsaç.

Ah, beyler, ben bile kendime şaşıyorum, biliyor musunuz? Ee, şu çayı içsek mi?

Zavallı ihtiyarcık, tekmenin geldiğini bile görmedi. Ben de ancak uzunsaç geriye doğru eğilip ibnelere yakışacak Adidas spor ayakkabısıyla Fintan'ın böbreğine tekmeyi basmadan önce son saniyede anladım ne olacağını. Karate darbesi gibi bir şeydi, ihtiyarın soluk soluğa, inleyerek elleriyle dizlerinin üstüne çökmesinden sonra görebileceğiniz beyaz bir ışık çakmasıydı. Ondan sonra bir tekme daha geldi, ihtiyar bağırdı, şapkalı puşt da hiçbir şey yokmuş gibi makul makul konuşmaya devam etti.

Tek bir ses çıkarmadım. Nefes bile aldığımı sanmıyorum. Bunları yakından görüyorum, o kadar yakındayım ki dürbünden bakınca görüntüleri odaklayamıyorum artık. Ve hiçbir bok yapmıyorum. İçine sıçtığımın emniyeti kapalı hâlâ.

Peki, dedi şapka. Hadi geri saralım. Biraz acelem var. Sidikli numaralarına vaktim yok. Neler dönüyor burada dedecik?

Kaç kişisiniz? dedi uzunsaç. Ne haltlar karıştırıyorsunuz?

Fintan çamurda gözlüğünü arandı. Bir şey söyleyecek kadar nefesi kalmış mıydı bilmiyorum ama zaten fırsat bulamadan uzunsaç yeniden tekmeyi bastı.

Telefonun nerede?

Telefonum yok, dedi Fintan çok alçak sesle. Telefon yok, telsiz yok.

Git bak, dedi şapka saça.

Niye sen gidip bakmıyorsun yavşak?

Hıyarlaşma. Git de kontrol et işte.

Tanrım, dedi saç geri çekilirken.

En iyi fırsatımın bu olduğunu düşündüm, puştların biri diğerinden uzaklaşıyordu. Uzunsaç gidene kadar bekledim, sonra nişan almak için dürbünü yeniden ayarlamaya çalıştım ama elim kasılmıştı, parmaklarım yabancı birine ait gibiydi ve Fintan'ın dizlerinin üstüne çöktüğünü, şapkalı herifin pek kibar biriymiş, sosyetenin siktiriboktan beyefendilerinden biriymiş gibi ona kolunu uzattığını gördüm, şimdi de dürbünü o kadar uzağa ayarlamışım ki her şey bulanık bir leke halinde, yeniden uğraşıyorum, o sırada uzun saçlı pezevenk dışarı çıkıp ulan burada elektrik yok, elektrik olmadan telefonu nasıl çalıştıracaklar diye bağırıyor.

Vay, dedi şapka. Güneş enerjisi diye bir şeyi hiç duymadınız mı?

Ah, dedi Fintan, ayağa kalkmış, gözlüğünü de yeniden takmıştı. İşte şimdi duydum. Kimbilir nasıl mucizevi bir şeydir.

O işe bir bakın bence birader.

Şey, dedi Fintan biraz titrek bir sesle. Kafama yazdım. Gerçekten kafama yazdım.

Yok be, dedi saç. Bu herif de, arkadaşları da fazla akıllı.

Pil yok, dedi şapka. Jeneratör bile mi yok?

Ah, çok gürültü çıkarıyor o meretler. Öteden beri sevmem.

Eski moda bir herif bu, dedi şapka. Çetin ceviz.

Siz benden birkaç kadeh öndesiniz galiba beyler, dedi Fintan. Sanırım bu konuşmanın başını sonunu kaçırdım ben.

Eh, dedi şapka, en iyisi her şeyi çabucak açıklığa kavuşturalım o zaman.

Bıçağı aldı, ipi kesip keçiyi çengelden indirdi. İhtiyarın yüzü işte o zaman değişti.

Şunu bağlayacağımız bir şey bul, dedi şapka.

Oğlum, dedi Fintan. Saç etrafta aranıyordu. Yanlış bir yere geldiniz, yanlış adamı buldunuz.

Tehdit mi ediyorsun dedecik?

Hayır oğlum, basit bir gerçeği belirtiyorum.

Sadece blöf yaptıklarını, Fintan'ın silahları ve çengeli görünce öğrenmek istedikleri her neyse anlatmaya başlayacağını düşünmüştüm ama uzunsaç bir kangal dikenli telle dönünce öyle olmayacağını anladım.

İhtiyarı ellerinden çengele bağladılar. Karşı koymadı, adamların saçmaladığını, bütün bunların bir şaka, bir yanlışlık olduğunu düşünürmüş gibi konuşup duruyordu sadece. Bütün o gevezelikler heriflerin sinirine dokunmuş olacak, çünkü uzunsaç ona vurdu, ihtiyarın gözlüğü çarpıldı, bir camı çatladı. Fintan güldü, kaçık ihtiyar piç. Derisi gövdesine fazla büyük geliyormuş, ödünç alınmış bir şeymiş gibi üstünden sarkıyordu. Ellerini başının üstüne kaldırmış, suya atlamaya hazırlanan bir dalışçıydı sanki, ya da trafiği durdurmaya çalışıyordu. Teslim olacak bir adam, Fintan işte ona hiç benzemiyordu. Teslim olmasını canıgönülden istememe karşın.

Ahmak puştlar Fintan'ı yerden havaya kaldırmadı. Herhalde nasıl yapılacağını bilmiyorlardı. Onu bıçakla dürtmeye başladılar, ihtiyara iyilik olsun diye bilediğim bıçakla. Başlangıçta azıcık, sanki o kadar da ciddi değillermiş gibi dürtüyorlardı. Ne haltlar karıştırdığımızla ilgili bir türkü tutturmuş, dans edip duruyorlardı. Bununla hiçbir yere varamadılar, işte o zaman gerçekten tepeleri attı ve eli yükselttiler.

Bütün bunlar televizyonda oluyormuş gibiydi. Söyledikleri, yaptıkları boktan şeyler. O kadar tuhaf ve aşina görünüyordu ki, dehşet vericiydi ve pek gerçek değilmiş gibiydi. Fintan'a kuduz bir köpeğe yapılmayacak şeyler yapıyorlar. Gerçek olduğuna kendilerinin bile inanamadığı hastalıklı bir videodaymış gibi. O yüzden bir saniye içinde bitecek diye düşünüyorsunuz, devam edemez, insanlar böyle şeyler yapmaz.

Ama işte karşımda, yapıyorlar, devam ediyorlar, siz de öylece bakıyorsunuz. Bakakalmışsınız. Bir türlü inanamıyorsunuz çünkü. Ve bunun olmasına izin verdiğiniz için kendinizi leş gibi hissediyorsunuz. Minnettarlığınızı kalkıp da yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan göstermek için anasının nikâhına kadar bileyleyip keskinleştirdiğiniz bıçakla.

Bokkafalar bundan keyif almıyordu, o kadarını teslim edeyim. Şapkalı herif telefonunu kurcalayıp duruyor, sinyal olmamasına hayıflanıyor. Ve bu sirk gösterisini bir kere başlattıktan sonra ne yapacaklarını bilemedikleri de gayet açık, çünkü ihtiyar hiçbir şey söylemiyor, bunu beklemiyorlardı. O yüzden şimdi korkuyorlar, kendilerinden korkuyorlar, bu yüzden vahşileştiler. Fintan'ı bıçağın ucuyla deşiyor, torbalanmış gri cildini kaldırıyor, arkadaşından, benden bahsedip duruyorlar, arkadaşın nerede, ona bir şey vereceğiz, unuttuğu bir şey bizde.

Devam ettiler, ettiler, ettiler de ettiler. Neredeydim? Kimdim? Ne sikimdim?

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, söylemekten gurur da duymuyorum ama takıldım kaldım. Şiddete, gaddarlığa ya da Fintan'dan bir çocuğun boyadığı bir resimmişçesine akan kan dereciklerine değil. Ama sanki konuşmasını o pezevenklerin istediği kadar ister olmuştum. Belki onlardan da fazla. Bu işin durması için. Ama aynı zamanda Fintan'ın gerçekten neler düşündüğünü öğrenebilmek için. Kim olduğum hakkında. Hatta belki ne olduğum hakkında. Birden dehşet derecede önemli hale gelmişti bu. Kalbim öğrenmek için çatlıyordu. Ve beni ele verseydi de aldırış etmezdim. Aman, keşke verse diyordum. Benim hakkımda gerçek bir şey söylesin de başka ne yaparsa yapsın. Sırf duymak bile değerdi. Bu işin bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermiş olmam konusunda sunabileceğim tek bahane bu. Şu dünyadaki hiç kimse bunu asla anlayamaz, biliyorum, beni ölmüş ya da yaşayan herkesten daha iyi tanıyan Lee bile. Ama işin doğ-

rusu bu, sorulara takıldım kaldım. Fintan'ın cevaplarını duymak için bekliyordum.

İhtiyar ağzını bile açmadı. Kurnaz moruk, keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. Açıkgözdü. Ve hayal edebileceğimden daha çetin cevizdi. Orada olduğumu bilip bilmediğini bilmiyorum. Beni göremiyor ya da hissedemiyorduysa o zaman bomboş bir dünyada tek başına olduğunu ve ölüp gideceğini düşünmüştür. Ama bunu düşündüyse bile hiçbir şekilde belli etmedi. Bir kere bile. Uzun saçlı yavşak kendini kaybedip onu gerçekten kesmeye başladığında bile. Fintan'ın kafası iyiydi. Korkudan çakırkeyif olmuştu sanki, acıdan memnuniyet duyuyordu. Yemin ederim bu iş uzadıkça o çengelde büyüdü, dikleşti, güçlendi, cildinin gerginleşmesine baksanız içinin bir şeyle doldurulduğuna yemin ederdiniz. Herifler panik içinde ve vahşice saldırdıkça Fintan sağlamlaşıyor, dolgunlaşıyor, daha gururlu oluyordu. Hay anasını sikeyim, minnettar gibiydi.

Sonra benimle göz göze geldi. Veya belki ağzına sıçılmış gözlüğünün camlarında güneş yansımıştı sadece. Başını bir yandan diğerine çevirdi. Karanlığı hisseden bir yaratık gibi. O ana dek onlara hiçbir şey söylememişti. Ama o anda şarkı söylemeye başladı. Gerçi pek şarkı sayılmazdı söylediği, çünkü almaya çalıştığı nefeslerin ve iniltilerinin arasında sözleri ancak bölük pörçük çıkarabiliyordu ağzından. Şarkısı, adamların üstüne savuruyormuş gibi homurtular halindeydi. Ama sonra sözleri duydum, şarkıyı onlara değil, bana attığını anladım. Tükürükler ve gurultular arasında bir dörtlük söyledi. O kadarı da bol bol yeterliydi.

Ah ateş etti. Bir kurşun. Kelly'ye. Devirdi onu yere. Döndü. Ondan sonra. Da-aa-vis'e. Aldı ölümcül... bir yara. Cesur genç yüreğini parçaladı bir kurşun. Çıkmıştı tabancasından Fitzroy'un. Onu böyle yaka-ladılar işte. Sömürgede yaşayan. Vahşi. Delikanlı?

Belki onu o anda öldürmemi istemişti. Bunu düşündüm. Çok düşündüm. Ya da belki şarkı onun için gidebileceği bir yerdi, da-

yak yerken ben de aynı şeyi binlerce kere yapmıştım. Fintan söz konusu olunca anlamak zordu. O şarkıyı söylediğini ilk duyduğumda da bana mı söylüyor acaba, hem dalga geçiyor, hem eğleniyor diye düşünmüştüm. Belki yine öyleydi. Ama gözleri öyle iri iri açılmıştı ki. Eğlenmekten bıkıyordu sanki.

Ve devam ettiler. Onlarda da fikir bitmiş gibiydi ama aynı üç soruyu tekrar tekrar soruyorlardı.

Neredeydim?

Kimdim?

Neydim?

Fintan uzun bir süre öylece dayandı. Onlara hiçbir şey vermedi. Öyle dehşet verici, öyle inanılmazdı ki. Üstümde birikti, birikti, beni ezdi, yere yatırdı, ta ki sonunda bir şey çatırdayana dek ve ondan sonra tek bir an içinde her şey yere indi. Kuşlar indi. Günışığı indi. Şarkı indi. Fintan'ın içindeki bütün güzel şeyler indi. Üstüme. Kafama. Ve nerede olduğumu, kim olduğumu, ne olduğumu bildim. Evet, ne olduğumu. Tıpkı söylediği gibiydi. Bu yüzden ona gülmüştüm. Sanki güneşle ay içimden geçiyordu. Enerji dolmuştum.

Sonra hepsi öksürük gibi içimden fırladı. Kelimelere dökemedim. Ama her şey durdu. İçine sıçtığımın deli saçmalığı durdu. Fintan bile durdu. Hepsi benden yana baktılar. İhtiyarın bacaklarından sidik akıyordu. Sonra bana bakmaz oldu, çenesi göğsündeydi, hafif bir kuğurdama sesi çıkardı. Dünya sessizdi, öyle derin bir sessizlikti ki bu emniyet mandalı açılırken çeliğin çıkardığı çatırtılı ses utanç verici bir rezaletti.

Fintan o zaman inledi ve çengelin ucunda çöktü, şapkalı bokkafa otomatik silahı için arkasına uzandı ama nişan çaprazını âdemelmasının üstüne getirmiştim, o yüzden ateş ettiğimde kanguru gibi geriye sıçramasını bekledim. Ama kurşun hedefi bulmadı, tamamen ıskaladığımı zannettim. Bana tüfek tutukluk yaptı

gibi gelmişti, namlunun içinde hâlâ duran toprakları düşündüm. Herif küçücük hasır şapkası hâlâ kafasında olduğu halde yana doğru bir adım attı, yan tarafındaki fıskiyeyi o zaman gördüm. Boynunun yanındaydı. Oturdu. Kendini pençeliyor, tırmalıyordu. Silahı uzunsaçlıdan yana çevirdiğimde o ahmak iblis elinde bıçakla orada öylece duruyordu. Yere bakıyordu. Arkadaşına. Herifin hiçbir yardıma ihtiyacı yokmuş gibi. Sik beyinli, silahını bile çekmedi.

Kurşun tüfekten parlak bir fikirmiş gibi ışıldayarak fırladı. İkincisi kemikleri eziyormuş gibi bir sesle girdi içeri. Saç, neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Varlığıma inanmamıştı, mesele buydu. Ama işte karşısındaydım.

Bir şey söylemedim. Söyleyebilirdim halbuki. Söyleyecek çok şeyim vardı ama ona değil. Sözlerimi Fintan'a saklamıştım. Şimdilik ne olduğumu bilmem yeterliydi. Tanrı'nın bir aracı. Ve saç, son saniyede bunu o da anladı. Kaçmak için döndü, ilk kurşunun çarptığı yerde gömleğinin sırtı kırıştı, herif kulübeye giden yolun yarısına vardığı sırada yüzüstü devrildi. İkinci atış onu hepten ıskaladı, adam sürünerek biraz ilerledi ama sonra bir tane daha salladım, kafasının arkasından irice bir parça koptuktan sonra pes etti.

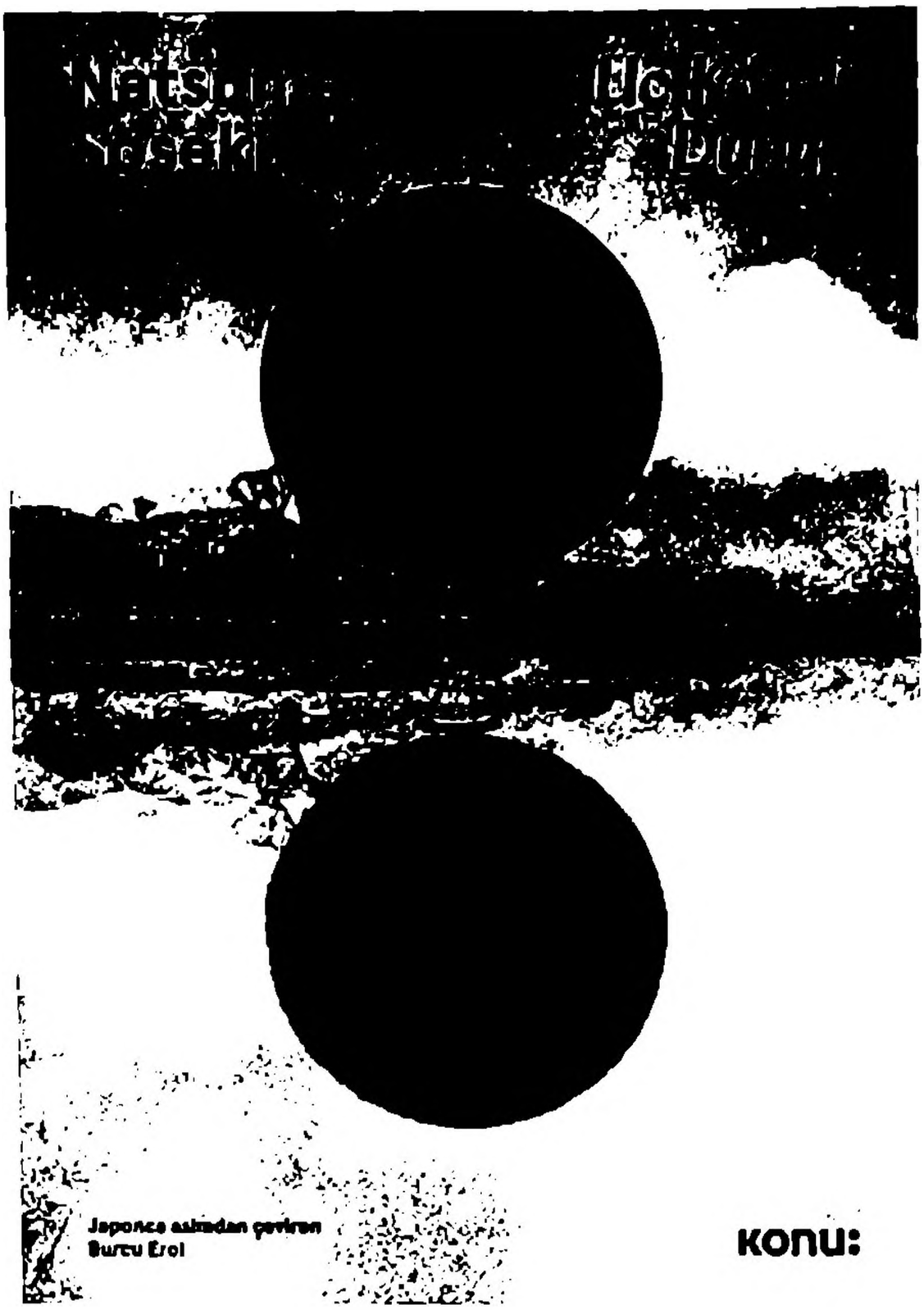
Çengele gittiğimde Fintan hâlâ nefes alıyordu. Onu yapış yapış toprağa indirdiğimde de hâlâ hayattaydı. Ona söylediklerimden herhangi birini duydu mu bilmiyorum. Çenesinden tükürük sızıyordu, gözleri yarı yarıya patlamıştı ama bence orada olduğumu biliyordu. Beni hissetmişti. Ne olduğumu baştan beri biliyordu o. Ben oraya vardığımı bile henüz bilmezken geldiğimi görmüştü. Şimdi ben de onu görüyordum.

Onu göle gömdüm, tuza. Doğrusu buymuş gibi görünmüştü. Diğerleri, onlar maden işletmesini boyladı.

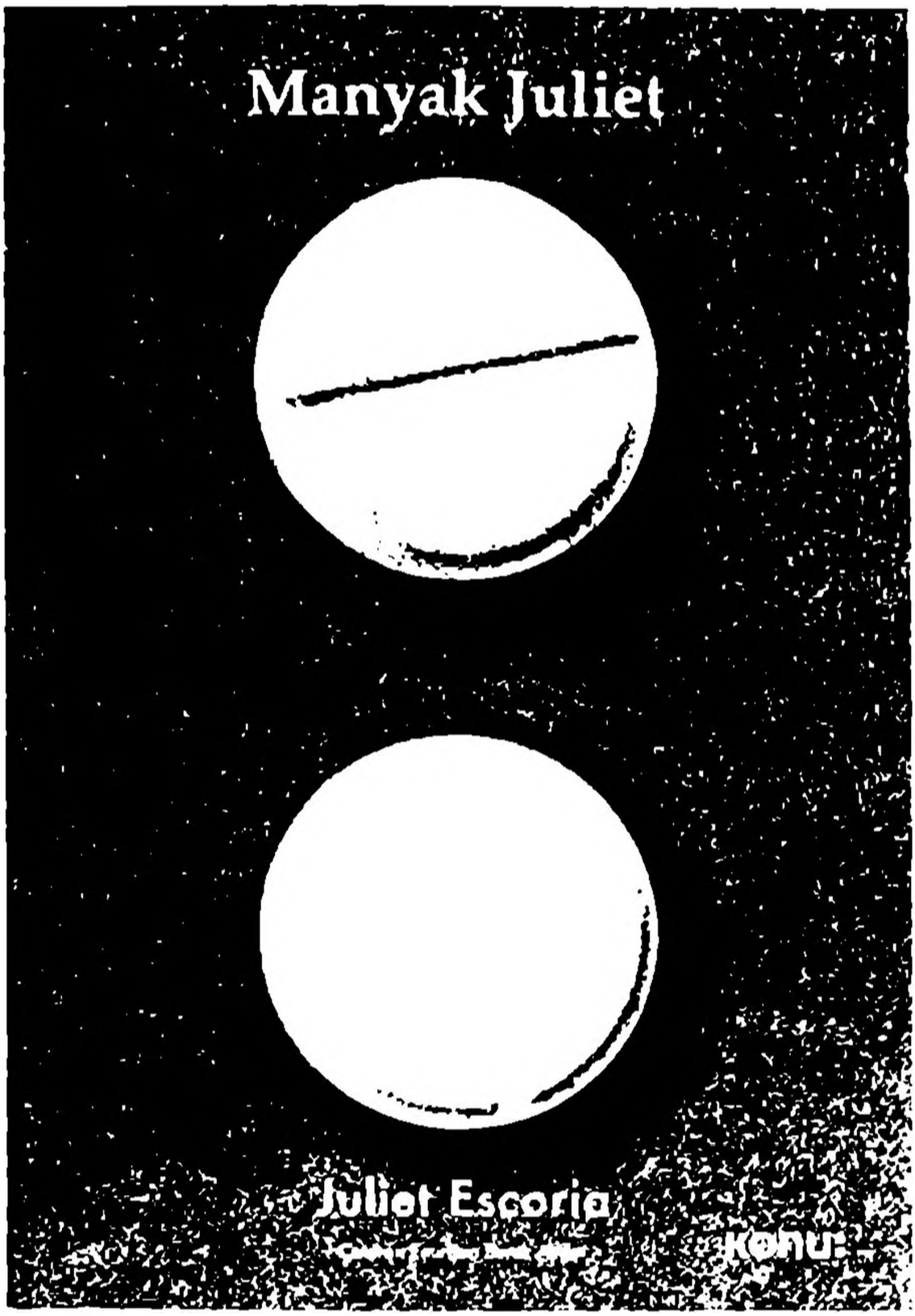
Ota elimi bile sürmedim. Zahmetine değmezdi. Ama cipi ödünç aldım. Ve at römorkundaki tenekeler sayesinde durmama gerek kalmadan Magnet'a, Broome'a, Darwin'e gidebilirim. İhtiyacım olan hemen hemen her şey yanımda. Yiyecek. Para. Bana Fintan'ı hatırlatacak birkaç kitap. Tüfek gitti tabii. Ama arka koltukta bir çifte var. Hemen yanımda, yerde de bir kutu kurşun.

Telefonumun şarjı doldu. Henüz sinyal yok ama sonunda Lee'nin yüzünü görebildim. Magnet'a öğle vakti varacağım ama onu kasabanın hemen dışına gelmeden aramayacağım. Lee'yle işleri ağırdan alacağım. Damdan düşer gibi ortaya çıkışım falan, her şey onun için çok ani olacak, o yüzden sabırlı davranmak zorundayım. Ama sabırlı olmayı kaldırabilirim, çünkü artık ne olduğumu biliyorum. Huzur da yolda, geliyor. Gelse iyi olur.

Diğer romanlarımız:

Üç Köşeli Dünya'da şehir hayatından uzaklaşan bir sanatçının dağlara doğru yaptığı yolculuk anlatılıyor. Soseki'nin poetikasına dair belirgin izler taşıyan eser tam anlamıyla bir arayış hikâyesi. Anlatıcı şiiri, resmi ve kendi benliğini arıyor. Sanatı ve hayatın özünü kavramaya çalışan Natsume Soseki, Doğu ve Batı felsefelerini de anlatısında ustaca harmanlıyor.

Manyak Juliet tekinsiz yerlerde dolaşan, cinsel tacize, eğitime, aile ilişkilerine, Amerikan okullarında yaşanan silahlı saldırılara, ayrıcalıklara, bağımlılığa, ilişkilere, akıl rahatsızlıklarına dair söyleyeceği çok şeyi olan çarpıcı bir eser. Kendine acımayan, gülmeyi unutmayan bir ses anlatıyor bu hikâyeyi ve bazen konuşmayıp dinlemek de şifa olabiliyor insana.